

Ταξίδια από Χαρτί

16 μικρές ιστορίες

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Δεκαέξι επίδοξοι συγγραφείς ξετυλίγουν μέσα στις επόμενες σελίδες του ebook όσα κρύβουν μέσα στη φαντασία τους, κάνοντας ένα από τα πρώτα βήματα τους για να μπουν στον μαγικό κόσμο της λογοτεχνίας.

Τα διηγήματα που ακολουθούν δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια του online σεμιναρίου του SKILLBOX.GR, «Δημιουργική Γραφή: Από τη φαντασία στο χαρτί», που πραγματοποιήθηκε την περίοδο Οκτωβρίου - Νοεμβρίου του 2019. Ο τίτλος του ebook είναι «Ταξίδια από χαρτί», περιγράφοντας έτσι τα ταξίδια που κάνουν οι λέξεις από τη φαντασία μας μέχρι το χαρτί και από εκεί στον υπολογιστή, στο συγκεκριμένο ebook... και ποιος ξέρει τι άλλο περιμένει όσους προσπαθούν!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γιώτα Χουλιάρα - Η τελευταία νύχτα	σελ. 1
Αργυρώ Χατζηπαναγιώτου - Ο Χορός της Βροχής	σελ. 6
Αθανασούλα Καμμένου - Το Έλκηθρο	σελ. 8
Σοφία Γαβριά - Το Άσπρο Φόρεμα	σελ. 12
Κέλλυ Σεφέρου - Υπάρχουν κάτι χώρια πιο δυνατά και απ'το μαζί!	σελ. 14
Παρασκευή Αντωνίου - Το Λουκάνικο	σελ. 18
Καλλιόπη Γκριτζια - Μια παλιά ανάμνηση	σελ. 21
Ιωάννα Φωκά - Μια Ελπίδα	σελ. 27
Ιωάννης Ζουμπιάδης - Η φιλοδοξία	σελ. 30
Κοντάκης Αντώνιος – ΕΛΠΙΔΕΣ	σελ. 32
Χρήστος Κόζιαρης - Η Γυναίκα του 1010	σελ. 34
Θοδωρής Τσάφης – Φυγή	σελ. 38
Ευρυδίκη Δεληγιάννη - Δεν έχουν μόνο οι τοίχοι... αυτιά!!!	σελ. 40
Γεώργιος Τσιβελέκος - Η κληρονομιά	σελ. 44
Χρήστος Μπακοστέργιος - Η τελευταία ανάμνηση	σελ. 49
Παρασκευή Γιαμά - Σπάζοντας τον κύκλο	σελ. 51

Η τελευταία νύχτα

Γιώτα Χουλιάρα

«Κωνσταντή», η φωνή αντήχησε αρχικά ως ψίθυρος πάνω από το χωριό. Ήταν πλέον Δεκέμβριος και οι χωριανοί μαζεύονταν νωρίς στα σπίτια τους. Στο καφενείο του Σωτήρη, στο κέντρο της πλατείας, οι τελευταίες παρέες είχαν μαζευτεί δίπλα στη μεγάλη σόμπα και απολάμβαναν τσίπουρο και μεζέδες με σύγκλινο που, απλόχερα, είχε αραδιάσει μπροστά τους ο καφετζής.

«Κωνσταντή», η φωνή ακούστηκε πάλι. Αυτή τη φορά πιο δυνατά. Το παράθυρο άνοιξε και ο κρύος αέρας περικύκλωσε την κεφάτη παρέα. Οι άνδρες ανατρίχιασαν. Άκουσαν τη φωνή, αλλά κανείς δε μίλησε. Ο Σωτήρης βιάστηκε να κλείσει το παράθυρο σφιχτά και να γεμίσει με νέο τσίπουρο τις κανάτες. Δυνάμωσαν και τη μουσική, και συνέχισαν τα χωρατά και τις πλάκες.

«Κωνσταντή», είπε η φωνή, καθώς πήρε στο κατόπι τον δάσκαλο που έχοντας βγει από το σπίτι του με χίλιες προφυλάξεις, περπατούσε βιαστικά τον ανήφορο για τον επάνω μαχαλά. Πέρασε από τη πίσω πλευρά του μεγάλου πλάτανου στη πλατεία, για να μη τον δουν στο καφενείο, και έστριψε κατά το σπίτι της χήρας. Την ώρα που εκείνη του άνοιγε τη πόρτα της πίσω αυλής, η φωνή δυνάμωσε. Είχε μπλεχτεί με τα φύλλα των δένδρων. Η χήρα όμως πρόλαβε και πήρε τον Αθηναίο στη ζουμερή αγκαλιά της, κλείνοντας πίσω σφιχτά το μάνταλο. Μέχρι το ξημέρωμα θα ήταν δικός της, στο κρεβάτι της και τίποτε δεν θα μπορούσε να μπει εμπόδιο στο πάθος των κορμιών τους.

«Κωνσταντή», για λίγη ώρα η φωνή έτρεξε τα σοκάκια και χτύπησε τα τζάμια, όπως το νερό μιας δυνατής νεροποντής. Οι γυναίκες βιάστηκαν να ασφαλίσουν τα παντζούρια και οι manάδες να σκεπάσουν καλά τα παιδιά στις κούνιες τους. Οι λεχώνες άρπαξαν σφιχτά τα μωρά στην αγκαλιά τους και εκείνα, λαίμαργα, αφέθηκαν στο μητρικό κόρφο. Οι γριές μονολογούσαν προσευχές και κατάρες μαζί, σκαλίζοντας τη φωτιά στο τζάκι. Η φωνή συνέχισε να πλανιέται μαζί με τη νυχτερινή ομίχλη πάνω από το χωριό, ώσπου σταμάτησε, μαγνητισμένη από το φως των κεριών, έξω από το σπίτι του παπά.

Ο πάπα-Λέανδρος κόντευε τα 80. Έμοιαζε περισσότερο με ένα περίεργο σακί από κόκαλα και σάρκα, παρά με άνθρωπο. Μόνο όταν ανέβαινε να λειτουργήσει, φορώντας τα χρυσοστολισμένα άμφια του, έπαιρνε μπότι και η φωνή του έβγαινε καθάρια, όπως το νερό της πηγής. Μόλις τελείωνε η λειτουργία και άδειαζε η εκκλησιά, γονάτιζε μπροστά στο ιερό και παρακαλούσε το Θεό να τον συγχωρέσει. Πολλά τα κρίματα που βάραιναν το ζωνάρι της ύπαρξης του. Απάντηση όμως δεν έπαιρνε. Το ήξερε πως δεν ήταν άξιος συγχώρεσης και πώς η τιμωρία του ήταν αυτή ακριβώς, να ζει με τις μνήμες που τον κυνηγούσαν ως Ερινύες.

Όσο ζούσε η παπαδιά, είχε μια παρηγοριά και μια ελπίδα. Είχαν περάσει σχεδόν δέκα χρόνια από την ημέρα που έφυγε για το μεγάλο ταξίδι. «Είθε ο Θεός να σε συγχωρέσει», ήταν η τελευταία της κουβέντα και έκλεισε τα μάτια της. Ο πάπα-Λέανδρος έκλαψε πικρά και από τότε, κάθε βράδυ, άφηνε τις τύψεις να του τρώνε τη ζωή. «Ελάτε», έλεγε και τις καλωσόριζε. «Ελάτε να με φάτε ζωντανό. Ίσως Εκείνος να με λυπηθεί και να με πάρει από αυτή τη ζωή».

«Κωνσταντή», η φωνή σταμάτησε έξω ακριβώς από το παράθυρό του. Ο αέρας θα είναι, σκέφτηκε ο παπάς και χάθηκε στις εικόνες του παρελθόντος. «Κωνσταντή», η φωνή πιο καθαρή τρύπωσε από τη χαραμάδα της πόρτας. «Λένα», είπε δειλά ο πάπα-Λέανδρος και άνοιξε τα μάτια του προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτάδι ό,τι του είχε γράψει το παρελθόν.

Τέσσερα παιδιά είχε μεγαλώσει η Λένα πριν τον Κωνσταντή, το αποσπόρι της, τον Γιάννο, τον Θόδωρο, τον Δημήτρη και τον Θωμά. Και ήταν μικρομάνα όταν γέννησε τον Γιάννο της, μόλις δεκαεφτά χρονών κοπέλα. Στα δεκάξι της την είδε ο Μανωλιός μια μέρα στο παζάρι και την ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. «Θα την πάρω», είπε χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι όταν οι γονείς του διαφώνησαν. Μάταια η μητέρα του, η Ελένη, προσπαθούσε να τον συνετίσει καθώς η νύφη ήταν φτωχή και ορφανή. Ο Μανωλιός δεν άκουγε. Όσο πιο πολύ η αρχόντισσα μητέρα του πρόβαλλε ως δικαιολογία τη καταγωγή της νύφης και την έλλειψη προίκας, τόσο εκείνος πείσμωνε. «Έχετε μεγάλη διαφορά ηλικίας», είπε η Ελένη σε μια προσπάθεια να αλλάξει τα μυαλά του γιου της. Η αλήθεια είναι πως ο Μανωλιός περνούσε τη Λένα κατά δώδεκα χρόνια ή και λίγο παραπάνω, αλλά ο έρωτας όταν φουντώνει δε λογαριάζει ούτε παράδες, ούτε καταγωγή, ούτε ηλικία. Και ο Μανωλιός αν δεν παντρευόταν τη Λένα, θα έσκαγε.

Αφού είδε και απόειδε η δόλια μάνα, μίλησε με τον κύρη του, έβαλε το χέρι του και ο πάπα-Λέανδρος που φοβόταν μήπως το γινάτι του Μανώλη για τη Λένα οδηγήσει σε βεντέτα, και ο γάμος έγινε με δόξα και τιμή. Τα χρόνια που πέρασαν, έδειξαν ότι ο Μανώλης δε θα μπορούσε να πάρει καλύτερη γυναίκα. Η Λένα στάθηκε βράχος δίπλα στον άντρα της και τον βοήθησε σε όλες τις φουρτούνες της καθημερινότητας. Του γέννησε και του μεγάλωσε τέσσερις γιους σαν τα κρύα τα νερά. Ο Γιάννος γρήγορα ανακάλυψε την αγάπη του για τη θάλασσα και έγινε εμποροπλοίαρχος, ο Θόδωρος έγινε καθηγητής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο, ο Δημήτρης γιατρός και ο Θωμάς άνοιξε τη δική του δουλειά, λίγο έξω από τη Σπάρτη, με τοπικά προϊόντα. Και τα τέσσερα αγόρια, η Λένα τα γέννησε σχεδόν μ' ένα χρόνο διαφορά και τα μεγάλωσε με αξιοθαύμαστη υπομονή. Όλοι είχαν να πουν τα καλύτερα για τη γυναίκα του Μανώλη, η οποία αν και ήταν φτωχή και άσημη, βρέθηκε νύφη στο πιο ονομαστό αρχοντικό της Μάνης.

«Κωνσταντή», η φωνή τράνταξε τον παπά για μια ακόμη φορά. Και, τότε, του ήρθε στο μυαλό η εικόνα του Μανώλη λίγο πριν γεννήσει η Λένα, στα 43 της πια, τον Κωνσταντή. Όλοι στο χωριό είχαν μείνει έκπληκτοι με την απρόσμενη αυτή εγκυμοσύνη. Τα τέσσερα αγόρια ήταν πλέον μεγάλα και ο Μανώλης είχε περάσει τα 55 όταν η κοιλιά της Λένας φούσκωσε για πέμπτη φορά. Οι χωριανοί άρχισαν τα πειράγματα πως ζήλεψε τους νιους και, ενώ θα έπρεπε να έχει εγγόνια, βάλθηκε να κάνει και άλλο παιδί... Ο Μανώλης χαμογελούσε αμήχανα και έλεγε πως ήθελε και μια κόρη για τα γεράματά του καθώς οι γιοι του είχαν φύγει. Όμως ο πάπα-Λέανδρος ένιωσε μια υποψία να πλανάται στον αέρα. Καταλάβαινε πως κάτι τον βασάνιζε. «Βρε μήπως έμπλεξες με καμία μικρούλα τώρα στα γεράματα και είπες να γκαστρώσεις τη Λένα για να μη το καταλάβει;» τον ρώτησε. «Όχι παπά μου», είπε ο Μανώλης και έκανε το σταυρό του. «Εσύ το ξέρεις πως από τότε που παντρεύτηκα τη Λένα άλλη γυναίκα δεν έβαλα στο κρεβάτι μου.» «Ούτε πήγες σε κρεβάτι άλλης γυναίκας Μανώλη;» ρώτησε αυστηρά ο παπάς. «Αυτά είναι πια παρελθόν, παπά μου», είπε ο Μανώλης. «Εσύ το ξέρεις», επανέλαβε.

Το ήξερε ο παπάς, γιατί αυτός είχε πείσει τη μητέρα του Μανώλη να δεχτεί το γάμο του με τη φτωχή και

«Κωνσταντή», η φωνή σταμάτησε έξω ακριβώς από το παράθυρό του. Ο αέρας θα είναι, σκέφτηκε ο παπάς και χάθηκε στις εικόνες του παρελθόντος. «Κωνσταντή», η φωνή πιο καθαρή τρύπωσε από τη χαραμάδα της πόρτας. «Λένα», είπε δειλά ο πάπα-Λέανδρος και άνοιξε τα μάτια του προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτάδι ό,τι του είχε γράψει το παρελθόν.

Τέσσερα παιδιά είχε μεγαλώσει η Λένα πριν τον Κωνσταντή, το αποσπόρι της, τον Γιάννο, τον Θόδωρο, τον Δημήτρη και τον Θωμά. Και ήταν μικρομάνα όταν γέννησε τον Γιάννο της, μόλις δεκαεφτά χρονών κοπέλα. Στα δεκάξι της την είδε ο Μανωλιός μια μέρα στο παζάρι και την ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. «Θα την πάρω», είπε χτυπώντας το χέρι στο τραπέζι όταν οι γονείς του διαφώνησαν. Μάταια η μητέρα του, η Ελένη, προσπαθούσε να τον συνετίσει καθώς η νύφη ήταν φτωχή και ορφανή. Ο Μανωλιός δεν άκουγε. Όσο πιο πολύ η αρχόντισσα μητέρα του πρόβαλλε ως δικαιολογία τη καταγωγή της νύφης και την έλλειψη προίκας, τόσο εκείνος πείσμωνε. «Έχετε μεγάλη διαφορά ηλικίας», είπε η Ελένη σε μια προσπάθεια να αλλάξει τα μυαλά του γιου της. Η αλήθεια είναι πως ο Μανωλιός περνούσε τη Λένα κατά δώδεκα χρόνια ή και λίγο παραπάνω, αλλά ο έρωτας όταν φουντώνει δε λογαριάζει ούτε παράδες, ούτε καταγωγή, ούτε ηλικία. Και ο Μανωλιός αν δεν παντρευόταν τη Λένα, θα έσκαγε.

Αφού είδε και απόειδε η δόλια μάνα, μίλησε με τον κύρη του, έβαλε το χέρι του και ο πάπα-Λέανδρος που φοβόταν μήπως το γινάτι του Μανώλη για τη Λένα οδηγήσει σε βεντέτα, και ο γάμος έγινε με δόξα και τιμή. Τα χρόνια που πέρασαν, έδειξαν ότι ο Μανώλης δε θα μπορούσε να πάρει καλύτερη γυναίκα. Η Λένα στάθηκε βράχος δίπλα στον άντρα της και τον βοήθησε σε όλες τις φουρτούνες της καθημερινότητας. Του γέννησε και του μεγάλωσε τέσσερις γιους σαν τα κρύα τα νερά. Ο Γιάννος γρήγορα ανακάλυψε την αγάπη του για τη θάλασσα και έγινε εμποροπλοίαρχος, ο Θόδωρος έγινε καθηγητής ιστορίας στο Πανεπιστήμιο, ο Δημήτρης γιατρός και ο Θωμάς άνοιξε τη δική του δουλειά, λίγο έξω από τη Σπάρτη, με τοπικά προϊόντα. Και τα τέσσερα αγόρια, η Λένα τα γέννησε σχεδόν μ' ένα χρόνο διαφορά και τα μεγάλωσε με αξιοθαύμαστη υπομονή. Όλοι είχαν να πουν τα καλύτερα για τη γυναίκα του Μανώλη, η οποία αν και ήταν φτωχή και άσημη, βρέθηκε νύφη στο πιο ονομαστό αρχοντικό της Μάνης.

«Κωνσταντή», η φωνή τράνταξε τον παπά για μια ακόμη φορά. Και, τότε, του ήρθε στο μυαλό η εικόνα του Μανώλη λίγο πριν γεννήσει η Λένα, στα 43 της πια, τον Κωνσταντή. Όλοι στο χωριό είχαν μείνει έκπληκτοι με την απρόσμενη αυτή εγκυμοσύνη. Τα τέσσερα αγόρια ήταν πλέον μεγάλα και ο Μανώλης είχε περάσει τα 55 όταν η κοιλιά της Λένας φούσκωσε για πέμπτη φορά. Οι χωριανοί άρχισαν τα πειράγματα πως ζήλεψε τους νιους και, ενώ θα έπρεπε να έχει εγγόνια, βάλθηκε να κάνει και άλλο παιδί... Ο Μανώλης χαμογελούσε αμήχανα και έλεγε πως ήθελε και μια κόρη για τα γεράματά του καθώς οι γιοι του είχαν φύγει. Όμως ο πάπα-Λέανδρος ένιωσε μια υποψία να πλανάται στον αέρα. Καταλάβαινε πως κάτι τον βασάνιζε. «Βρε μήπως έμπλεξες με καμία μικρούλα τώρα στα γεράματα και είπες να γκαστρώσεις τη Λένα για να μη το καταλάβει;» τον ρώτησε. «Όχι παπά μου», είπε ο Μανώλης και έκανε το σταυρό του. «Εσύ το ξέρεις πως από τότε που παντρεύτηκα τη Λένα άλλη γυναίκα δεν έβαλα στο κρεβάτι μου.» «Ούτε πήγες σε κρεβάτι άλλης γυναίκας Μανώλη;» ρώτησε αυστηρά ο παπάς. «Αυτά είναι πια παρελθόν, παπά μου», είπε ο Μανώλης. «Εσύ το ξέρεις», επανέλαβε.

Το ήξερε ο παπάς, γιατί αυτός είχε πείσει τη μητέρα του Μανώλη να δεχτεί το γάμο του με τη φτωχή και

Το ήξερε ο παπάς, γιατί αυτός είχε πείσει τη μητέρα του Μανώλη να δεχτεί το γάμο του με τη φτωχή και ορφανή Λένα. Βλέπεις είχε καταλάβει πως ο Μανώλης έλιωνε από έρωτα. Σκέφτηκε πως ήταν και ευκαιρία να μαζευτεί και να νοικοκυρευτεί, γιατί ο Μανώλης στα νιάτα του ήταν ομορφάντρας, γλεντζές και λάτρης του ποδόγυρου. Δεν είχε αφήσει θηλυκό που να μη ξελογιάσει στα γειτονικά χωριά. Κάποιες παντρεμένες, μάλιστα, δε δίστασαν να ανοίξουν και το σπιτικό τους για να μπει ο Μανώλης, κρυφά από το σύζυγο. Μια απ' αυτές ήταν η Αρετή, που είχε στο κορμί όλες τις αρετές και χάρες. Ο άντρας της ήταν έμπορος και έκανε συχνά ταξίδια. Αυτά τα ταξίδια εκμεταλλεύτηκε και ο Μανώλης και σ' ένα πανηγύρι ξελόγιασε την Αρετή. Η φλόγα ήταν τέτοια που η γυναίκα τον είχε κάθε βράδυ επισκέπτη στη κάμαρά της, όταν ο έμπορος άντρας της έλειπε. Όμως οι κάψες της νιότης δεν κρατούν για πάντα, ο πάπα-Λέανδρος το ήξερε αυτό. Το ίδιο έγινε και με τη κάψα του Μανώλη για την Αρετή που τέλειωσε μερικούς μήνες αργότερα, καθώς ο νέος βρήκε άλλο ερωτικό ενδιαφέρον. Την ίδια περίοδο ήταν που μαθεύτηκε ότι η Αρετή έμεινε έγκυος. Ευτυχώς, ο άντρας της άνοιξε παρτίδες με την Αθήνα και μόλις γεννήθηκε το παιδί, το ζευγάρι μετακόμισε. Από τότε κανείς δεν έμαθε τι απέγιναν.

Λίγο αργότερα τη θέση της Αρετής πήρε μια Μαρία από τη Τρίπολη, ο άντρας της οποίας ήρθε ένα βράδυ και έφαχνε το Μανώλη, λέγοντας ότι του μαγάρισε τη γυναίκα. Ο πάπα-Λέανδρος ανέλαβε να τον ηρεμήσει, τον κέρασε μερικά τσίπουρα στο καφενείο, τον πήρε και στο σπίτι του. Έβαλε την παπαδιά να στρώσει τραπέζι, τον τάισε και τον κοίμισε. Την επομένη τον έστειλε στην Τρίπολη άλλο άνθρωπο. Ήρεμο και σίγουρο πως η γυναίκα του είναι τίμια. Όταν ο Μανώλης, κοντά στα τριάντα, ερωτεύτηκε τη Λένα και ήθελε να την παντρευτεί, ο παπάς σκέφτηκε πως ήταν μοναδική ευκαιρία, καθώς η κοπέλα και όμορφη ήταν και νέα, οπότε σίγουρα θα καταλάγιασε την ορμή του Μανώλη. Και είχε δίκιο. Ένωθε μάλιστα δικαιωμένος για την επιλογή του να παρέμβει.

«Δεν είναι δικό μου το παιδί, παπά», η φωνή του Μανώλη στην εξομολόγηση τον είχε τραντάξει.

«Τι λες βρε;» είπε ο παπάς. «Κατηγορείς τη γυναίκα σου; Την αποκαλείς μοιχαλίδα; Μανώλη πρόσεξε, γιατί αυτό είναι αμαρτία.»

«Όχι παπά μου δεν την κατηγορώ, απλά να, εγώ κι η Λένα δεν είχαμε σμίξει πριν την εγκυμοσύνη της», είπε ντροπιασμένος ο Μανώλης.

Ο παπάς ξεροκατάπιε. «Μανώλη» είπε, ζυγιάζοντας καλά τα λόγια του, «θέλω να σκεφτείς καλά τι λες και να μην κατηγορείς τη γυναίκα σου. Η Λένα ήταν πάντα μετρημένη και ποτέ δεν έδωσε δικαιώματα. Αποκλείεται να συμβαίνει αυτό που λες. Θα ήπιες κάποιο βράδυ παραπάνω στο καφενείο και γυρνώντας σπίτι», είπε ο παπάς, «ε, γυρνώντας σπίτι δε θα θυμάσαι τι έκανες μαζί της στο κρεβάτι.»

Ο Μανώλης έφυγε ανακουφισμένος εκείνη την ημέρα και ο παπάς χασκογέλασε γιατί ήταν σίγουρος πως ο Μανώλης άρχισε να γερνά και να έχει αμφιβολίες για τον ανδρισμό του. Οι μέρες πέρασαν και ένα βράδυ του Δεκεμβρη η Λένα γέννησε. Το παιδί ήταν ένα υγιέστατο αγόρι, αλλά δεν έμοιαζε με το Μανώλη που ήταν ξανθός, ούτε με τη Λένα που είχε κόκκινα μαλλιά. Ήταν μελαχρινό με μαύρα, σχεδόν κορακίσια μαλλιά, και σταρένιο δέρμα. Η μαμή το τύλιξε σε μια κουβέρτα, είπε γρήγορα την ευχή και βιάστηκε να φύγει πριν πάρει το μπαξίσι που έπαιρνε για κάθε γέννα. Ο Μανώλης δε μίλησε, η Λένα όμως πήρε το γιο της με λαχτάρα στην αγκαλιά της και άρχισε να τον βυζαίνει. «Πες στον παπά πως θα τον βαφτίσουμε

Κωνσταντή», ανακοίνωσε με αποφασιστικότητα στον άνδρα της.

Όμως, λίγες μέρες αργότερα, όταν η Λένα πήγε στην εκκλησία να πάρει την ευχή, τα κουτσομπολιά είχαν ήδη φουντώσει, γιατί το παιδί δεν έμοιαζε με κανέναν από την οικογένεια. Ο πάπα-Λέανδρος, αφού διάβασε την ευχή, κάλεσε τη γυναίκα να εξομολογηθεί. Και τότε η Λένα του είπε το μεγάλο της μυστικό. Πριν από μήνες είχε πάει να προσκυνήσει στις εκκλησίες του Μυστρά. Στην επιστροφή, αποκαμωμένη, σταμάτησε να ξεκουραστεί. Εκεί είδε το όραμα. Έναν άνδρα, ψηλό, μελαχρινό, ντυμένο με βασιλική φορεσιά και στέμμα ο οποίος έσμιξε μαζί της και της είπε πως ήταν θέλημα Θεού να γεννήσει ένα παιδί με το όνομα Κωνσταντή. Ο πάπα-Λέανδρος στην αρχή νόμιζε πως η Λένα δεν ήθελε να του πει με πιο απλά λόγια ότι με κάποιον συναντήθηκε στην ερημιά και απάτησε το Μανωλιό. Την πήρε με το καλό, την πήρε με το άγριο, τη φοβέρισε ότι θα καεί στις φωτιές της κολάσεως που λέει ψέματα στην εξομολόγηση. Όμως η Λένα συνέχιζε να λέει την ίδια ιστορία για το περίεργο όνειρο. Ο πάπα-Λέανδρος οργίστηκε. Ποια ήταν αυτή που με θράσος περισσό ισχυριζόταν κάτι τέτοιο! Έβαλε τις φωνές και τη συμβούλεψε να πει την αλήθεια στον άνδρα της, όποια κι αν ήταν, και να ζητήσει συγχώρεση. Μάλιστα την απείλησε πως αν την επόμενη φορά που θα ερχόταν για εξομολόγηση δεν του έλεγε την αλήθεια, δε θα βάφτιζε το παιδί. Η Λένα τaráχτηκε. Έσφιξε το βλαστάρι της στην αγκαλιά της και βγήκε τρέχοντας από την εκκλησία. Δεν πρόσεξε, γλίστρησε, και το μωρό – το αβάφτιστο παιδί που ήθελε να το πει Κωνσταντή – της έφυγε από τα χέρια και έπεσε στα σκαλιά. Μια μεγάλη κηλίδα αίμα ήταν το μόνο που είδε πριν λιποθυμήσει.

Μέρες αργότερα πήγαν τη Λένα στην Αθήνα σε μια κλινική. Οι γιατροί είπαν πως ακροβατούσε στο όριο της τρέλας, αν δεν είχε ήδη χάσει τα λογικά της. Ο πάπα-Λέανδρος αναγκάστηκε να μιλήσει στο Μανώλη και να του πει για να την εξομολόγηση της γυναίκας του και το περίεργο όνειρο. Όλοι πλέον ήταν σίγουροι πως η γυναίκα είχε ξενοκοιμηθεί και το μωρό, που τόσο άδικα χάθηκε, ήταν καρπός της απιστίας της. «Αμαρτία γονέων, παιδεύουσι τέκνα» κατέληξε ο παπάς, κρίνοντας πως ο θάνατος του βρέφους ήταν η τιμωρία της Λένας. Όταν στο χωριό έγινε γνωστό πως η Λένα αυτοκτόνησε στη κλινική φωνάζοντας το όνομα Κωνσταντής, σιγουρεύτηκαν πως απλά αναζητούσε τον εραστή της. Το τραγικό αυτό γεγονός ξεχάστηκε. Πολλοί χειμώνες πέρασαν και ένα βράδυ ήρθε στο χωριό ένας ξένος. Είπε πως έψαχνε μια γυναίκα για να της ζητήσει συγγνώμη. Βρέθηκε στο καφενείο του Σωτήρη όπου ήπιε μέχρι το ξημέρωμα. Βγαίνοντας κίνησε κατά την πόρτα της εκκλησίας, εκεί τον συνάντησε ο πάπα-Λέανδρος. Ο άνδρας ζήτησε να εξομολογηθεί. Ο παπάς, αν και τρόμαξε που τον είδε μεθυσμένο, δέχτηκε να τον εξομολογήσει. Είχε κλέψει, είχε εξαπατήσει, είχε κάνει φυλακή, αλλά, όπως είπε στον παπά, το μεγαλύτερο αμάρτημα του ήταν που είχε μολύνει μια γυναίκα στο Μυστρά πριν από μερικά χρόνια. Τώρα, την έψαχνε για να της ζητήσει συγγνώμη.

«Κωνσταντή», η φωνή δυνατή ξύπνησε τον παπά από τις αναμνήσεις. Η Λένα στεκόταν μπροστά του. «Έρθα να σε πάρω παπά. Πρέπει να βαφτίσεις τον Κωνσταντή. Δεν θα μου το αρνηθείς», είπε σχεδόν ικετευτικά. «Δεν θα στο αρνηθώ», είπε ο πάπα-Λέανδρος. Η Λένα άπλωσε το χέρι και εκείνος την ακολούθησε. Την επόμενη μέρα, ο Σωτήρης, ο καφετζής, βρήκε τον πάπα-Λέανδρο νεκρό. Μπροστά του ήταν αραδιασμένες σελίδες από χαρτί. Όλες έγραφαν ένα όνομα. «Κωνσταντή».

Ο Χορός της Βροχής

Αργυρώ Χατζηπαναγιώτου

Κάθομαι στη βεράντα απολαμβάνοντας τις χάρες ενός ανοιξιάτικου δειλινού. Ξάστερος ουρανός, δροσερό και ευωδιαστό αεράκι, απαλό σαν χάδι. Κλείνω τα μάτια και αναπολώ όμορφες στιγμές του παρελθόντος. Τώρα τελευταία το κάνω συχνά. Δεν ξέρω γιατί. Ίσως είναι που μεγαλώνω και ψάχνω να βρω μέσα μου το ανέμελο κορίτσι των παιδικών μου χρόνων. Εικόνες ξενοιασιάς περνούν με ταχύτητα από μπροστά μου. Ένα ταξίδι αστραπή στο παρελθόν: καθισμένη πάνω στη μάντρα με το κυριακάτικο φόρεμα μου, δώρο της νονάς, και με δύο τεράστιους φιόγκους στα μαλλιά, ποζάρω στον φωτογράφο, που συνήθιζε εκείνα τα χρόνια να περιδιαβαίνει τη γειτονιά, με το ποδήλατό του, και να απαθανατίζει τις όμορφες στιγμές των γειτόνων. Θυμάμαι ότι τον έλεγαν Μανώλη. Την έχω τη φωτογραφία εκείνη, είναι από τις αγαπημένες μου. Κατεβαίνω από τη μάντρα του σπιτιού μου και βρίσκομαι στο διπλανό σπίτι. Στον κήπο με τις μαργαρίτες. Κάθε άνοιξη ο κήπος γέμιζε με μαργαρίτες. Μία πανδαισία λευκού και κίτρινου χρώματος. Τώρα είμαι στην αυλή, μαζεύω μαργαρίτες.

Ξαφνικά, νιώθω σταγόνες νερού να δροσίζουν το πρόσωπό μου. Επανέρχομαι στην πραγματικότητα. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω ότι έχει αρχίσει να βρέχει, έτσι αναπάντεχα. Βροχούλα ανοιξιάτικη. Ασυναίσθητα γυρίζω το βλέμμα στην αυλή του διπλανού σπιτιού και είναι σαν να βλέπω δύο ανέμελα παιδιά να τρέχουν ανάμεσα στις μαργαρίτες, να χοροπηδούν και να φωνάζουν με ενθουσιασμό: «βρέχει», «βρέχει».

Οι αναμνήσεις με κατακλύζουν. Μου έρχονται στο νου οι λεπτομέρειες εκείνου του περίεργου γεγονότος που στα παιδικά μας μάτια πήρε διαστάσεις μυστηριακές γεμίζοντάς μας με ενθουσιασμό, αλλά και απορία. Ναι, σε αυτήν τη χέρσα αυλή του παρόντος, που κάποτε την Άνοιξη γέμιζε με μαργαρίτες, σε μια γειτονιά των Δυτικών προαστίων της Αθήνας της δεκαετίας του '60, δύο παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι – ο Γιωργάκης και εγώ- πίστεψαν ότι μπόρεσαν να δαμάσουν τα στοιχεία της φύσης.

Ο Γιωργάκης, ένα στρουμπουλό, μελαχρινό αγόρι, ήταν παιδικός μου φίλος, περιστασιακός. Δεν ήταν παιδί της γειτονιάς μου. Έμενε στην παρακάτω γειτονιά. Ερχόταν όμως στα μέρη μας για να επισκεφτεί μια θεία του που έμενε δίπλα στο σπίτι μου. Η θεία αυτή ήταν και θεία της μητέρας μου, εξ αγχιστείας, Ευσεβία την έλεγαν. Ο άντρας της, ο μπάρμπα Νίκος, έτσι τον φώναζαν, ήταν θείος της μητέρας μου. Ζούσαν σε ένα σπίτι, όχι ιδιαίτερα μεγάλο αλλά με έναν κήπο που κάθε άνοιξη γέμιζε με μαργαρίτες. Στην άκρη της αυλής υπήρχε και ένας μικρός στάβλος που στέγαζε μια κατοικούλα κάτασπρη, τη Λιλίκα, έτσι την είχαν βαπτίσει. Την είχαν για το γάλα.

Ερχόταν, λοιπόν, ο Γιωργάκης να δει τη θεία και να παίξει μαζί μου. Με τον Γιωργάκη δε με έδεναν ιδιαίτεροι δεσμοί φιλίας, όμως η παρέα του ήταν ευπρόσδεκτη. Ποτέ δεν έχανα την ευκαιρία για παιχνίδι και μάλιστα με παρέα. Τα παιχνίδια με τον περιστασιακό φίλο μου ήταν τα κλασικά: κυνηγητό, κρυφτό και καμιά φορά, όταν μας το επέτρεπε η θεία, παιχνίδι με τη Λιλίκα, η οποία όταν μας έβλεπε άρχιζε να βελάζει χαρούμενα και να χοροπηδάει, καθώς τα κουδουνάκια που είχε, δεμένα με μια κόκκινη κορδέλα, στο λαιμό,

ηγούσαν μελωδικά.

Ένα ανοιξιάτικο απόγευμα που είχε έρθει ο Γιωργάκης για την καθιερωμένη επίσκεψη, το ρίξαμε όπως πάντα στο παιχνίδι. Αφού εξαντλήσαμε το κλασικό ρεπερτόριο καθίσαμε, αποκαμωμένοι και βαριεστημένοι, να ξαποστάσουμε, έξω από το κονάκι της Λιλίκας. Είχε αρχίσει πια να σουρουπώνει και την κατσικούλα την είχαν κλείσει στο στάβλο της. Ο ουρανός ήταν ξάστερος, χωρίς σύννεφα. Ήταν ένα γλυκό ανοιξιάτικο απόβραδο. Αρχίσαμε να λέμε για τα μαθήματα, για το σχολείο και άλλα βαρετά. Σε κάποια στιγμή, πετάγεται, ξαφνικά, επάνω ο Γιωργάκης και μου λέει με ύφος σοβαρό: «Ουφ, βαρέθηκα! Θέλεις να παίξουμε τον χορό της βροχής;». «Ναι, αλλά τι παιχνίδι είναι ο χορός της βροχής;» του είπα γεμάτη απορία. «Τώρα θα δεις. Με το χορό θα φέρουμε βροχή» είπε. «Πρέπει, όμως, να βρούμε τενεκεδάκια και ξύλα, έλα να ψάξουμε, και μετά θα σου πω τι θα κάνουμε» συνέχισε. Πράγματι, αρχίσαμε να ψάχνουμε τριγύρω και βρήκαμε, ούτε θυμάμαι που, δύο τενεκεδάκια από κονσέρβα και δύο καλάμια. Στερέωσε, ο Γιωργάκης, τα καλάμια στα τενεκεδάκια, ούτε θυμάμαι πως, για να μπορούμε να τα κρατάμε και μου έδωσε το ένα. «Τώρα, θα αρχίσουμε να χορεύουμε για να βρέξει, εγώ θα είμαι ο μάγος, εσύ θα κάνεις ότι κάνω κι εγώ.» μου είπε. Τον ακολούθησα με ενθουσιασμό, και αρχίσαμε, λοιπόν, μπροστά ο Γιωργάκης και πίσω εγώ, κρατώντας ψηλά τα τενεκεδάκια, να χοροπηδάμε κάνοντας κύκλους, αλαλάζοντας, κραυγάζοντας, βγάζοντας ήχους ακατάληπτους. Η ιεροτελεστία πρέπει να κράτησε γύρω στα δύο με τρία λεπτά, όταν κάποια στιγμή - αυτό που θα σας πω δεν είναι φαντασία, το ζήσαμε- άρχισαν να πέφτουν επάνω μας σταγόνες νερού. Σταματήσαμε το χορό έκπληκτοι, υψώνοντας το βλέμμα στον ουρανό. Μετά την έκπληξη ακολούθησε ο ενθουσιασμός. Πετάξαμε τα τενεκεδάκια, τρέχοντας προς τον κήπο και αρχίσαμε, ανάμεσα στις μαργαρίτες, να χοροπηδάμε και να ουρλιάζουμε, περιχαρείς: «βρέχει, βρέχει»... «Είδες; Είμαι δυνατός μάγος» άρχισε να λέει, με υπερηφάνεια, ο Γιωργάκης. Θυμάμαι ότι συμφώνησα με ενθουσιασμό για τις μαγικές ικανότητες του φίλου μου, αλλά και με απορία, συγχρόνως, για το αναπάντεχο εκείνο γεγονός, που στα παιδικά μας μάτια είχε πάρει τις διαστάσεις ενός θαύματος. Βέβαια, το φαινόμενο δεν είχε διάρκεια. Λίγες σταγόνες ήταν μόνο. Δεν ξέρω από που ήρθαν οι σταγόνες, όμως τις νιώσαμε να πέφτουν επάνω μας! ...

Βρίσκομαι ακόμα στη βεράντα. Δε βρέχει πια. Έχει σκοτεινιάσει. Τα φώτα της αυλαίας σβήνουν. Η εικόνα των δύο ξένοιαστων παιδιών γίνεται ένα με το σκοτάδι, και οι χαρούμενες φωνές τους χάνονται στη σιγαλιά της νύχτας.

Το Έλκηθρο

Αθανασούλα Καμμένου

Ήταν ένα Χριστουγεννιάτικο πρωινό πριν πολλά πολλά χρόνια, σχεδόν μισό αιώνα πίσω – και όμως έχει χαραχτεί ανεξίτηλα στη μνήμη μου. Κοιμόμουν κάτω από το ζεστό μου πάπλωμα και ονειρευόμουν χιονισμένα τοπία. Ξύπνησα με ένα απέραντο αίσθημα χαράς και ένα χαμόγελο στα χείλη. Ήταν ένα ωραίο πρωινό ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα εγώ ότι θα ήταν. Θυμάμαι ακόμα ότι είχα ξυπνήσει με μεγάλη ευκολία, πράγμα διόλου εύκολο για μένα που ακόμα και σήμερα, θέλοντας να κερδίσω έστω και ένα λεπτό παραπάνω ύπνο, βάζω το ξυπνητήρι για να πάω στη δουλειά μου στο παρά πέντε.

Εκείνο το πρωινό όμως άνοιξα τα μάτια μου διάπλατα χωρίς δεύτερη σκέψη και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Ακόμα δεν είχε βγει ο ήλιος και ο ουρανός ήταν μουντός με ανοιχτές γκρι αποχρώσεις. Με αρκετή προσπάθεια, κοιτάζοντας μέσα από τη χαραμάδα που είχαν αφήσει οι μισόκλειστες κουρτίνες, κατάφερα να διακρίνω κάποιες αραιές χιονονιφάδες που έπεφταν με πολύ αργό ρυθμό, χωρίς καμία βιασύνη. Ο χθεσινοβραδινός μανιασμένος, παγωμένος αέρας είχε εξαφανιστεί.

Μέσα στο σπίτι επικρατούσε ησυχία, μάλλον όλοι ακόμα κοιμόντουσαν. Κοίταξα στο διπλανό κρεβάτι τη μικρή μου αδερφούλα που κοιμόταν γαλήνια. Σε αντίθεση με εμένα, εκείνη δε φαινόταν να ανυπομονεί να ξυπνήσει. Στις μύτες των ποδιών μου σηκώθηκα σιγά σιγά και πήγα στο παράθυρο. Ακούμπησα τους αγκώνες μου στο μαρμάρινο περβάζι του παραθύρου, αλλά ευθύς το μετάνιωσα γιατί ήταν παγωμένο και έτσι ακούμπησα και την κουβέρτα που είχα σύρει μαζί μου για να συνεχίσω το χουχούλιασμα. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό από το άσπρο τοπίο που απλωνόταν μπροστά μου. Οι σκεπές των απέναντι πολυκατοικιών είχαν χάσει το κόκκινο χρώμα του κεραμιδιού και είχαν αποκτήσει το άσπρο του χιονιού. Τα κλαδιά των δένδρων στην άκρη του πεζοδρομίου λύγιζαν από το βάρος του χιονιού. Στο δρόμο δεν υπήρχε καθόλου κίνηση. Όλα ήταν τόσο γαλήνια. Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα εκεί, πάντως κάποια στιγμή αποφάσισα να ξυπνήσω την αδερφή μου. Πήγα δίπλα της και της ψιθύρισα ότι έξω όλα είναι χιονισμένα και ότι σήμερα είναι Χριστούγεννα, αλλά αυτή δε συμμερίστηκε τον ενθουσιασμό μου και απλώς γύρισε πλευρό συνεχίζοντας τον ύπνο της, οπότε επέστρεψα στο παράθυρο.

Κάποια στιγμή άκουσα θορύβους από πιάτα και ποτήρια στην κουζίνα και αποφάσισα να πάω προς τα εκεί. Αφήνοντας την κουβέρτα πάνω στο κρεβάτι μου, προχώρησα. Κοντοστάθηκα για λίγο μπροστά στην πόρτα του σαλονιού και έριξα για χιλιοστή φορά μια κλεφτή ματιά στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Πανέμορφα στολισμένο και, να 'το, εκεί δίπλα του, το δώρο μου με την κόκκινη κορδέλα να με περιμένει. Διέκοψε τις σκέψεις μου η φωνή της μάνας μου που μας καλούσε να έρθουμε για πρωινό.

Ξαφνικά, με μικρά αλλά γρήγορα και δυνατά βήματα που έκαναν έναν ευχάριστο γδούπο πάνω στη μοκέτα, με προσπέρασε η αδερφή μου και έτρεξε προς την κουζίνα. Την ακολούθησα. Ο μπαμπάς και η μαμά ήδη κάθονταν στο τραπέζι και έπιναν από τον ζεστό τους καφέ. Στρογγυλοκαθίσαμε και εμείς και αρχίσαμε να καταβροχθίζουμε τα κουλουράκια που είχαμε ψήσει χθες όλες οι γυναίκες του σπιτιού μαζί – δηλαδή εγώ και η μάνα μου, γιατί η αδερφή μου απλώς μας κοίταζε. Νοστιμότατα όπως κάθε Χριστούγεννα. Αφού

τελειώσαμε το πρωινό εγώ κοιτάγα επίμονα τον πατέρα μου γεμάτη ανυπομονησία. Όταν αυτός σηκώθηκε νωχελικά από το τραπέζι τον ακολουθήσαμε όλοι στο σαλόνι.

Να, εκεί είναι το δώρο και με περιμένει με την κόκκινη κορδέλα περίτεχνα να το αγκαλιάζει. Αληθινό, ξύλινο, όχι από εκείνα τα μοντέρνα, ψεύτικα πλαστικά που πουλάνε στα πολυκαταστήματα, αγορασμένο από ένα μικρό παιχνιδάδικο στο κέντρο της πόλης. Ένα τεράστιο ξύλινο έλκηθρο με ένα κόκκινο σχοινί έτοιμο να με οδηγήσει σε χριστουγεννιάτικες περιπέτειες! Και τι περιπέτειες. Η μάνα μας μου έδωσε το κόκκινο σχοινί του έλκηθρου και πλέον δε συγκρατιόμουν.

Για τότε βάλαμε εγώ και η αδερφή μου τις φόρμες που είχαμε για τα χιόνια, τις χειμωνιάτικες μπότες με τη γούνα, μπουφάν, γάντια και κασκόλ, ούτε που κατάλαβε η μάνα μας, και αφού πρώτα εξέτασε ότι ήμασταν καλά ντυμένες μας άνοιξε την εξώπορτα του διαμερίσματος για να πάμε στην αυλή να παίξουμε με το έλκηθρο. Και άλλες φορές μας άφηναν να παίζουμε μόνοι μας στην αυλή, αφού όλοι μια γειτονιά ήμασταν, ασχέτως αν ήμασταν σε ξένη χώρα μετανάστες: ήταν τόσες οι ελληνικές οικογένειες γύρω γύρω στα άλλα μπλοκ κατοικιών, ώστε τις περισσότερες φορές ούτε που άκουγες γερμανικά.

Μέναμε στον πρώτο όροφο και ο κλήρος να κατεβάσω το έλκηθρο έπεσε σε μένα, εννοείται ως μεγαλύτερη. Τι μεγαλύτερη δηλαδή, ήμουν μόλις επτά χρονών, αλλά πέρναγα την αδερφή μου τρία χρόνια και έτσι κατέβασα το έλκηθρο με το κόκκινο σχοινί στην αυλή και ξοπίσω μου ακολούθησε η αδερφή μου.

Κατεβαίνοντας την ξύλινη σκάλα παραλίγο να φύγω μαζί με το έλκηθρο στα τελευταία σκαλοπάτια, από την ανυπομονησία μου. Άνοιξα τη βαριά αλουμινένια εξώπορτα της πολυκατοικίας, την κράτησα ανοιχτή για να βγει και η αδερφή μου και άρχισα να τρέχω πάνω στο παρθένο χιόνι που κάλυπτε τον τεράστιο χώρο της αυλής. Εγώ μπροστά, τραβώντας το έλκηθρο από το κόκκινο σχοινί, και πιο πίσω η αδερφή μου που την είχα σχεδόν ξεχάσει. Έτρεχα και ούτε νοιαζόμουν για το κρύο που περόνιαζε τη μύτη μου και πρόλαβε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να βάψει τα μαγουλά μου κόκκινα. Έκανα έτσι πέντε-έξι γύρους από τη μία άκρη της αυλής ως την άλλη, χωρίς να σταματήσω καθόλου, και μετά είπα στην αδερφή μου να κάτσει στο έλκηθρο για να την πάω βόλτα. Ήταν λίγο πιο βαρύ το έλκηθρο από ότι είχα υπολογίσει, αλλά το χαρούμενο γέλιο της αδερφής μου με έκανε να ξεχάσω το φορτίο και άρχισα να την πηγαίνω πάνω κάτω βόλτες χωρίς σταματημό. Κάποια στιγμή λαχάνιασα και σταμάτησα, θέλοντας να ξαποστάσω. Η αδερφή μου όλη αυτή την ώρα γελούσε ασταμάτητα. Τώρα που σταμάτησα, ελευθερώθηκαν τα χέρια της, επειδή δε χρειαζόταν πλέον να κρατάει σφιχτά το έλκηθρο για να μην πέσει, και άρχισε να χτυπάει παλαμάκια – όσο μπορούσε, βέβαια, με τα χοντρά γάντια που φόραγε.

Ξάφνου ανοίγει η εξώπορτα της πολυκατοικίας και από μέσα βγαίνουν τα παιδιά του διπλανού διαμερίσματος. Ένα αγόρι ίδιας ηλικίας με μένα και η κατά δύο χρόνια μικρότερη αδερφή του. Ήταν και αυτά βαριά ντυμένα σαν και εμάς και πολύ χαρούμενα. Μας κοίταξαν, χαμογέλασαν, μας χαιρέτισαν και άρχισαν να παίζουν χιονοπόλεμο φτιάχνοντας κάτασπρες μικρές μπάλες με το αφράτο χιόνι. Εμείς συνεχίσαμε να φέρνουμε βόλτες με το έλκηθρο.

Κάποια στιγμή μας πλησίασαν και κάτι μας είπαν δείχνοντας το έλκηθρο με την αδερφή μου. Εγώ δεν

τελειώσαμε το πρωινό εγώ κοιτάγα επίμονα τον πατέρα μου γεμάτη ανυπομονησία. Όταν αυτός σηκώθηκε νωχελικά από το τραπέζι τον ακολουθήσαμε όλοι στο σαλόνι.

Να, εκεί είναι το δώρο και με περιμένει με την κόκκινη κορδέλα περίτεχνα να το αγκαλιάζει. Αληθινό, ξύλινο, όχι από εκείνα τα μοντέρνα, ψεύτικα πλαστικά που πουλάνε στα πολυκαταστήματα, αγορασμένο από ένα μικρό παιχνιδάδικο στο κέντρο της πόλης. Ένα τεράστιο ξύλινο έλκηθρο με ένα κόκκινο σχοινί έτοιμο να με οδηγήσει σε χριστουγεννιάτικες περιπέτειες! Και τι περιπέτειες. Η μάνα μας μου έδωσε το κόκκινο σχοινί του έλκηθρου και πλέον δε συγκρατιόμουν.

Για τότε βάλαμε εγώ και η αδερφή μου τις φόρμες που είχαμε για τα χιόνια, τις χειμωνιάτικες μπότες με τη γούνα, μπουφάν, γάντια και κασκόλ, ούτε που κατάλαβε η μάνα μας, και αφού πρώτα εξέτασε ότι ήμασταν καλά ντυμένες μας άνοιξε την εξώπορτα του διαμερίσματος για να πάμε στην αυλή να παίξουμε με το έλκηθρο. Και άλλες φορές μας άφηναν να παίζουμε μόνοι μας στην αυλή, αφού όλοι μια γειτονιά ήμασταν, ασχέτως αν ήμασταν σε ξένη χώρα μετανάστες: ήταν τόσες οι ελληνικές οικογένειες γύρω γύρω στα άλλα μπλοκ κατοικιών, ώστε τις περισσότερες φορές ούτε που άκουγες γερμανικά.

Μέναμε στον πρώτο όροφο και ο κλήρος να κατεβάσω το έλκηθρο έπεσε σε μένα, εννοείται ως μεγαλύτερη. Τι μεγαλύτερη δηλαδή, ήμουν μόλις επτά χρονών, αλλά πέρναγα την αδερφή μου τρία χρόνια και έτσι κατέβασα το έλκηθρο με το κόκκινο σχοινί στην αυλή και ξοπίσω μου ακολούθησε η αδερφή μου.

Κατεβαίνοντας την ξύλινη σκάλα παραλίγο να φύγω μαζί με το έλκηθρο στα τελευταία σκαλοπάτια, από την ανυπομονησία μου. Άνοιξα τη βαριά αλουμινένια εξώπορτα της πολυκατοικίας, την κράτησα ανοιχτή για να βγει και η αδερφή μου και άρχισα να τρέχω πάνω στο παρθένο χιόνι που κάλυπτε τον τεράστιο χώρο της αυλής. Εγώ μπροστά, τραβώντας το έλκηθρο από το κόκκινο σχοινί, και πιο πίσω η αδερφή μου που την είχα σχεδόν ξεχάσει. Έτρεχα και ούτε νοιαζόμουν για το κρύο που περόνιαζε τη μύτη μου και πρόλαβε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να βάψει τα μαγουλά μου κόκκινα. Έκανα έτσι πέντε-έξι γύρους από τη μία άκρη της αυλής ως την άλλη, χωρίς να σταματήσω καθόλου, και μετά είπα στην αδερφή μου να κάτσει στο έλκηθρο για να την πάω βόλτα. Ήταν λίγο πιο βαρύ το έλκηθρο από ότι είχα υπολογίσει, αλλά το χαρούμενο γέλιο της αδερφής μου με έκανε να ξεχάσω το φορτίο και άρχισα να την πηγαίνω πάνω κάτω βόλτες χωρίς σταματημό. Κάποια στιγμή λαχάνιασα και σταμάτησα, θέλοντας να ξαποστάσω. Η αδερφή μου όλη αυτή την ώρα γελούσε ασταμάτητα. Τώρα που σταμάτησα, ελευθερώθηκαν τα χέρια της, επειδή δε χρειαζόταν πλέον να κρατάει σφιχτά το έλκηθρο για να μην πέσει, και άρχισε να χτυπάει παλαμάκια – όσο μπορούσε, βέβαια, με τα χοντρά γάντια που φόραγε.

Ξάφνου ανοίγει η εξώπορτα της πολυκατοικίας και από μέσα βγαίνουν τα παιδιά του διπλανού διαμερίσματος. Ένα αγόρι ίδιας ηλικίας με μένα και η κατά δύο χρόνια μικρότερη αδερφή του. Ήταν και αυτά βαριά ντυμένα σαν και εμάς και πολύ χαρούμενα. Μας κοίταξαν, χαμογέλασαν, μας χαιρέτισαν και άρχισαν να παίζουν χιονοπόλεμο φτιάχνοντας κάτασπρες μικρές μπάλες με το αφράτο χιόνι. Εμείς συνεχίσαμε να φέρνουμε βόλτες με το έλκηθρο.

Κάποια στιγμή μας πλησίασαν και κάτι μας είπαν δείχνοντας το έλκηθρο με την αδερφή μου. Εγώ δεν

καταλάβαινα ακόμη γερμανικά γιατί είχα πάει ελληνικό νηπιαγωγείο και στο σχολείο δεν είχα δώσει και ιδιαίτερη προσοχή στο μάθημα των γερμανικών. Όμως η αδερφή μου ήδη πήγαινε σε γερμανικό νηπιαγωγείο – για ευκολότερη “ενσωμάτωση”, είχα ακούσει τους μεγάλους να λένε – τους απάντησε αρνητικά και μουτρωμένη γαντζώθηκε πάνω στο έλκηθρο. Αρχισα να νιώθω κάπως άβολα και μία κοιτάγα το αγριεμένο μούτρο με εκείνα τα υπέροχα ορθάνοιχτα μεγάλα καστανά μάτια με τις τεράστιες βλεφαρίδες της αδερφής μου, μια προσπαθούσα να καταλάβω τι μου λέγανε τα «άλλα παιδιά».

Το αγόρι ήρθε κοντά μου και συνεχίζοντας να μου μιλάει πήγε να πάρει το κόκκινο σχοινί του έλκηθρου. Ενστικτωδώς το κράτησα ακόμα πιο γερά και προσπάθησα να ηρεμήσω την αδερφή μου που είχε αρχίσει να κλαίει και να λέει όχι, όχι στα γερμανικά χτυπώντας τις μπότες της πάνω στο χιόνι. Δεν ήξερα τι να κάνω. Αρχισα να φοβάμαι και ένοιωθα κρύο ιδρώτα να λούζει το κορμί μου από πάνω ως κάτω. Καθόμουν ακίνητη και αποσβολωμένη σαν παγοκολώνα. Το αγόρι ήθελε το σχοινί και η αδερφή μου ούρλιαζε. Πανικοβλήθηκα και μη μπορώντας να αντιδράσω λογικά, προσπάθησα να πάρω την αδερφή μου αγκαλιά. Αυτή είχε γαντζωθεί με πείσμα πάνω στο έλκηθρο και δεν έλεγε να ξεκολλήσει. Ξαφνικά, μέσα στον πανικό μου, για το ποιος μπορεί να μας βοηθήσει, σηκώνομαι από το έλκηθρο όπου ήμουν σφιχταγκαλιασμένη με την αδερφή μου και αρχίζω να χτυπάω το θυροτηλέφωνο του σπιτιού μας. Το σήκωσε ο πατέρας μου και εγώ του φώναξα ξανά και ξανά ότι θέλουν να απαγάγουν την αδερφή μου και πως έπρεπε να έρθει αμέσως κάτω. Είχαμε ακούσει πολλές ιστορίες για απαγωγές μικρών παιδιών που ποτέ δεν τα ξαναβρήκαν, και η φαντασία μου οργίαζε. Ενώ εγώ ακόμα φώναζα στο θυροτηλέφωνο, ανοίγει η εξώπορτα και εμφανίζεται ο πατέρας μου, αναστατωμένος. Βλέποντας μόνο εμάς τα παιδιά με ρώτησε ήρεμα τι συμβαίνει και, επειδή δεν έβγαλε άκρη, γύρισε προς το αγόρι. Το ρώτησε κάτι στα γερμανικά που εγώ δεν κατάλαβα και εκείνο του απάντησε. Τότε ο πατέρας μου έβαλε τα γέλια. Εγώ έμεινα αποσβολωμένη. Καλά εδώ θέλουν να απαγάγουν την αδερφή μου και αυτός απλώς γελάει; Θυμωμένη τον ρωτάω γιατί γελάει και μου απαντάει ότι δε σκοπεύουν τα παιδιά να βλάψουν κανέναν, απλώς ήθελε και το αγοράκι να πάει βόλτα τη δική του αδερφή με το έλκηθρο. Σιγά σιγά άρχισα να συνέρχομαι, η αδερφή μου είχε σταματήσει να κλαίει, κατέβηκε από το έλκηθρο και όταν ο πατέρας μου έδωσε στο αγόρι το κόκκινο σχοινί για το έλκηθρο δεν έφερα καμία αντίσταση. Στο μεταξύ όμως μου είχε περάσει η όρεξη για παιχνίδι και ανέβηκα με την αδερφή μου και τον πατέρα μου επάνω. Έμεινα στο παράθυρο να κοιτάζω το αγόρι που έκανε βόλτες τη δική του αδερφή, ώσπου κουράστηκαν και ανέβηκαν και αυτά επάνω δίνοντας μας πίσω το έλκηθρο, αφού πρώτα μας ευχαρίστησαν.

Από εκείνη την ημέρα παρακολουθούσα πολύ προσεκτικά το μάθημα γερμανικών στο ελληνικό δημοτικό σχολείο, γιατί δεν ήθελα να ξαναβιώσω τέτοια ντροπή από την παρεξήγηση που λίγο έλειψε να έχει δυσάρεστα επακόλουθα, επειδή δεν ήξερα τη γλώσσα της χώρας όπου έμελε να μείνω για πολλά ακόμα χρόνια. Κατάφερα μάλιστα, μετά από μερικά χρόνια, να πάρω με πολύ μεγάλη ευκολία και το ανώτατο πτυχίο γερμανικών – ασχέτως που δεν το χρησιμοποίησα πουθενά!

Το Άσπρο Φόρεμα

Σοφία Γαβριά

Η ατμόσφαιρα γύρω μου, σαν ένα βαρύ πάπλωμα έχει σκεπάσει το κορμί μου στο έδαφος. Με δυσκολία το σέρνω ανάμεσα στα δέντρα, ψάχνοντας διέξοδο.

Πάνω μου, το άσπρο φόρεμα, σκισμένο σε λωρίδες, βρόμικο, αγκαλιάζει τις πληγές μου.

Η νύχτα προδομένη από το σκοτάδι, περνάει από μπροστά μου γρήγορα, όπως και όλες οι άλλες νύχτες. Έχω ξεχάσει, ποια είναι στο μέτρημα. Το μόνο που καρτερώ, είναι οι ακτίνες του ήλιου, για να μπορέσω να περπατήσω ένα ακόμα καθαρό βήμα.

Αιώνια μοιάζει η παρουσία μου, μέσα σε αυτό το δάσος. Ακόμα και οι εποχές εναλλάσσονται, η μια πίσω από την άλλη. Το χιόνι γίνεται νερό και ξαναπαγώνει. Τα φυτά μαραίνονται, ξανανθίζουν.

Προσπαθώ να τρέξω, αλλά η αγωνία μου ένα βαρίδιο στο στόμα μου το καθιστά αδύνατο. Βάζω τα χέρια μου μέσα και το βγάζω. Τα πόδια μου, ελαφριά πλέον επιταχύνουν το βήμα τους. Πρέπει να προλάβω να τον βρω. Γιατί εκείνο παραμονεύει. Θέλει να τον βρει πρώτο. Το βλέπω συνέχεια να με παρατηρεί, ανάμεσα από τις σκιές των δέντρων. Σκοτεινό και ακαθόριστο.

Προσπαθώ να κρυφτώ μήπως με χάσει. Αλλά το αντιλαμβάνεται. Η κραυγή του, κοφτερή και απόκοσμη, τραντάζει το χώμα επαναφέροντας με στο σημείο από όπου ξεκίνησα.

Ξαφνικά, ανάμεσα στο σκοτάδι εμφανίζεται ένα ξέφωτο. Όσο περίεργο και αν μοιάζει, εκείνος είναι εκεί.

Στο ξύλινο σπίτι, με κόκκινη την πόρτα και τα παράθυρα. Με τα άπειρα λουλούδια και το πέτρινο δρομάκι. Με περιμένει καθισμένος στο μπαλκόνι, στρίβοντας τσιγάρο.

Ανεβαίνω τα σκαλιά και στέκομαι δίπλα του.

“Με βρήκες”, μου λέει με σιγουριά.

“ Πάντα “, απαντάω, χαϊδεύοντας τα ξανθιά μακριά μαλλιά του. Ένα μικρό χαμόγελο του ξεφεύγει, κοιτάζοντας τις κινήσεις μου με τα μελαγχολικά του μάτια.

Η κόκκινη πόρτα πίσω μας ανοίγει και εκείνος κρατώντας το χέρι μου, με οδηγεί μέσα στο σπίτι.

Αυτό το μέρος είναι μόνο δικό μας. Ξένο και οικείο ταυτόχρονα.

Όλα και εδώ εναλλάσσονται, το ίδιο με έξω. Οι μέρες, οι εποχές. Παρατηρητές της ευτυχίας μας.

Μα ο φόβος που έχω, παραμένει μαζί μου. Σαν ένα μικρό ανθρωπάκι, κάθεται στον ώμο μου και μου ψιθυρίζει στο αυτί. Πως όλα αυτά δε θα κρατήσουν ακόμα πολύ, γιατί θα μας ανακαλύψει.

Τον αρπάζω και τρέχω έξω, να τον κρύψω. Μα κάνω κύκλους και βρισκόμαστε ξανά μέσα στο σπίτι.

“Μη φοβάσαι”, προσπαθεί να με ηρεμήσει. “Θα έχουμε πάντα αυτό το μέρος”.

Κλείνω τα μάτια μου και παίρνω μια βαθιά ανάσα. Τα ανοίγω, σαν μην είχαν κλείσει ποτέ.

Ο φόβος μου ακούστηκε να λέει:

“Τώρα είναι αργά”.

Δε τον βλέπω πουθενά γύρω μου και ας ήταν πριν μπροστά μου. Το σπίτι έχει χάσει όλα του τα χρώματα. Έχει παγώσει .

Βλέπω τα χνότα μου να χορεύουν στον αέρα, καθώς ανοίγω τη πόρτα για να βγω έξω,. Σύννεφα έχουν μαζευτεί και από το βάθος έρχεται μια σκοτεινή καταιγίδα.

Εκείνος κάθεται εκεί, πάλι στη καρέκλα, να καπνίζει τσιγάρο.

“Σου πάει”, ακούω την αδιάφορη φωνή του .

“Ποιο;” , αναρωτήθηκα.

“Το φόρεμα, μικρή μου”.

Το βλέμμα μου κατηφορίζει αργά. Το άσπρο μου φόρεμα είναι ξανά πάνω στο σώμα μου, καινούργιο, χωρίς κανένα ίχνος βρομιάς και σκισίματος.

Συνειδητοποιώ τι συμβαίνει. Πέφτω μπροστά του και οι λυγμοί μπλέκονται με τα λόγια μου.

“Μη φύγεις”, ψελλίζω.

“Δε γίνεται, αφού ξέρεις , ότι πάντα αυτό θα συμβαίνει”, αναστενάζει , στρέφοντας τα μάτια του προς την καταιγίδα. Είναι σχεδόν μπροστά από το σπίτι. “Έρχεται”, συνεχίζει, “Υποσχέσου, πως θα με βρίσκεις πάντα, ό,τι και να συμβεί”.

“Στο υπόσχομαι”, πιέζω τα χείλη μου να πουν , καθώς απελευθερώνουν το τελευταίο φιλί.

Τον βλέπω να φεύγει . Εκείνο βγαίνει από το σύννεφο και αιωρείται από πάνω του: Μια μαύρη σκιά αρχίζει να τον πλησιάζει. Του μοιάζει τόσο πολύ. Απλώνει τα χέρια του σαν πλοκάμια και τον τραβάει μέσα. Έχουν γίνει ένα. Ήταν πάντοτε ένα. Ένα τέρας βγαλμένο από την ψυχή του.

Τώρα είμαι πεσμένη πάνω στο πέτρινο δρομάκι . Με τον αέρα να μη βρίσκει δίοδο να μπει μέσα μου. Η τελευταία εικόνα από εκείνον, φεύγει από μπροστά μου και κουλουριάζομαι σαν μωρό. Μια γνώριμη και προστατευτική στάση.

Τα μάτια μου διακρίνουν το βαρύ πάπλωμα να απλώνεται ξανά γύρω μου, καταπίνοντας το ξέφωτο. Τα σκοτεινά δέντρα σχηματίζονται πάνω του, σαν σχέδια σε καμβά ζωγραφικής. Η συντροφιά τους με παρηγορεί. Με αγκαλιάζει. Εμένα και το σκισμένο μου, βρόμικο, άσπρο φόρεμα.

Υπάρχουν κάτι χώρια πιο δυνατά και απ'το μαζί!

Κέλλυ Σεφέρου

Στη μέση. Κάπου στη μέση του πουθενά. Κάπου στη μέση της στιγμής. Της τέλειας στιγμής και του τέλειου λάθος χρόνου. Κάπου εκεί σε γνώρισα. Και αναρωτιέμαι άραγε υπάρχει λάθος στιγμή; Υπάρχει λάθος συγχρονισμός; Λάθος μέρος, λάθος πρόσωπα και λάθος αποφάσεις;

Όλα είναι θέμα οπτικής. Όλα είναι θέμα επιλογής και επιθυμίας. Αν κρίνω σύμφωνα με αυτό θα καταλήξω πως ούτε λάθος στιγμές υπάρχουν, ούτε λάθος άνθρωποι, ούτε και λάθος αποφάσεις. Η ζωή λένε πως είναι ένα παιχνίδι και οι κανόνες της είναι μια καθαρά προσωπική υπόθεση. Και αφού οι κανόνες της αλλάζουν συνεχώς, τίποτα δεν χαλάει το παιχνίδι της ζωής περισσότερο από εκείνους που το παίρνουν μονάχα στα σοβαρά!

Στο δικό μου παιχνίδι της ζωής εσύ υπήρξες το «πιόνι» που επέλεξα να βγάλω έξω από τους κανόνες. Στη μέση του πουθενά και στην αρχή του κάπου, κατάλαβα από την πρώτη κιόλας στιγμή πως εσύ δεν ήσουν φτιαγμένος για να ζεις μόνο με τα «πρέπει», μα μια εξαίρεση που ήρθε για να καταρρίψει κάποιους από τους δικούς μου κανόνες.

Είχα ξεχάσει πως είναι να παίζεις στη ζωή χωρίς να σκέφτεσαι το μετά. Χάρης σ' εσένα κατάφερα να απαρνηθώ για λίγο και τα «πρέπει» μου! Όλα λάθος. Η λογική μου επιβεβαίωσε πως έγιναν όλα λάθος! Όλα σωστά. Το συναίσθημα με ενημέρωσε πως όλα πήγαν κατά γράμμα! Τί περισσότερο να πει και το συναίσθημα; Στη λογική εμείς τα θεωρήσαμε τέλεια, έτσι που ακόμα αναρωτιέμαι τι θα γινόταν με τις καρδιές μας αν το επιτρέπαμε.

Την ιστορία την έχω ξαναδεί. Τον έρωτα τον έχω βιώσει στη πιο έντονη του μορφή. Τον άνθρωπο μου δηλώνω πως τον έχω βρει. Δεν είσαι εσύ! Το ξέρεις πως δεν είσαι εσύ, το ξέρουμε πολύ καλά και οι δύο. Τον εαυτό μου ψάχνω ακόμα μέσα σε πρόσωπα, σιωπές και φασαρίες. Για αυτό σου γράφω. Και ξάφνου εκεί στη μέση του πουθενά εμφανίζεσαι. Άραγε ήρθες για να μείνεις; Ήρθες να πεις ένα γεια, ένα «ξύπνα» και να φύγεις;

Δε θα «ξυπνήσω». Είτε μείνεις, είτε φύγεις δε θέλω ακόμη να «ξυπνήσω»! Τα έχω βολέψει όλα τέλεια στο μυαλό μου. Ποιόν κοροϊδεύω; Στα αλήθεια όχι εσένα. Και έρχεσαι ξαφνικά και με ξεβολουείς και ενώ στριμώχνονται όλα μέσα μου, κάτι μου λέει πως αξίζει και με το παραπάνω. Κάπου στη μέση του πουθενά, του τώρα και του μετά νιώθω πως αντέχω ακόμα να στριμώχνω πρόσωπα και συναισθήματα για να βρεις και εσύ μια θέση στη καρδιά μου.

Θα βρω και σήμερα τον τρόπο να σε χωρέσω! Για πόσο ακόμα; Μάλλον για τελευταία φορά. Είναι που εσύ δεν είσαι και για να στριμώχνεσαι, είναι που και εγώ θέλω πάντα τα περιθώρια μου αλλά και μια θέση ξεχωριστή για τον καθένα στη καρδιά μου. Που να σε τοποθετήσω; Στα αλήθεια πες μου αφού εσύ δεν είσαι για τα λίγα. Δε θα με ενδιέφερε αν ήσουν μόνο για τα λίγα και δε σου αξίζει κανένα δικό μου «λίγο» να το

περάσεις για πολύ. Καταλαβαίνεις; Στοιχηματίζω πως ναι!

Θα σε ξεχάσω. Θα με ξεχάσεις και εσύ. Βλέπεις έτσι είναι οι άνθρωποι, ενθουσιάζονται εύκολα και ύστερα παθιάζουν με κάθε λέξη και κάθε πράξη δοτικότητας. Εσύ να λες πως θες να δώσεις και εγώ να λέω πως δεν πρέπει να πάρω. Εγώ να θέλω να δώσω έστω για μια φορά όμως να ξέρω πως αν το κάνω αυτομάτως κάπου το χάνω, μαζί και τον εαυτό μου! Θα στοιχημάτιζα όμως για ακόμη μια φορά πως αν το έκανα θα ήταν ένα από τα ωραιότερα λάθη που θα θυμόμουν για καιρό. Και αν είσαι πράγματι ένα λάθος εγώ θα τόλμαγα να σε μετατρέψω στο πιο σωστό!

Φάσκω και αντιφάσκω. Συγκρατούμαι και ταυτόχρονα παραφέρομαι. Στο πουθενά! Βρίσκομαι και πάλι στο πουθενά! Στη μέση του πουθενά αναθεωρώ τα πάντα για ένα δικό σου “για λίγο”, το οποίο εάν άφηνα στα χέρια σου μόνο για λίγο δεν θα διαρκούσε. Δεν είναι τρέλα; Και όμως μ’ αρέσει, γιατί σου μοιάζει.

Ας παραμείνει σωστό, καλύτερα έτσι. Να έχεις να θυμάσαι πως κάποια κάποτε δεν ήρθε στη ζωή σου για να μείνει, μα αν αποφάσιζε να μείνει τότε θα το έκανε καλύτερα και από εκείνες που κάποτε σου υποσχέθηκαν πως θα έμεναν, και ας μην το έκαναν ποτέ για εσένα! Αλήθεια τί δεν άντεξαν; Ποια σε ξε-αγάπησε έτσι απλά; Ποιο πρόσωπο σε έκανε να νιώσεις μοναδικά; Όποιο και αν ήταν σου άξιζε, και όποια σε ξε-αγάπησε μάλλον τελικά δεν κατάφερε ποτέ να αγγίξει πραγματικά το μέσα σου.

Καλύτερα έτσι λοιπόν, για να έχω να θυμάμαι και εγώ με τη σειρά μου πως κάποιος κάποτε τόλμησε να προσπαθήσει να με μαγέψει και να με αφήσει στη μέση του πουθενά. Κάτι σαν τη ζωή! Της μοιάζεις στα αλήθεια πολύ και ας μη στο είπα ποτέ, στο λέω τώρα! Θα με ξεχάσεις; Κάπου στη μέση του πουθενά θα θυμηθείς να μη με ξεχάσεις; Εύχομαι σε όλα τα «πουθενά» σου να εμφανίζομαι πότε πότε για να ζωντανεύουν κάποιες από τις στιγμές μας. Και ας υπήρξαν λίγες, για εμένα ήταν όλες τους μοναδικές, όπως και εσύ. Θα σε ξεχάσω, όσο και αν λυπάμαι ξέρω πως θα συμβεί, μα θα θυμάμαι πάντα πώς με έκανες να νιώσω.

Άκου και αυτό για να θυμάσαι κάτι τελευταίο από εμένα: Θα ρίσκαρα ακόμη έναν κανόνα μου για να μη με ξεχάσεις, ίσως και περισσότερους! Και αν κάτι μπορώ να ρισκάρω αυτή τη στιγμή είναι το να τα ξαναπούμε «εκεί». Στο πουθενά! Ραντεβού αν το θες στη μέση του πουθενά! Τώρα, αύριο, μετά, ίσως μόνο στο χθες! Και αν δε σε βρω, και αν δε με ψάξεις, το χθες θα μας βοηθήσει να βρεθούμε σε όλες εκείνες τις στιγμές που δε σου επέτρεψα να ζήσουμε στο τώρα.

Και αν ο έρωτας έχει ένα δικό του τρόπο για να θυμάται, και αν αυτό που ένιωσες και ένιωσα ήταν κάτι διαφορετικό από έρωτα, και αν αυτό το «κάτι» δεν γνωρίζει από επετείους και ημερομηνίες, τότε καλύτερα να μας θυμάσαι έτσι. Σαν ένα παιδί ανώριμο και λίγο τρελό που ζει μόνο για τη στιγμή, χωρίς να νοιάζεται για ώρες και ημέρες για να έχει αργότερα κάτι για να θυμάται. Στη δική μας περίπτωση, δεν υπήρξαν άλλωστε ποτέ συνέπειες, ούτε όμως και λογική. Άραγε υπήρξε η λέξη έρωτας ποτέ στο λεξιλόγιό μας; Ακόμη αναρωτιέμαι. Εγώ να προβληματίζομαι, εσύ να τσαλακώνεσαι. Εγώ να φεύγω και εσύ να περιμένεις. Να περιμένεις στο πουθενά με μάτια μάλλον δακρυσμένα και τη βαθύτερη επιθυμία να με αρπάξουν και να με σημαδέψουν μια για πάντα. Δεν πιστεύω όμως στο για πάντα. Ούτε και στο δικό μας «μαζί» επένδυσα ποτέ.

Το «απαγορευμένο» φταίει για όλα! Αυτό που σε εξιτάρει και σε ωθεί να κάνεις σκέψεις που δεν είχες ιδέα πως μπορείς. Σε παρασύρει. Μαζί του ζεις στιγμές πρωτόγνωρες και ανεπανάληπτες. Δοκιμάζεις τον εαυτό σου, μαζί και μερικές από τις αντοχές σου, με στόχο να βρεις κάθε πιθανή κρυμμένη πτυχή σου. Για εμένα λέω. Για μένα που ήμουν ένα βήμα πριν τολμήσω να κάνω το ακατόρθωτο, να δοκιμάσω το καινούριο και να ζήσω το κάτι διαφορετικό. Δεν ήσουν δα και κάτι διαφορετικό, ήσουν όμως θεριό ανήμερο στο χρόνο και τη νόρμα. Και αυτό στα αλήθεια μοιάζει στα μάτια μου και στη καρδιά μου παραπάνω από επαναστατικό!

Έμαθα λοιπόν πως κάποιοι έρωτες δεν κατέληξαν ποτέ να μετριούνται σε επετείους. Κάποιοι έρωτες δεν ονομάστηκαν ποτέ έρωτες και κάποιοι ακόμα έρωτες δεν αποκάλυψαν ποτέ την αλήθεια τους. Ίσως να δυσκολεύτηκαν και οι δύο, ίσως ο ένας να έφταιξε για όλα, ίσως και οι δύο να το ήθελαν πολύ και όμως η ζωή να είχε άλλα σχέδια προγραμματισμένα και για τους δύο. Για εμάς σου γράφω και ας γενικολογώ. Για εμένα που δυσκολεύομαι να εξηγήσω και να ερμηνεύσω με σιγουριά το φαινόμενο «έρωτας». Ίσως τελικά ο έρωτας να είναι ένα δώρο μαγικό, το οποίο επιλέγουμε ως κοινωνία να περιπλέκουμε όσο κανένα άλλο. Τί πιστεύεις; Στοιχηματίζω πως συμφωνείς μαζί μου και σε αυτό!

Κάποτε μου είπες πως ο έρωτας «χτυπά» διαφορετικά για τον καθένα και εγώ συμφώνησα. Κάποτε μου είπες πως οι περισσότεροι πηγαίνουν με τα νερά του εκτελώντας όλες τις αποφάσεις του. Κάποτε μου είπες πως υπάρχουν και εκείνοι που τον καταπιέζουν βάζοντας μπροστά τη λογική τους και εγώ συμφώνησα και εδώ. Τι κρίμα που συμφωνούσαμε σε όλα. Τι κρίμα που οι διαφορές μας είχαν τη δύναμη να μας ενώνουν μοναδικά. Τι κρίμα που δεν συμφωνήσαμε ποτέ στο «μαζί». Τι κρίμα που στα αλήθεια ακόμα γνωρίζουμε και οι δύο την αλήθεια. Τι κρίμα που σε σκέφτομαι ακόμα. Τι κρίμα που στοιχηματίζω πως το κάνεις και εσύ. Εάν ξανά συναντήσεις όλα αυτά τα «κρίμα» μαζί, δώσε μου τον λόγο σου πως δεν θα ξαναφύγεις ποτέ από κοντά τους. Μην δειλιάσεις όπως εγώ. Μην φοβηθείς, το ακούς;

Αυτά συμβαίνουν όταν φοβάσαι. Όταν δεν ξεκαθαρίζεις από την αρχή την αλήθεια σου. Όταν δεν έχεις το θάρρος να πεις από την αρχή τι στα αλήθεια βιώνεις και αισθάνεσαι. Τα πράγματα περιπλέκονται και τα συναισθήματα ανακατεύονται, και τότε σχεδόν ξεχνάς τη συνταγή του έρωτα. Παρεξηγήσεις και αμφιβολίες παίζουν το δικό τους παιχνίδι πριν προλάβεις να λάβεις μέρος και εσύ. Αναπάντητα ερωτήματα δίνουν και παίρνουν και εγκλωβίζουν την ψυχή σου ανελέητα. «Άραγε να αλλάξω πορεία;», «Να πιστέψω στα όσα νιώθω και βλέπω;» Καμία απάντηση. Ίσως και περισσότερες από μία απαντήσεις. Ώριμοι ενήλικες με ανώριμες καρδιές. Αυτό είμαστε. Πλέον έχω το θάρρος να το παραδεχτώ και είναι καιρός να το κάνεις και εσύ. Εγώ η ίδια γελάστηκα από τους φόβους μου και εσύ ο ίδιος σιώπησες όταν στα αλήθεια ήταν το μόνο πράγμα που δεν ήθελα να κάνεις. Και όμως έκανες το πιο σωστό! Και όμως άκουσες τη φωνή της λογικής σου! Και όμως είχες δίκαιο όταν έλεγες πως τελικά μια λέξη έμεινε να μας χαρακτηρίζει: Κρίμα!

Κάπου εδώ οφείλω να σταματήσω, είπα ήδη πολλά. Και αν αφήσω τον εαυτό μου θα πω πολλά ακόμα. Ας μείνει εδώ! Όλο αυτό το δράμα, το ολόδικό μου δράμα καλύτερα να μετατραπεί πλέον σε στιγμές που γεμίζουν τη ζωή μου με γέλιο και ευτυχία. Ας αφεθώ πλέον! Ας αφήσεις και εσύ τα γεγονότα να σε οδηγήσουν όπου θέλουν αυτά. Μόνο θυμήσου «στο πουθενά» να τολμήσεις να με πάρεις κάποια στιγμή μια αγκαλιά, έτσι για να ενώσουμε για πρώτη φορά αυτό το «κάτι» που χωρίς να το γνωρίζουμε, δημιουργήσαμε. Να μην ξεχάσεις «στο πουθενά» μας να μου ψιθυρίσεις αυτά που και οι δύο φοβηθήκαμε και τότε θα σου πω και εγώ με τη σειρά μου όσα τόσο καιρό έγραφα, όπως αυτό το γράμμα, μα τελικά ποτέ

δεν βρήκα το θάρρος να σου δώσω να διαβάσεις. Το κάνω τώρα με αυτόν τον τρόπο και ας είναι ένα ακόμα μικρό λάθος. Αυτό που ένιωσα υπήρξε μεγάλο και η καρδιά μου μου υποσχέθηκε πως δε θα το μετανιώσω. Έτσι το τόλμησα! Τα συμπεράσματα; Δικά σου.

Αυτή είναι η ιστορία μας. Μια μικρή ιστορία που δεν θέλησε να γνωρίσει ποτέ συγκεκριμένο προορισμό, ούτε και καθορισμένο τέλος. Μια γλυκόπικρη ιστορία για δυο. Ας χαθούμε και επίσημα στην ομορφιά του περίπλοκου δρόμου που με ευκολία τολμήσαμε να φτιάξουμε. Και ας ευχηθούμε κάθε επόμενος δρόμος να παραμείνει αληθινός και αυτή τη φορά ενωμένος. Ας γίνει το δικό μας «χώρια» η αρχή για όλα τα «μαζί» του κόσμου. Τουλάχιστον σε αυτό θα είμαστε και οι δύο μαζί. Για πρώτη φορά. Για πρώτη και τελευταία φορά!

Καλή συνέχεια, όπως συνήθιζες να λες. Για την ώρα θα βρω τη δύναμη να πω αντίο. Τα ξανά λέμε αν το θες στο «πουθενά» μας. Δεν πρόκειται να σε ξεχάσω. Σε όλες εκείνες τις στιγμές που θα με χάνω, υπόσχομαι να βρίσκω τρόπο πάντα για να σε θυμάμαι! Σε ευχαριστώ! Ξέρεις εσύ!

Το πουθενά σου.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Το Λουκάνικο

Παρασκευή Αντωνίου

Χριστούγεννα του 2009. Είμαστε καλεσμένοι στο πρώτο τραπέζι γνωριμίας με τα μελλοντικά πεθερικά του γιου μου, του Λουκά. Η κοπέλα του η Λυδία είναι γλυκύτατη και τη γνωρίζουμε εδώ και ενάμιση χρόνο. Έφτασε λοιπόν η στιγμή να γνωριστούμε και οι γονείς αφού τα παιδιά μας σύντομα θα επισημοποιήσουν τη σχέση τους. Το γεύμα έχει οριστεί για τις 2 το μεσημέρι αλλά από το πρωί η γυναίκα μου και εγώ ξεκινήσαμε τις ετοιμασίες ώστε να κάνουμε καλή εντύπωση στους συμπεθέρους μας, για χάρη του μονάκριβου παιδιού μας.

Στις 2 παρά τέταρτο ήδη βρισκόμασταν στην εξώπορτα τους, κρατώντας μια μεγάλη ανθοδέσμη με κόκκινα τριαντάφυλλα και ένα τεράστιο κουτί με σιροπιαστά γλυκά από το καλύτερο ζαχαροπλαστείο της πόλης μας.

«Καλώς ορίσατε! Περάστε!» μας λέει μια ευτραφής κυρία κοντά στην ηλικία της γυναίκας μου, και αμέσως υποθέτω πως αυτή είναι η μαμά της Λυδίας. Φυσικά έχω δίκιο, καθώς σε λίγο εμφανίζεται και η Λυδία για να μας υποδεχτεί εγκάρδια. Μας συστήνει τη μητέρα της, την κυρία Γιώτα, και τον πατέρα της, τον κ. Μιχάλη, που φαίνεται άνθρωπος λαϊκός, γνήσιος και ντόμπρος. Καθόμαστε για λίγο στο σαλόνι για μια πρώτη γνωριμία, η κ. Γιώτα μας προσφέρει ένα σπιτικό λικέρ από κράνα και νιώθω ήδη να χαλαρώνω.

«Άντε, κοπιάστε και στο τραπέζι να φάμε τώρα» λέει χαρωπά η μέλλουσα συμπεθέρα και όλοι χαμογελάμε. «Ο Μιχάλης μου έφερε τα καλύτερα λουκάνικα από το χωριό για το σημερινό τραπέζι».

Αυτό το τελευταίο δε μου άρεσε, αλλά το προσπερνώ. «Θα έχει και άλλα εδέσματα να φάμε» σκέφτομαι. Καθόμαστε στο προσεγμένα στολισμένο τραπέζι με το κατάλευκο τραπεζομάντιλο και τα πορσελάνινα σερβίτσια και βλέπω τις πιατέλες να καταφτάνουν. Στη μέση δεσπόζει μια τεράστια πιατέλα με τα φρεσκοψημένα, μυρωδάτα λουκάνικα να σχηματίζουν ένα μικρό λόφο.

«Έλα συμπέθερε, πάρε λουκάνικο πρώτα να φας! Είναι το καλύτερο! Η σπεσιαλιτέ μας!»

«Ευχαριστώ πολύ! Δεν τρώω λουκάνικα».

«Α, αυτό θα το φας!»

«Δεν τρώω».

«Μα η Λυδία μου είπε ότι όποτε έρχεται στο σπίτι σας το ψυγείο σας είναι πάντα γεμάτο με λουκάνικα».

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Τα λουκάνικα είναι μόνο για τον σκύλο μας».

«Βρε συμπέθερε θα με τρελάνεις! Τρώει ο σκύλος τα λουκάνικα και όχι εσύ; Έλα πάρε να δοκιμάσεις που σου λέω».

«Όχι», φωνάζω και χτυπάω με δύναμη το χέρι μου στο τραπέζι.

Όλοι παγώνουν και με κοιτάζουν με απορία. Δεν έχουν και άδικο. Όλοι με ρωτούν βουβά “γιατί” το έκανα αυτό και νομίζω ότι τους οφείλω μια εξήγηση. Ζητώ συγγνώμη, παίρνω μια βαθιά ανάσα και αρχίζω την αφήγησή μου.

Ήταν χειμώνας του '43. Το ορεινό χωριό μας είχε καταληφθεί από τους Γερμανούς και οι συνθήκες ζωής ήταν απάνθρωπες. Κρύο, φτώχεια, φόβος και πείνα. Πάνω από όλα πείνα. Μέχρι να μπει ο χειμώνας κουτσά-στραβά η μάνα μου κατάφερνε να μας εξασφαλίσει ένα κομμάτι ψωμί ή λίγο χυλό από καλαμποκάλευρο. Μα σαν μπήκε ο Γενάρης του '43 δε βρίσκαμε ούτε φύλλο ξερό να βάλουμε στο στόμα

μας. Ο πατέρας μου είχε χαθεί μερικά χρόνια πριν και η μάνα μου είχε να θρέψει τον εαυτό της και άλλα τρία στόματα. Τον αδελφό μου τον Κωστή, που ήταν δεκατριών, εμένα που ήμουν επτά και την αδελφή μου που ήταν τεσσάρων χρονών. Κάποτε είχαμε κότες, κασίκες και γουρούνια καθώς και ένα άλογο και ένα σκύλο, μα από την ώρα που οι Γερμανοί πάτησαν στο χωριό το μόνο που μας είχε απομείνει ήταν ο σκύλος – ή κάτι που θύμιζε σκύλο. Τον έλεγαν Ρεξ και τον είχε βρει ο πατέρας μου όταν ήταν κουτάβι. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ο Ρεξ ήταν πάντα δίπλα μου. Ο πιο πιστός και αχώριστος φίλος μου. Μαζί κοιμόμασταν, μαζί παίζαμε, μαζί πεινούσαμε.

Εκείνος ο Γενάρης ήταν ο πιο τρομερός μήνας της ζωής μου. Όλοι είχαμε γίνει μισοί από την πείνα και ο Ρεξ είχε απομείνει η σκιά του σκύλου που κάποτε ήταν. Τα λιγοστά ξεροκόμματα που έφερνε η μάνα μου στο σπίτι, ως ανταμοιβή για την πολύωρη εργασία της στα καπνά, μετά βίας μας έφταναν για να κρατηθούμε στη ζωή. Ωστόσο πάντα κρατούσα δυο τρία ψίχουλα και για τον Ρεξ. Δε μου πήγαινε η καρδιά να μασάω το ξεροκόμματο μου και αυτός να κάθεται υπομονετικά και βουβά πλάι μου. Παρ' όλη την πείνα του, όμως, ουδέποτε τον θυμάμαι να ικετεύει ή να γαυγίζει για περισσότερο φαγητό από αυτό που φειδωλά του προσφέραμε.

Οι Γερμανοί είχαν καταλάβει τα καλύτερα σπίτια του χωριού και είχαν κατασκευάσει μια μεγάλη αποθήκη στην οποία συγκέντρωναν τα τρόφιμα που καθημερινά αποσπούσαν από τους κατοίκους, φέρνοντας τους στα όρια της λιμοκτονίας. Η αποθήκη αυτή ήταν απόρθητη. Είχε δυο φρουρούς να τη φυλάνε και πάντα ήταν κλειδωμένη. Στα παιδικά μου μάτια αυτή η αποθήκη φάνταζε σαν τη σπηλιά του Αλί-μπαμπά με τους αμύθητους θησαυρούς. Πόσες φορές δεν ονειρεύτηκα να μπω εκεί μέσα. Να γεμίσω τις χούφτες μου με αλεύρι, να κόψω χοντρές φέτες από αφράτο ψωμί και κάτασπρο κασικίσιο τυρί. Να πιω φρεσκοαρμεγμένο γάλα μέχρι να φουσκώσει η κοιλιά μου – μα πάνω από όλα να γευτώ το μυρωδάτο λουκάνικο. Εκείνο το λουκάνικο που κάποτε έφτιαχνε η μαμά μου για το επίσημο τραπέζι στις γιορτές των Χριστουγέννων! Τώρα πια ήταν μόνο μια μακρινή ανάμνηση, ένα όνειρο που χάθηκε παντοτινά...

Μια μέρα ξύπνησα και σκέφτηκα ότι θα έκανα το παν για να πάρω ένα λουκάνικο από την αποθήκη των Γερμανών. Η ιδέα είχε καρφωθεί στο μυαλό μου και δεν έφευγε με τίποτα όσο και αν είχα πασχίσει να την αποδιώξω. Περίμενα λοιπόν να πέσει το σούρουπο και έφυγα κρυφά από το σπίτι μας. Ντύθηκα, πήρα μαζί μου τον Ρεξ και κατευθύνθηκα προς το μέρος όπου βρισκόταν η αποθήκη με τα τρόφιμα. Πήγα από την πίσω πλευρά πατώντας στα νύχια και με μια χρονοβόρα προσπάθεια πλησίασα όσο πιο κοντά μπορούσα. Ήξερα ότι στην πίσω δεξιά πλευρά υπήρχε ένα μικρό άνοιγμα που λειτουργούσε ως εξαερισμός, μα ήταν τόσο μικρό ώστε το μόνο που θα χωρούσε να περάσει από εκεί θα ήταν μια γάτα. Πλησίασα και εξέτασα το άνοιγμα με τα παγωμένα μου δάχτυλα. Ήταν πράγματι πολύ στενό, όμως σκέφτηκα ότι άξιζε να προσπαθήσω να χωθώ εκεί. Άλλωστε ήμουν μόνο επτά χρονών και τελείως σκελετωμένος. Ίσως και να τα κατάφερα.

Αψηφώντας το τσουχτερό κρύο έβγαλα το χιλιοτρυπημένο πανωφόρι μου και έμεινα μόνο με τη φανέλα και το εσώρουχό μου. Έσκυφα και άρχισα να προσπαθώ να τρυπώσω στο μικρό άνοιγμα. Οι λαμαρίνες γρατζουνούσαν τα πλευρά μου αλλά προς μεγάλη μου έκπληξη άρχισα να εισχωρώ ολοένα και πιο βαθιά, ώσπου κατάφερα να μπω ολόκληρος μέσα στην αποθήκη. Αν και ήταν σκοτεινά, μπορούσα να διακρίνω τα μεγάλα βαρέλια όπου αποθήκευαν το κρασί και τα γεμάτα τελάρα με τα φρούτα και τα λαχανικά, ενώ παράλληλα στα ρουθούνια μου έφταναν οι ωραιότερες μυρωδιές του κόσμου, μυρωδιές από φρέσκα, λαχταριστά τρόφιμα. Ήξερα, ωστόσο, ότι δεν έπρεπε να καθυστερήσω. Κάθε στιγμή εκεί μέσα μπορούσε να αποβεί μοιραία για τη ζωή μου. Έτσι κατευθύνθηκα με οδηγό τη μύτη μου στο μόνο πράγμα που

πραγματικά ήθελα να γευτώ: τα λουκάνικα. Τα εντόπισα σχεδόν αμέσως και έκοψα ένα από τα πολλά που υπήρχαν κρεμασμένα. Το κράτησα σφιχτά στο χέρι μου και έσπευσα να ξαναβγώ όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Το να βγω μου φάνηκε περισσότερο δύσκολο, και όταν τα κατάφερα φόρεσα βιαστικά τα ρούχα μου και άρχισα να τρέχω σαν τρελός προς το σπίτι. Ο Ρεξ ήταν συνεχώς μαζί μου και έτρεξε το ίδιο γρήγορα με εμένα, γεγονός που μου έκανε μεγάλη εντύπωση γιατί τελευταία με το ζόρι έπαιρνε τα πόδια του.

Μπήκα στο σπίτι από το παράθυρο, μα για κακή μου τύχη η μητέρα μου με κατάλαβε και έτρεξε να δει τι είχε συμβεί και γιατί είχα βγει έξω τέτοια ώρα. Όταν με είδε, αναφοκοκκινισμένο και κρατώντας το λουκάνικο στο χέρι μου, μετά βίας έπνιξε την κραυγή της!

«Που το βρήκες αυτό;» με ρώτησε έντρομη, μα πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου η εξώπορτα του φτωχικού μας άνοιξε διάπλατα με ορμή και όρμησαν μέσα δυο εξαγριωμένοι Γερμανοί.

«Πώς μπήκες μέσα στην αποθήκη;» ρώτησε ο ένας σε σπαστά ελληνικά.

Είχα κοκαλώσει από τον τρόπο και την ταραχή και μόνο όταν έτρεξαν καυτά ούρα ανάμεσα από τα πόδια μου μπόρεσα να ψελλίσω εκείνο το τρομερό... «Ο Ρεξ το έκανε».

Ο Γερμανός με κοίταξε ειρωνικά και μετά κοίταξε τον καημένο τον Ρεξ που είχε κουρνιαώσει πλάι μου, ακίνητος σαν άγαλμα.

«Ωστε ο σκύλος το έκανε, ε;»

«Ναι ο σκύλος» απάντησα ξεψυχισμένα.

Ο Γερμανός με πλησίασε, με κάρφωσε με το βλοσυρό του βλέμμα, έβγαλε το περιστροφό του από την τσέπη του και με σημάδευσε. Ήμουν βέβαιος ότι αυτό ήταν το τέλος μου και ένιωσα ότι οι χτύποι της καρδιάς μου αντηχούσαν εκκωφαντικά σε όλο το σπίτι. Τότε ο Ρεξ σηκώθηκε στα κοκαλιάρικα πόδια του, έκανε δύο αποφασιστικά βήματα και μπήκε ανάμεσα σε εμένα και τον Γερμανό. Έπειτα γύρισε προς το μέρος μου, με κοίταξε, έγλυψε το χέρι μου, άρπαξε το λουκάνικο που κρατούσα ακόμα μέσα στη χούφτα μου και μετά στράφηκε προς τον Γερμανό για να αρχίσει να το μασάει μπροστά του, με όρεξη. Δεν είμαι σίγουρος αν πρόλαβε να καταπιεί έστω μια μπουκιά, διότι το μάσημα του διακόπηκε απότομα από τον πυροβολισμό που δέχτηκε από εκείνο τον στρατιώτη. Ο ήχος έτσουξε τα αυτιά μου περισσότερο και από όλη την παγωνιά του Γενάρη, έτσουξε τα σωθικά μου περισσότερο και από τη σαρωτική μου πείνα.

«Ο Ρεξ θυσιάστηκε για εμένα. Είμαι σίγουρος ότι αν δεν είχε κάνει αυτή την κίνηση η ζωή μου θα είχε τελειώσει εκείνο το τρομερό βράδυ του Ιανουαρίου.

Τα χρόνια πέρασαν, καταφέραμε να επιβιώσουμε και οι καιροί άλλαξαν προς το καλύτερο. Ωστόσο ποτέ δεν ξέχασα τον Ρεξ, αυτό που έκανε για μένα και, φυσικά, ποτέ στη ζωή μου δεν μπόρεσα να φάω ξανά λουκάνικο. Ελπίζω να με καταλαβαίνετε τώρα και ζητώ συγγνώμη και πάλι για την αντίδρασή μου», είπα.

Έπειτα έστρεψα τα μάτια μου σε εκείνα του συμπέθερου μου, για να διακρίνω αν υπήρχε η συγχώρεση στο βλέμμα του για το απότομο ξέσπασμά μου, μα τα μάτια του ήταν το ίδιο βουρκωμένα με τα δικά μου.

Μια παλιά ανάμνηση

Καλλιόπη Γκρίτζια

Ένα συνηθισμένο απόγευμα. Ένα απόλυτα συνηθισμένο απόγευμα, σκέφτηκε καθώς αγνάντευε τον ουρανό την αγαπημένη της ώρα. Την ώρα που σουρουπώνει, την ώρα που ο θεός ζωγραφίζει στον καλύτερο του καμβά, τον απέραντο ουρανό. Από το αγαπημένο σημείο της βεράντας της. Από εκείνο το σημείο που τίποτα δεν εμποδίζει την οπτική της και της επιτρέπει να νιώθει πως γίνεται ένα με αυτό που αντικρίζει.

«Συνηθισμένο... Υπάρχει κάτι στη ζωή μου που να είναι πραγματικά συνηθισμένο; » αναρωτήθηκε μειδιώντας, καθώς το πολύχρωμο ηλιοβασίλεμα της έφερνε και πάλι εκείνη την παλιά ανάμνηση. Εκείνη που πάντα της «χαμογελά» θελκτικά και την προσκαλεί να αφηθεί σε αυτήν... Να την ταξιδέψει πίσω, πολλά χρόνια πριν...

Τότε που...Το καλοκαίρι περνούσε πολύ βαριεστημένα. Πολύ μοναχικό καλοκαίρι. Πολύ «πένθιμο». Η αλήθεια είναι ότι αν και δεν ήθελε να είναι έτσι τα πράγματα, επέλεξε να το περάσει με αυτόν τον τρόπο. Σίγουρα θα προτιμούσε να κάνει ανέμελες διακοπές σε κάποιο παραθεριστικό θέρετρο, μα τώρα δεν ήθελε και πολλή επαφή με τον κόσμο. Δεν είχε διάθεση ούτε να πάει βόλτα στην πιο κοντινή παραλία, στη λατρεμένη της θάλασσα. Επαναπροσδιορισμός. Κι αυτό χρειάζεται χρόνο. Να κλείσουν πόρτες, να προχωρήσει κάποιος μπροστά. «Καλοκαιριάτικα έπρεπε; Για δεσ καιρό που διάλεξε», σκέφτηκε, «τώρα που αρχίζουν τα μπάνια του λαού... Ας είναι... Όλα για κάποιο λόγο γίνονται...»

Ένα μεσημεράκι που έπληττε οικτρά κι αφού είχε δει όλες τις ταινίες που δεν είχε δει όλη τη χρονιά λόγω πρότερου βεβαρυμμένου προγράμματος, έφτασε στο σπίτι της μία πρόσκληση. Πάνω στο λιόγερμα αυτού του κατα - πληκτικού καλοκαιριού. Ήταν όμως πραγματικά χρήσιμο αυτό το διάστημα, για να βρει ξανά τον εαυτό της και να πατήσει πιο γερά και σταθερά στα πόδια της. Την έφερε μια φίλη.

- Είναι από τον Αλέξανδρο.

-Τί κάνει αυτή η ψυχή;

-Νυμφεύεται.

Όχι, το προσκλητήριο δεν έπεσε από τα χέρια και δεν αναφώνησε «όχι, δεν γίνεται, δεν είναι δυνατόν» κατά το παλιό, δημοφιλέστατο, λαϊκό άσμα. Κανένας πρώην. Τίποτα δραματικό. Αρκετά με τα δράματα. Πόσο τα είχε βαρεθεί! Εκτός από τον αποχαιρετισμό της θέσης που είχε σε εκείνη την εταιρεία, πάνω που είχε αρχίσει να ελπίζει ότι όντως θα σταδιοδρομήσει σε αυτή, και της πολυετούς σχέσης της με τον άνθρωπο στον οποίο είχε επενδύσει σχεδόν... τα πάντα, πρέπει να είχε δει και όσες δραματικές ταινίες δεν είχε δει τα τελευταία χρόνια. Παρότι ήταν ένθερμη οπαδός της ρομαντικής κωμωδίας. Παρότι της άρεσε ό, τι την έκανε να χαμογελάει ή ακόμη καλύτερα να γελάει. Ενώ τρελαίνεται για happy end. «Γιατί να κλαίει κανείς ενώ μπορεί να γελάει»; μονολογούσε συχνά. Μα αυτό το διάστημα... επέλεξε την «ομοιοπαθητική». Δεν της ήταν δύσκολο σε αυτή τη φάση της ζωής της να δακρύζει. Κι οι δραματικές ταινίες της έδιναν την άνεση... να αφήνεται να κλάψει, να διώχνει τον πόνο από μέσα της, χωρίς να χρειάζεται να εξηγεί στους γύρω της, γιατί ενίοτε είναι τα μάτια της κατακόκκινα. Μα και να για μην τους δίνει λόγο να ανησυχούν. «Έβλεπα μια υπέροχη, συγκινητική, δραματική ταινία».

Νυμφεύεται ο Αλέξανδρος; Τι ωραία!

Θα έρθεις να πάμε;

Μμμμ, δεν ξέρω ακόμα, θα το σκεφτώ.

Η πρώτη παρόρμηση της ήταν να μην παρευρεθεί και να ζητήσει από τη φίλη της απλά να του πάει το δώρο της. Έπειτα όμως σκεφτόταν πόσο χάρηκε με τη χαρά του, ότι θα χαιρόταν να είναι εκεί στη σημαντική μέρα των νεόνυμφων και ότι, επιπλέον, θα της έκανε καλό να ξαναβρεθεί με παλιούς φίλους. «Θα πάω», μονολόγησε αποφασιστικά. «Ας κοινωνικοποιηθώ και λίγο. Είπαμε, μοναξιά, ηρεμία, να σκεφτώ εκ νέου κάποια πράγματα και να τα βάλω όλα σε μία σειρά, αλλά σαν να το παράκανα. Ώρα να ζήσω και λίγο.»

Λίγες μέρες πριν από το γάμο, πήγαν το δώρο στο σπίτι του γαμπρού σύμφωνα με το έθιμο. Ωραία ατμόσφαιρα, χαρούμενη και παλιοί, αγαπημένοι φίλοι που είχε να δει καιρό. «Καλά έκανα που ήρθα, είναι όντως πολύ όμορφα» σκέφτηκε. Καθώς κοίταζε γύρω της διερευνητικά, το βλέμμα της διασταυρώθηκε με ένα άλλο βλέμμα, λίγα μέτρα πιο κάτω, σε ένα άλλο τραπέζι. Για λίγα μόλις δευτερόλεπτα. Μα και οι δύο, όταν το συνειδητοποίησαν, στράφηκαν γρήγορα και κάπως αμήχανα στη συζήτηση στις διαφορετικές παρέες όπου είχαν βρεθεί.

Πέρασε η ώρα, ο περισσότερος κόσμος είχε φύγει και τώρα είχαν μείνει αρκετά τραπέζια άδεια. «Ε, παιδιά, σαν πολύ δεν σκορπίσαμε; Δεν έρχεστε κι εσείς προς τα εδώ, να μαζευτούμε;» είπε ο γαμπρός περιχαρής και με μια τσαχπινιά στο ύφος. Γέλασαν όλοι και πράγματι οι εναπομείναντες, διασκορπισμένοι καλεσμένοι κάθισαν όλοι μαζί, οπότε γνωστοί και άγνωστοι έγιναν μια συντροφιά. Είναι ωραία αυτά τα γλέντια.

Κορίτσια, μήπως πέρασε πολύ η ώρα; Μήπως να πηγαίνουμε σιγά σιγά; είπε στις φίλες της.

Κάτσε, βρε, να πιούμε ένα ακόμη κρασάκι.

Εντάξει, αλλά ένα, ε;... Γιατί έτσι λέμε από τις 23:00 κι έχει πάει 02:00, είπε χαμογελαστά.

Ένα, ένα...

Πολύ ωραία ήταν. Μα λίγο το κρασί, λίγο η ώρα, εκείνη σκεφτόταν, καθώς κοίταζε το κινητό της, ότι είχε αρχίσει να νοσταλγεί το κρεβάτι της.

«Πώς σε λένε; Εσύ γιατί δεν μιλάς;» άκουσε από μια ωραία φωνή και σήκωσε το βλέμμα της, για να αντικρίσει, απέναντί της πια, εκείνον που της τράβηξε την προσοχή νωρίτερα και που φυσικά είδε ξανά όταν ενώθηκαν οι παρέες.

«Όπα ...Εντάξει, ναι, μπορούμε να μείνουμε λίγο ακόμα» σκέφτηκε χαμογελώντας. Και παρατήρησε πως άλλαξε η διάθεση της. Τώρα μπορούσε να τον δει καλύτερα. «Πού κρυβόταν τόση ώρα αυτός; Τι ματάκια είναι αυτά; Τι ωραίο βλέμμα; Κι αυτό το αιγυπτιακό χαμόγελο...» ήταν οι πρώτες αυθόρμητες σκέψεις της. Συστήθηκε χαμογελαστά, όπως συνήθως έκανε και σε λίγο έπιασαν την κουβέντα...Για να βρεθούν να μιλάνε αρκετή ώρα αργότερα, δίπλα – δίπλα, με μια οικειότητα και μια γλυκύτητα απίστευτη. Εκείνος ευγενικός, με τρόπους και χιούμορ, έξυπνος, ετοιμόλογος, γλυκομίλητος, χαμογελαστός και με μια σπίθα στη ματιά. Α, και όμορφος. Τόσο όμορφος.

Τι ηλικία έχεις; τη ρώτησε κάποια στιγμή...

Νομίζω, αν δεν κάνω λάθος, ότι είσαι μικρότερος μου, του είπε χαμογελαστά... Μα μέσα της σαν να ήθελε να έχει κάνει λάθος εκτίμηση. Παραξενεύτηκε.

Εγώ είμαι εικοσιέξι.

Ααααα, καταπληκτικά, γέλασε εκείνη.

Εγώ είμαι συνομήλικη με τον μεγαλύτερο φίλο σου, που νυμφεύεται. Κι όσο να πεις, μια διαφορά την έχουμε. Συλλογίστηκε μάλιστα ότι δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη.

Ε, σιγά ...είπε χαμογελώντας. Τι είναι μερικά χρονάκια;

Ναι, μωρέ, σιγά ... συμφώνησε, με το χαμόγελο της όμως να τη διαψεύδει...

Κάποιος από την παρέα πρότεινε να χορέψουν. Ακουγόταν δυνατά ένας παραδοσιακός ρυθμός που κάθε φορά που έπαιζε τους ξεσήκωνε όλους. Κι εκείνον εξίσου. Της έδωσε το χέρι του για να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

Πάμε κι εμείς; Ξέρεις να χορεύεις;

Ε, κάτι ψιλά. Αλλά αυτόν τον χορό δεν τον ξέρω.

Ζάραμο τον λένε. Θα στον μάθω εγώ.

Μα...

Και πριν προλάβει να πει οτιδήποτε άλλο, την τράβηξε από το χέρι για να μπουν στον χορό. Περισσότερο γέλασαν με τις προσπάθειες της να ακολουθήσει σωστά τα βήματα, παρά χόρεψαν.

Όμως αυτό για εκείνη ήταν τόσο όμορφο. Τον κοίταξε κι έπιασε τον εαυτό της να σκέφτεται ότι μετά από πολύ καιρό πραγματικά γελούσε με την καρδιά της. Σαν να μην είχαν συμβεί όλα αυτά που τη βάρυναν τόσο. Σαν να άρχιζε να ξαναβρίσκει το κέφι και τη ζωντάνια της. Κι ήταν τόσο κεφάτος και ζωντανός άνθρωπος πάντα. Της είχε λείψει να νιώθει έτσι. Ήταν σαν αυτός ο άνθρωπος που την τράβηξε από το χέρι για να τη βάλει στο χορό, να την έβαζε ξανά στον χορό της ζωής από τον οποίο είχε κάπως αποσυρθεί.

«Ωρα να το διαλύσουμε παιδιά», είπε λίγο αργότερα κάποιος.

Θα φύγεις κι εσύ; τη ρώτησε.

Όχι, λέω να τους πω να μου στρώσουν να κοιμηθώ εδώ, τον πείραξε

Α, ωραία! είπε και γέλασε δυνατά παρασύροντας κι εκείνη στο γέλιο του

Ναι, είναι ώρα όντως, κατέληξε χαμογελώντας και παραξενεμένη με την οικειότητα μεταξύ τους.

Ήταν όλοι πραγματικά μες στο κέφι και έμοιαζε σαν μην ήθελε κανείς να τελειώσει αυτή η βραδιά. Ούτε εκείνος. Ούτε εκείνη. Μα έπρεπε. Πολλά ωραία σ' αυτή τη ζωή άλλωστε τα τελειώνει συνήθως ένα πρέπει. Τους χαιρέτισε όλους κι έκανε να φύγει. Τότε τον άκουσε να της φωνάζει με μια παιδιάστικη χαρά...

Θες να σε πάω εγώ στο σπίτι σου;

Ευχαριστώ αλλά έχω αυτοκίνητο. Εσύ με τι είσαι;

Έχω ποδήλατο! είπε καθώς έσπευσε να το πάρει για να της το δείξει και να την ακολουθήσει, γελώντας δυνατά.

Και πώς θα με πήγαινες σπίτι; Μήπως να βάλεις το ποδήλατο στο αυτοκίνητο και να σε πάω εγώ; γέλασε κι εκείνη.

Βγήκαν στον δρόμο. Κοίταξε για λίγο αυτό τον δίμετρο σχεδόν, νέο άντρα κι ήταν σαν να έβλεπε ένα μεγάλο παιδί που χαιρόταν. Μα αυτό που την παραξένευε ήταν αυτό που ένιωθε εκείνη. Ένιωθε κι εκείνη σαν ένα χαρούμενο παιδί αυτό το βράδυ.

-Θα τα πούμε στον γάμο, ε; ρώτησε ενώ την κοιτούσε με νόημα

-Λογικά. Μειδίασε εκείνη.

- Θα έρθεις σίγουρα, έτσι; ρώτησε αφού του είχε πει νωρίτερα ότι δεν ήταν σίγουρη αν θα κατάφερνε να είναι εκεί.

-Θα έρθω.

Καληνύχτισε ο ένας τον άλλο με εκείνο το χαμόγελο. Όχι αυτό που είναι μόνο στα χείλη αλλά και στα μάτια. Και με εκείνο το βλέμμα που για κάποιο απροσδιόριστο λόγο, ενώ ο ένας δε γνώριζε τον άλλο, λειτουργούσε σαν ένας πρωτόγνωρος μαγνήτης. Δες και αυτά τα δύο βλέμματα έλκονταν.

Οι μέρες της πέρασαν γρήγορα με κάτι δουλειές που είχε σε εκκρεμότητα και βρέθηκαν στο γάμο. Όλα ήταν υπέροχα. Μα εκεί, δυστυχώς, δεν είχαν τη δυνατότητα να μιλήσουν ιδιαίτερα και με την οικειότητα

που είχαν την άλλη φορά. Πολύς ο κόσμος και πολλοί οι λόγοι. Πρόλαβαν μόνο να χαιρετηθούν και να ανταλλάξουν e-mail. Βρέθηκαν δίπλα-δίπλα για όση ώρα χρειαζόταν ώστε να καταλάβουν ότι αρέσει και στους δύο να χορεύουν κι ότι θέλει να μάθει ο ένας στον άλλο ένα χορό. Και κοιτάχτηκαν όσο... ακριβώς έφτανε για να καταλάβουν κι οι δύο ότι κάτι υπάρχει μεταξύ τους, μια έλξη που δεν μπορούν να αγνοήσουν. Παρά τους λόγους που είχαν και οι δύο να το κάνουν. Παρότι ίσως και ο δύο προσπάθησαν αρχικά να το δουν ανάλαφρα. «Σιγά μωρέ. Ίσως απλά η αρχή μιας φιλίας;»

Η επικοινωνία τους ξεκίνησε κάπως δειλά μα μες τον μήνα που ακολούθησε ήταν αρκετά συχνή και έμοιαζε σαν να θέλει να χαρτογραφήσει ο ένας τον άλλο. Ανακάλυπταν πολλές ομοιότητες, αλλά και τις διαφορές τους. Κι ήταν σαν μια σπίθα που κάθε φορά αποκτούσε το οξυγόνο για να γίνει φλόγα. Όντας ετοιμόλογοι, οξυδερκείς και πνευματώδεις και οι δύο, οι ατάκες και τα πειράγματα έδιναν και έπαιρναν. Και ίσως αυτό ήταν που αύξανε διαρκώς το ενδιαφέρον του ενός για τον άλλο. Βέβαια και οι δύο, στην αρχή τουλάχιστον και παρά το γεγονός ότι η αίσθηση του φλερτ ήταν διάχυτη στην ατμόσφαιρα, μάλλον προσπαθούσαν να πείσουν τον εαυτό τους περισσότερο, παρά τον άλλο, ότι η διάθεση προς αυτή την επαφή ήταν φιλική εκατέρωθεν.

Κανόνισαν να βρεθούν για ένα ποτό. Μετά από έναν ολόκληρο μήνα που μιλούσαν χωρίς να βλέπονται και χωρίς να ρωτήσει κανείς από τους δύο τον λόγο, τώρα θα είχαν την ευκαιρία να ξαναϊδωθούν. «Επιτέλους! Έλεγα ότι δεν θα μου το προτείνει ποτέ», σκέφτηκε χαρωπά. «Ωχ... μήπως αυτό δεν είναι κάτι που σκέφτονται οι φίλοι;» προβληματίστηκε. Μα, όπως και να είχε, μπορούσε επιτέλους να ξαναδεί το πρόσωπο του, τα μάτια του. Και για ακόμη μια φορά διαπίστωσαν πόσο ευχάριστα και αβίαστα κυλάει η ώρα όταν βρίσκονται μαζί. Χαμόγελα, συζητήσεις επί παντός επιστητού, ματιές και κάποια ανεπαίσθητα, φιλικά αγγίγματα. Πόσο γρήγορα πέρασε πάλι η ώρα.

-Θες να πάμε για ακόμη ένα ποτό; τη ρώτησε.

- Δεν είναι κάπως αργά;

- Άλλο ένα.

-Και πού να πάμε;

- Μπες στο αυτοκίνητο και βλέπουμε.

Μπήκαν στο αυτοκίνητο. Για μια στιγμή κοιτάχτηκαν κάπως αμήχανα, χωρίς να μιλούν. Θέλοντας να αλλάξει το κλίμα εκείνη συνέχιζε να προτείνει μέρη για το επόμενο ποτό. Μα εκείνος είχε μια πραγματικά πολύ καλύτερη ιδέα γι' αυτό. Έκανε αυτό που είχε φανταστεί ήδη κι η ίδια. Τη διέκοψε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο που μπορεί να το κάνει ένας άντρας. Πλησίασε το πρόσωπο της, το ακούμπησε απαλά και τη φίλησε. Τι ωραία σιωπή...

Συγνώμη αλλά ήθελα να το κάνω εδώ και ώρα, της λέει...

Τώρα να πω ψέματα; Δεν θα πω. Κι εγώ... σιωπή αμχανίας... Εεε ... Πού θα πάμε για ποτό; χαμογέλασε

Βγήκαν από το αυτοκίνητο και αποφάσισαν τελικά να πάνε με τα πόδια, να περπατήσουν λίγο, να πάρουν λίγο αέρα. Είναι άλλωστε ένα γλυκό, δροσερό, φθινοπωρινό βράδυ στα τέλη Σεπτεμβρίου. Δεν είχαν καταλάβει βέβαια ότι είχε περάσει τόσο η ώρα και μόλις λίγο πριν από το επόμενο μαγαζί συνειδητοποίησαν ότι είναι αρκετά αργά και είχε κλείσει.

-Τώρα; Τον ρώτησε

-Τώρα...

Την κοίταξε βαθιά μες στα μάτια, την κράτησε απαλά από τη μέση τραβώντας την κοντά του, έσκυψε και τη φίλησε. «Τώρα ...Ένα Φιλί!»... «Τώρα ...άσε με, φίλε μου, εδώ για πάντα...» σκέφτηκε. Κι αφέθηκε

περισσότερο από πριν. Ένα υπέροχα, μαγικό, γλυκό, κατακόκκινο, σχεδόν κινηματογραφικό, ενήλικο, γαλλικό φιλί. Ένα μόνο φιλί που όμως τους έκανε να νιώσουν σαν έφηβοι ξανά, σαν να μην είχαν νιώσει μέχρι εκείνη τη στιγμή αληθινό φιλί τι θα πει. Και για λίγο...για λίγο σαν να μην ένιωθαν τη γη κάτω από τα πόδια τους, σαν να αιωρούνταν, σαν να μην είχε σημασία τίποτα τριγύρω, ποιος υπήρχε, ποιος τους έβλεπε, πού είναι...Τίποτα...Μόνο αυτός κι αυτή...Κανένας άλλος στον κόσμο...Λες και χάθηκαν μεθυστικά ο ένας μέσα στον άλλο. Μα και σαν να βρέθηκαν μαζί όσο ποτέ με κανέναν άλλο.

Ένα φιλί φερμένο από μια άλλη διάσταση, αυτή του αόρατου, που τους έβγαλε εντελώς από τον τόπο και τον χρόνο μέσα σε μια δίνη αίσθησης και συναισθήματος. Ένα φιλί που μάλλον επιβεβαίωσε αυτό που ένιωσαν στην ψυχή τους σχεδόν από εκείνο το πρώτο βράδυ της γνωριμίας τους. Ένα φιλί. Μαζί μ' εκείνο το βαθύ, διεισδυτικό βλέμμα, λες κι έβλεπε ο ένας κατευθείαν στην ψυχή του άλλου. Και η τέλεια, σφιχτή τους αγκαλιά που τους έκανε να νιώθουν σαν να ήταν κομμάτια ενός παζλ που κούμπωναν απόλυτα μεταξύ τους... Ναι. Όλα αποτέλεσαν έναν παραδεισένια συγχρονισμένο συνδυασμό που μαγικά ένωσε αυτές τις δύο ψυχές. Πολύ περισσότερο απ' ότι εκείνη τη στιγμή μπορούσαν να σκεφτούν, να αντιληφθούν, να διανοηθούν, να φανταστούν και να πιστέψουν.

Ένα φιλί που διήρκεσε λεπτά μα τους ένωσε για πάντα. Ίσως. Που σταμάτησε, απλά γιατί ένιωθαν τόσο υπέροχα ώστε είχαν σαστίσει! Και μπορούσε να το διακρίνει ο ένας στο πρόσωπο του άλλου. Όσο κι αν προσπάθησαν και οι δύο να το κρύψουν. Τόσο μοναδικό ήταν που δε μπορούσε η καρδιά τους να μην χαμογελά, δεν μπορούσαν να μη χαμογελούν!

Ένα μαγικό φιλί κάτω απ' τ' ασημένιο φεγγάρι ...που τους έκανε να ονειρευτούν ότι θα είναι μαζί και να αφεθούν να το ζήσουν. Μαζί με κάποιες άλλες πανέμορφες αναμνήσεις, τόσο νοσταλγικά φυλαγμένες, προστατευμένες με θαλπωρή στο βελούδο του νου τους. Να το ζήσουν... Όσο γινόταν. Όσο μπορούσαν. Όσο τους επέτρεπαν οι συνθήκες, μα κυρίως ο εαυτός τους. Τόσο λίγο, τελικά...

Άρχισε να βραδιάζει. Για να υποδεχτεί τον ερχομό της νύχτας, έβαλε να παίζει λίγη μελωδική μουσική. Τα χρώματα χάθηκαν από τον ουρανό μα κι εκείνη χαμένη στις σκέψεις της στεκόταν ακόμα στον «πυργίσκο» της. «Θυμάσαι;» σκέφτηκε και χαμογέλασε. «Κάπου εδώ, στα αμέτρητα περάσματα του, σε είδε σαν πριγκίπισσα, σαν την πριγκίπισσα του παραμυθιού. ... Μα κάπου θα ξεχάστηκε στον δρόμο το Δον πουλάκι σου και ξέχασε να έρθει να σε πάει βόλτα με το ποδήλατο στ' αστέρια.» Της άρεσε πολύ να τον πειράζει.

Πολλές οι αναμνήσεις. Πολλές κι όσες είχαν το μαύρο της θύελλας, της καταιγίδας. Πολλά τα όσα θα ήθελε εν ριπή οφθαλμού να διαγραφούν από τη μνήμη της. Αλλά και από τη δική του. Ασχέτως με το ποιος έκανε τα περισσότερα ή πιο βαριά λάθη, θα ήθελε να διαγραφούν, όλα. Όλα όσα τους πόνεσαν. Γιατί, όσο κι αν εκείνος δεν ήθελε ποτέ κατάματα να το παραδεχθεί και να το συζητήσει, αγαπήθηκαν πολύ. Μα πόνεσαν και πολύ. Και οι δύο.

Πάντα τον καταλάβαινε, ακόμη και μ' ένα βλέμμα του. Πώς νιώθει, πώς σκέφτεται, ένιωθε πόσο τον τρόμαζε κάποιες φορές αυτή η σχεδόν υπερφυσική τους σύνδεση. Στεκόταν νοερά κοντά του, ακόμα κι αν ήταν μακριά ο ένας από τον άλλο, για να του δείχνει πως δεν χρειάζεται να το φοβάται. Για να του εξηγήει ότι όσο το πολεμάει και αντιστέκεται, τόσο περισσότερο υποφέρει και πονάει, σαν να πηγαίνει κόντρα στο ρεύμα. Για να του δείχνει το φως στο σκοτάδι. Κάποιες φορές με μεγάλη αποτυχία, αφού αντί να λουστούν με φως, όπως αυτή προσπαθούσε, εν τέλει σκοτεινίαζαν και οι δύο. Και ίσως η υπερβολική της προσπάθεια, για όλα, να ήταν και το μεγαλύτερο της λάθος.

Ίσως γι' αυτό εκείνη πόνεσε λίγο περισσότερο. Χρειάστηκε πολύ χρόνο να ηρεμήσει. Τον συγχώρησε όμως

για όσα έγιναν. Του ζήτησε μάλιστα συγγνώμη για όποια δική της ευθύνη ή σκληρή στάση πάνω στη φουρτούνα. Και όπως πάντα άπλωσε το χέρι της να τον βοηθήσει. Χωρίς ανταπόκριση. Ακόμη μια φορά.

Δεν μπορούσε, λοιπόν, να προσπαθεί άλλο να συμφιλιωθεί μαζί του. Γιατί τον πόλεμο που ένιωθε να συμβαίνει μέσα του, χωρίς εκείνη να ευθύνεται γι' αυτό, εκείνος τον ταύτιζε με το πρόσωπό της και τον πρόβαλε σ' εκείνη, δίνοντας της συχνά πυκνά μια γεύση εχθρικής αντιμετώπισης.

Είχε αποφασίσει πια ότι αν ποτέ κι εκείνος το ήθελε πραγματικά, τότε χρειαζόταν να της δείξει ότι το επιθυμεί. Και να προσπαθήσει πλέον κι εκείνος. Ισότητα και ισοδύναμα. Έχοντας κάνει τη δική του δουλειά μέσα του. Όμορφα κι απλά. Όστε να μη σημειωθούν ξανά οι εκατέρωθεν τρέλες τους. Τον αγαπούσε ακόμη, μα τώρα πια αγαπούσε πολύ και τον εαυτό της.

Κατά βάθος οι προσδοκίες της ότι κάτι τέτοιο θα συμβεί ήταν απειροελάχιστες. Μα εκείνη η παλιά ανάμνηση... σαν τον μίτο της Αριάδνης τα βράδια που ένιωθαν μόνοι, τους οδηγούσε, τους γυρνούσε συχνά εκεί. Στον πρώτο καιρό. Στο φιλί, την αγκαλιά, το βλέμμα. Όσα για εκείνους τους δύο ήταν το σημείο αναφοράς τους. Όταν, εκτός από όλους τους άλλους, ακόμη και οι ίδιοι αμφισβητούσαν τον εαυτό τους και τη μοναδικότητα αυτού που είχαν μεταξύ τους. Μια ανάμνηση κοινή και για τους δύο.

Με μια μικρή αμφιβολία να την τσιμπά ...«Άραγε εκείνος να τα θυμάται όντως; Να έχει καταλάβει πια γιατί μας έστειλε αυτό το δώρο ο θεός; Άραγε να έχει καταλάβει ότι έστειλε τον ένα στον άλλο για να γνωρίσουμε και να αγαπήσουμε περισσότερο τον εαυτό μας; Μα και για να ξυπνήσουμε και να θυμηθούμε, επί της ουσίας, πώς είναι να αγαπάς πραγματικά έναν άλλο άνθρωπο, αγνά σαν τα παιδιά;» ...Για να της θυμίσει η φωνή της λογικής της ήρεμα κι αυστηρά: «Αν το κατάλαβε πια, θα σου διώξει την αμφιβολία μακριά. Είστε μεγάλοι άνθρωποι και λογικά τότε θα επιδιώξει να σου το πει και να σου το δείξει. Άμεσα και κατά πρόσωπο. Έτσι γίνεται.» Αναστέναξε με ένα χαμόγελο, μονολογώντας: «Λογικά...»

-Εεε, Ιφιγένεια, σου μιλάω ...ακούστηκε η φίλη της, που ήρθε για να τη δει. Τι κάνεις; Θα έρθεις μέσα;

-Κάτι θυμήθηκα κι αφαιρέθηκα. Έρχομαι.

Μια Ελπίδα

Ιωάννα Φωκά

Ο Τζόνι γύρισε από την τουαλέτα και έκατσε βαρύθυμα στο σκαμπό.
Έκανε νόημα στον μπάρμαν να του ανανεώσει το ποτό του. Έπρεπε να φύγει νωρίς, γιατί είχε γύρισμα αύριο το πρωί, αλλά ήταν κολλημένος σ' αυτό το άθλιο μπαρ εδώ και τρεις ώρες πίνοντας και αναθεματίζοντας τη ζωή του.

Κάποτε ήταν μεγάλο όνομα αλλά τώρα είχε ξεπέσει.
Η ξέφρενη ζωή, το ποτό και τα ναρκωτικά, του είχαν στραγγίξει κάθε διάθεση και ικανότητα για να αποδώσει σωστά στους ρόλους του.
Είχε κουραστεί όμως.
Ήθελε να δουλέψει ξανά.
Να βυθιστεί μέσα σε κείνη τη γλυκιά ζάλη της προετοιμασίας για έναν ρόλο, τη μετάβαση στην αίσθηση ότι ο χαρακτήρας που υποδύεται ζει για λίγο μαζί του, να βιώσει όλη τη μαγεία της δουλειάς του και πάλι.
Έπρεπε πάση θυσία να επανέλθει. Δεν άντεχε άλλο την αφάνεια.

Και παρ' όλα αυτά ήταν ακόμη εδώ.
Να πνίγει πάλι τους φόβους και τις ανασφάλειες του στο ποτό.
Και αύριο θα υπολειτουργούσε. Θα κλωτσούσε ξανά την, τελευταία του ίσως, ευκαιρία να επανέλθει.

Πήρε την απόφαση να φύγει.
Άφησε βιαστικά μερικά χαρτονομίσματα στον πάγκο και έκανε να φύγει. Εκείνη την ώρα ο μπάρμαν άφησε το ποτό μπροστά του.
Το κοίταξε αμίλητος.
Είχε πει ότι θα φύγει. ΈΠΡΕΠΕ να φύγει.
Δε θα το έπινε.
Το είχε πάρει απόφαση. Θα έφευγε.

Απ' την άλλη ήταν μόνο ένα ποτό. Θα το έπινε με μια γουλιά και έπειτα θα έφευγε.
Έκανε να πιάσει το ποτήρι.
Μια έντονη μυρωδιά διαπέρασε τα ρουθούνια του.
Ήταν τόσο περίεργη και δυνατή, σαν μυρωδιά καμένου ανακατεμένη με ακριβό άρωμα.

Ένωσε σαν να βούλιαξε σε όνειρο.
Το σώμα του βαρύ και οι κινήσεις του αργές.
Για κάποιον αλλόκοτο λόγο όμως δεν του φαινόταν περίεργο.
Γύρισε και τον είδε.
Ο άντρας, αν μπορούσες να τον προσδιορίσεις σαν άνθρωπο, που καθόταν δίπλα του χαμογελούσε.
Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε.

Δεν μπορούσε να δει το στόμα του να χαμογελάει.

Είχε την αίσθηση ότι ήταν άυλος, σαν καπνός. Κι όμως βρισκόταν μπροστά του, μαυροφορεμένος και σκοτεινός.

Ο άντρας είπε στον Τζόνι να καθίσει. Τα χείλη του δεν κουνήθηκαν καθόλου.

Εκείνος, σαν σε ύπωση, έκανε ένα βήμα πίσω και έκατσε και πάλι στο σκαμπό.

Ήταν λες και του μιλούσε μέσα στο μυαλό του. Και τα μάτια του.

Ήταν τόσο περίεργα. Σαν να έκαιγε φωτιά μέσα τους.

"Θα σου δώσω αυτό που ποθείς"

Τον κοίταξε και ο Τζόνι ένιωσε ξαφνικά να τον πλημμυρίζουν εικόνες με κείνον να βρίσκει την παλιά του αϊγλή, να αποθεώνεται και πάλι.

Ένας μικρός λυγμός βγήκε από τα χείλη του. Τα ήθελε όλα τόσο πολύ. Πονούσε το σώμα του από την ανάγκη να τα αποκτήσει.

Του φάνηκε ότι τώρα ο άντρας χαμογελούσε πλατιά.

"Όλα αυτά που είδες θα γίνουν δικά σου."

Είπε ο άντρας αργά αργά

"Με αντάλλαγμα τη μοναξιά σου"

.

Τη μισούσε τη μοναξιά. Ένας από τους λόγους που ήθελε να ξαναγίνει πρώτο όνομα ήταν γιατί ποτέ δεν έμενε μόνος. Όλοι ήθελαν να είναι γύρω του. Σε αντίθεση με τώρα.

Πολύ αργά, καθώς ένιωθε το κεφάλι του ασήκωτο, έγνεψε καταφατικά.

Ο άντρας έσκυψε προς το μέρος του και τον χτύπησε απαλά στον ώμο.

Ένιωσε σαν ν' ακούει εκατομμύρια κραυγές μαζί ν' αναβλύζουν μέσα από το μυαλό του και τη μυρωδιά του θανάτου να του καίει τα ρουθούνια.

Εύπνησε απότομα και ανακάθισε κάθιδρος στο κρεβάτι του. Ένιωθε κάθε πόρο του σώματος του να ουρλιάζει για οξυγόνο. Δεν είχε ξανανιώσει τέτοια δυσφορία στη ζωή του.

Σηκώθηκε και έριξε παγωμένο νερό στο πρόσωπο του. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες και ένιωσε κάπως καλύτερα. Τι είχε γίνει χθες; Ένιωθε τόσο μπερδεμένος. Είχε βγει. Το θυμόταν αυτό. Προσπάθησε να θυμηθεί λεπτομέρειες από τη βραδιά, όμως το βλέμμα του έπεσε πάνω στο ρολόι του. Είχε αργήσει. Έπρεπε να φύγει αμέσως αν ήθελε να προλάβει το γύρισμα.

Με τον καιρό ξέχασε εκείνη τη βραδιά. Βοήθησε και το γεγονός ότι ξαφνικά άρχισε να αποδίδει εξαιρετικά στον ρόλο του και η ταινία ήταν τρομερή επιτυχία εξαιτίας του.

Τα πρώτα σημάδια ότι κάτι δεν πήγαινε καλά άρχισαν να έρχονται μετά την πρεμιέρα της ταινίας. Γυρνώντας σπίτι ένωσε την παρουσία κάποιου μέσα στο δωμάτιο. Το έψαξε διεξοδικά αλλά δεν βρήκε κανέναν. Δεν μπορούσε όμως να αποτινάξει αυτή την αίσθηση με τίποτα.

Τα πράγματα χειροτέρευαν μετά την πρεμιέρα της επόμενης ταινίας του. Ο κεντρικός ήρωας, τον οποίο έπαιζε ο ίδιος, ήταν ένας γοητευτικός και τρομερά άρρωστος serial killer, ο Φρεντ. Αυτός ήταν που αναγνώρισε την πρώτη φορά που άκουσε τη φωνή να ψιθυρίζει στο μυαλό του.

Υπέγραφε αυτόγραφα έξω από το ξενοδοχείο του, όταν βρέθηκε μπροστά σε μια μικρή κοπελίτσα με απέραντο θαυμασμό για κείνον να ακτινοβολεί στα μάτια της. Ο Τζόνι της χαμογέλασε και άπλωσε το χέρι του να πάρει το εξώφυλλο περιοδικού που κρατούσε για να βάλει την πολυπόθητη υπογραφή του.

"Αναρωτιέμαι για πόσο θα μπορούσε να επιζήσει αν την άνοιγα προσεκτικά και της έδινα τα σπλάχνα της να τα κρατήσει στα χέρια της; Θα ούρλιαζε όπως ουρλιάζει τώρα που μας βλέπει; Θα είχε άλλη χροιά η φωνή της; Τι λες; Να της πούμε να έρθει πάνω στο δωμάτιο μας να μάθουμε;" Ψιθύρισε ο Φρεντ μέσα στο μυαλό του.

Ο Τζόνι πάγωσε. Ήταν ο Φρεντ, ήταν σίγουρος γιαυτό. Έντρομος έδωσε στην κοπέλα το υπογεγραμμένο εξώφυλλο και βιάστηκε να μπει στο ξενοδοχείο. Είχε μια απίστευτη παρόρμηση να της πει να έρθει επάνω μαζί του αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί με μεγάλη δυσκολία.

Έκλεισε την πόρτα πίσω του και έπεσε με την πλάτη πάνω της ασθμαίνοντας. Τι ήταν αυτό; Ένωθε ότι οι σκέψεις αυτές δεν ανήκαν στον ίδιο. Ήταν ένα αλλόκοτο συναίσθημα που τον είχε συγκλονίσει και...

"Δεν έχει νόημα να αντιστέκεσαι"

Του είπε σιγανά ο Φρεντ.

"Μπορώ να σου δείχνω όλο το βράδυ τι θα της κάναμε. Και αύριο. Και την επόμενη μέρα. Μέχρι να σε πείσω να το κάνουμε"

Άρχισε να τρέμει σύγκορμος.

"Θα δεις. Θα περάσουμε ωραία οι δύο μας. Δε θα ξανανιώσεις ποτέ μοναξιά. Θα είμαι πάντα εδώ, μαζί σου".

Είχε πάρει ακριβώς 3 μήνες στον Φρεντ να τον πείσει τελικά.

Η τελευταία εικόνα που είδε ο Τζόνι, πριν περάσει την αυτοσχέδια αγχόνη στον λαιμό του, ήταν το πώς άχνιζαν και πάλλονταν τα σπλάχνα του κοριτσιού μέσα στα χέρια της.

Η Φιλοδοξία

Ιωάννης Ζουμπιάδης

Άνοιγα τα χέρια μου και αγκάλιαζα τον χρόνο. Τον έσφιγγα γερά και δεν μπορούσε να μου ξεφύγει. Τον είχα τιθασειώσει και με υπάκουε. Ήμουν, βλέπεις, νέα και όμορφη. Η φρεσκάδα καθόταν σαν βασίλισσα στο πρόσωπό μου. Τίποτα δεν μπορούσε να το επισκιάσει. Είχα επιρροή και στα δύο φύλα. Στους άνδρες ξυπνούσα τον θαυμασμό και την διεκδίκηση και στις γυναίκες την ζήλια και τον ανταγωνισμό.

Μπορώ να πω ότι είχα πολλούς φανερούς αλλά και κρυφούς θαυμαστές. Σχεδόν κάθε πρωί έβρισκα και από μία ανθοδέσμη με γλυκόλογα. Η οικία μου ήταν στο κέντρο της Αθήνας και οι διερχόμενοι ήταν αμέτρητοι, οπότε ήταν αναμενόμενη η φράση «αχ τι όμορφη που είσαι» να διακοσμεί κάθε πρωί τους ακουστικούς μου πόρους. Θυμάμαι και την φράση «εσύ έπρεπε να γίνεις μοντέλο». Τους έλεγα «ευχαριστώ πολύ» με ένα κατάλευκο χαμόγελο και έδειχνε να γεμίζει ο κόσμος τους. Δεν ήμουν μόνο όμορφη, έκανα και τον κόσμο τους όμορφο, λες και ήμουν φτιαγμένη για αυτό.

Ένα πρωί του Αυγούστου είδα έναν κύριο να πλησιάζει στον ανθισμένο μου κήπο και να μου δίνει ένα λευκό φάκελο. Ήταν πολύ βιαστικός και σκέφτηκα ότι μπορεί να συμβαίνει αυτό, διότι παλιά αν έμενε πολύ ώρα ο άντρας στον κήπο μιας γυναίκας, θεωρείτο ότι την ποθεί. Μάλιστα, ο άντρας αυτός ήταν παντρεμένος. Φορούσε βέρα στο δεξί. Εγώ ήμουν τυπική. Δεν ήθελα να δίνω δικαιώματα. Με έλουσε η περιέργεια. Ανυπομονούσα να ανοίξω εκείνο τον φάκελο και να δω τι γράφει.

Τον πήρα αμέσως και έτρεξα μέσα στο σπίτι να δω τι γράφει. Με δέχτηκαν στα καλλιστεία. Αρχισα να μην το πιστεύω. Αρχισα να λέω δεν είναι δυνατόν. Δεν πίστευα ότι είμαι τόσο όμορφη, ώστε να με δεχτούν στα καλλιστεία. Δεύτερον, δεν είχα κάνει ποτέ αίτηση. Παρόλα αυτά, το σκέφτηκα και λέω «δεν βαριέσαι, μπορεί και να διακριθείς».

Τελικά, διακρίθηκα. Βγήκα Σταρ Ελλάς. Στον επόμενο διαγωνισμό στο εξωτερικό βγήκα Μις Υφήλιος. Ζούσα σε μία κατάσταση νιρβάνας. Ένιωθα πως πετώ. Ένιωθα τόσο ελαφριά. Στην γειτονιά μου με υποδέχτηκαν μετά βαϊών και κλάδων. Τους έλεγα «ευχαριστώ, ευχαριστώ» και χαιρετούσα κουνώντας το χέρι σαν πριγκίπισσα. Τα μάτια τους έλαμπαν από την ομορφιά μου. Ποτέ άλλοτε δεν είχαν μία πριγκίπισσα στη γειτονιά τους.

Ήμουν ένας άγγελος στη γη. Εξέλεμπα παντού το φως και την ομορφιά μου. Φάνταζα σαν την Μαρία Αντουανέτα. Ήμουν η βασίλισσα και οι γείτονες και οι συγγενείς ήταν οι υπήκοοι μου. Αν ήθελα τους έλεγα «φάτε παντεσπάνι κοινοί θνητοί» και αυτοί θα κουνούσαν καταφατικά το κεφάλι. Η ομορφιά μου είχε επιρροή, όμως είχε και ημερομηνία λήξης.

Ήμουν όμορφη, αλλά και ηλίθια. Πίστευα πως ποτέ δεν θα τελειώσει. Ξόδεψα τόσα χρόνια στην ομορφιά μου, στα χρήματα για να την συντηρήσω, σε πασαρέλες διάφορων οίκων μόδας, σε ξενύχτια ξέφρενων πάρτι. Δεν έκανα οικογένεια. Δεν είχα χρόνο για οικογένεια. Έβαλα σε όλα πρώτη εμένα. Η μοναξιά ήταν

φίλη μου και ο ψυχικός πόνος σύντροφος σταθερός.

Μεγάλωσα και αποσύρθηκα. Για την ακρίβεια με απέσυραν. Το σύστημα είναι αδηφάγο. Εκμεταλλεύεται την νεότητα και βιάζει τον εσωτερικό κόσμο του ατόμου. Ποντάρει μανιωδώς στην φρεσκάδα και στο σφρίγος. Δεν ήμουν ακμαία. Η ψυχή και το σώμα μου είχαν καταληφθεί από το επίθετο «μεσόκοπος». Αναγκάστηκα να πορευτώ με τα χρήματα που έβγαλα από διαφημίσεις προϊόντων. Ο ψυχικός πόνος διαγραφόταν σε κάθε πόρο του δέρματος μου. Οι ρυτίδες ήταν οι νέες βασίλισσες. Μάλωναν διαρκώς ποια θα καταλάβει μεγαλύτερη έκταση στο δέρμα μου. Δεν άντεχα τόση παρακμή. Κατόπιν πολύμηνης σκέψης αποφάσισα να επισκεφτώ έναν πλαστικό χειρουργό. Επιτέλους θα έπαιρνα την νιότη μου πίσω. Τα χέρια μου θα σήκωναν το πολυπόθητο κύπελλο του μπότοξ.

Κατόπιν έρευνας και έχοντας ένα μασούρι πολλών χιλιάρικων στη τσέπη μου, βγήκα αποφασισμένη από την οικεία μου και με το πρώτο ταξί που βρήκα μπροστά μου κατευθύνθηκα στον πλαστικό χειρουργό. Ήμουν έτοιμη. Ήμουν εκεί για το μεγάλο μου βραβείο. Η πόρτα άνοιξε και ο γιατρός με καλοδέχτηκε με ένα πλατύ χαμόγελο, σαν να έλεγε «θα σου πάρω και την τελευταία ρανίδα του εργασιακού σου μόχθου». Ήταν όμως ευγενικός και σχεδόν στην ηλικία μου. Σαν να τον γνώριζα από καιρό, αλλά δεν τον γνώριζα. Ήταν άκρως ερωτεύσιμος. Μπορώ να πω και διαχυτικός. Δεν πρόβαλα αντίσταση. Μου αναπτέρωσε την γυναικεία μου φύση δίχως καμία έγχυση μπότοξ. Ήταν ελεύθερος όπως εγώ.

Καθόμασταν απέναντι ο ένας στον άλλο. Άρχισε να μου εξηγεί τα οφέλη και τις παρενέργειες του μπότοξ. Η προσοχή μου είχε κολλήσει πάνω του. Το εγώ μου κρεμόταν φοβισμένο από τα χείλη του. Ξάφνου μου δηλώνει ότι δεν χρειάζομαι μπότοξ, γιατί είμαι όμορφη έτσι και αλλιώς. Θα ήταν άλλωστε πεταμένα λεφτά. Ποθούσα τόσο καιρό, κάποιος να μου το αναγνωρίσει. Ήταν αυτός. Το ξεστόμισε. Καθώς μου το έλεγε, σηκώθηκε και ήρθε στο μέρος μου. Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το πρόσωπό μου. Τέτοια τρυφερότητα δεν ένιωσα ποτέ ξανά.

Καθώς η ώρα περνούσε και οι οφθαλμοί μας αντάλλαζαν μηνύματα, μου είπε κάτι το οποίο με συγκλόνησε. Ήταν αυτός που έστειλε τότε την συμμετοχή μου στα καλλιστεία. Ήταν ο κρυφός θαυμαστής που μου έδωσε το βήμα να λάμψω στον χώρο της ομορφιάς. Σε αυτόν το οφείλω. Τον ρώτησα που ήταν τόσο καιρό και μου απάντησε πως δεν θα γυρνούσα να δω αυτό τον κοινό θνητό. Τώρα όμως ήταν έτοιμος. Τώρα ήταν δυνατός και με ήθελε στη ζωή του όχι ως παράσημο ούτε ως τρόπαιο, αλλά ως σύντροφο.

Αποφάσισα να μοιραστώ τον κόσμο μαζί του, γιατί ζώντας μόνη ο κόσμος ήταν σχεδόν ανύπαρκτος και όπως λέει και ο Λειβαδίτης, ο κόσμος μόνο όταν τον μοιράζεσαι υπάρχει. Τώρα πια στα εξήντα πέντε νιώθω νικήτρια των ρυτίδων μου. Δεν τις ακούω και ας παλεύουν ποια θα πάρει τη μεγαλύτερη έκταση στο δέρμα μου.

Ελπίδες

Κοντάκης Αντώνιος

Καθισμένος στην άβολη, πλαστική και ψυχρή καρέκλα, δίπλα ακριβώς από το ασταθές και άχρωμο κρεβάτι, με το κεφάλι του γεμμένο στο πλάι, ανέπνεε έντονα και με μεγάλη συχνότητα. Ο θώρακας του ανεβοκατέβαινε σαν πιστόνι κινητήρα, μα έτσι αδύνατος που ήταν, ένοιωθε πως κάθε αναπνοή θα μπορούσε να καταστρέψει το οστέινο προστατευτικό περίβλημα. Μια ασυνήθιστη συμπεριφορά για την ηλικία του, αν αναλογιστεί κανείς ότι τα τελευταία χρόνια δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να τον ταραξεί από την εσωτερική του ηρεμία. Κατασταλαγμένος, αποδεχόμενος ότι του έφερε και οτιδήποτε θα του έφερνε η μοίρα, ζούσε μαζί με τη σύζυγο του στο χωριό στο οποίο γεννήθηκαν, ερωτεύτηκαν και δημιούργησαν την οικογένειά τους. Μόνοι πλέον, έχοντας το γιο τους στο εξωτερικό, με συντροφιά ο ένας τον άλλο, ένα μικρό αριθμό από φίλους τους που απέμειναν ζωντανοί και τον αγαπημένο τους κήπο, τον οποίο και οι δύο φρόντιζαν σαν να ήταν το μοναδικό κομμάτι του εαυτού τους που παρέμεινε αιώνια συντροφιά τους.

Έτσι παραδομένος στην καρέκλα, το σώμα του άρχισε να κλονίζεται, η ένταση του θώρακα σταδιακά επεκτεινόταν σε κάθε σημείο του περιφερικού του σώματος, τα δάκτυλά του έσφιγγαν τον αέρα έτοιμα να στραγγαλίσουν το άυλο, το πρόσωπό του πραγματοποιούσε τους πιο ευφάνταστους και αλλοπρόσαλλους μορφασμούς, ενώ τα μάτια του κινούνταν σαν απορημένα μα πάντα κλειστά, σαν να αντίκριζαν μπροστά τους τη ζωή και το θάνατο ταυτόχρονα. Έξαφνα, σαν όλη η ενέργεια να έφτασε στο αποκορύφωμα της, αναπήδησε από την καρέκλα και σηκώθηκε, ιδρωμένος, ταλαιπωρημένος και εμφανώς τρομαγμένος. Με τα μάτια ορθάνοιχτα, γεμάτα υγρό τρόμο και απύθμενη αγωνία, στράφηκε προς το κρεβάτι και ένα αίσθημα μερικής ανακούφισης πλημμύρισε τη σκέψη του. Δεν είχε πραγματοποιηθεί κάποια ανεπίστρεπτη αλλαγή αλλά πρέπει να είναι πιο συγκεντρωμένος και να μην αφήσει τον εαυτό του να παρασυρθεί από τα καλέσματα του θεού ύπνου, γιατί το αισθανόταν ότι έφτασε η ώρα. Μέχρι και σήμερα το πρωί διατηρούσε μια παράλογη ελπίδα ότι θα δραπέτευαν από το πεπρωμένο. Μέχρι και σήμερα το πρωί.

Με γρήγορα και σταθερά βήματα, ασύμβατα με την εξωτερική γεροντική και κυφωτική του εμφάνιση, κατευθύνθηκε προς το ντουλαπάκι, άνοιξε το φθαρμένο στην αριστερή πλευρά συρτάρι και έβγαλε από μέσα ένα κινητό τηλέφωνο. Το κράτησε στα χέρια του για να το περιεργαστεί και προσπάθησε να ηρεμήσει, να ανασύρει από τα βάθη της ψυχής του τη χαμένη του ψυχραιμία και να θυμηθεί βήμα προς βήμα τα λεγόμενα του γιου του. Εδώ και μία εβδομάδα είχαν τηλεφωνική επικοινωνία για αυτόν ακριβώς το σκοπό. Για αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Μα τώρα ένοιωθε ανήμπορος και ανίκανος να επεξεργαστεί τις οδηγίες. Το γερασμένο του πνεύμα ερχόταν σε αντίθεση με την τεχνολογία, η οποία αναζητούσε πλαστικότητα νόησης και νεανικό ενθουσιασμό για να τιθασευτεί. Αυτός διέθετε μοναχά την ανάγκη και τη θέληση να εκπληρώσει μια υπόσχεση που έδωσε στον ίδιο του τον εαυτό. Κοιτούσε πότε το κρεβάτι και πότε το κινητό. Αποσβολωμένος στεκόταν στη μέση του δωματίου σαν να είχε αντικρίσει τη Μέδουσα, σαν η φιδίσια κόμη της να είχε τυλιχτεί γύρω από τα πόδια του και να εμπόδιζε την οποιαδήποτε κίνηση.

Τέντωσε τον ταλαιπωρημένο κορμό του και αισθάνθηκε ψηλότερος από ποτέ. Πίεσε με δύναμη τα

τρεμάμενα και ανίσχυρα του πόδια στα κιτρινωμένα πλακάκια και αισθάνθηκε δυνατότερος από ποτέ. Συγκέντρωσε την προσοχή του στο κινητό και αισθάνθηκε ικανότερος από ποτέ. Με απaráμιλλη προσήλωση, πίεσε μυσταγωγικά και στη σειρά τα σημεία που απαιτούνταν, και κάθε σωστή κίνηση τον έφερνε πιο κοντά στην εκπλήρωση της επιθυμίας του. Σταμάτησε απότομα ενώ απέμενε ένα τελευταίο άγγιγμα. Πλησίασε το κρεβάτι με το συνηθισμένο ράθυμο και επώδυνο βάδισμά του. Με θλίψη στα μάτια κοιτούσε μία το monitor και μία το ανεβοκατέβασμα του κατάλευκου σεντονιού. Σταδιακά έσβηναν, χάνονταν οι ενδείξεις ζωής και των δύο. Κράτησε με το ένα χέρι το κινητό και άπλωσε το άλλο στο ανοιχτό χέρι της ξαπλωμένης και ετοιμοθάνατης γυναίκας. Το έσφιξε τόσο παθιασμένα όσο ποτέ άλλοτε. Σαν να αποζητούσε απελπισμένα τα δύο χέρια να γίνουν ένα. Είχε ακούσει πως η τελευταία αίσθηση που χάνεται είναι η ακοή και ήθελε τώρα πριν τις τελευταίες ανάσες της συζύγου του, να της αφιερώσει το αγαπημένο της τραγούδι. Μεταβάλλοντας, αναπροσαρμόζοντας τις ανεκπλήρωτες φιλοδοξίες του, αντικαθιστώντας το μέγιστο, που ήταν η σωτηρία, με το ελάχιστο, την αισθητηριακή και συναισθηματική απόλαυση,) ήλπιζε να το ακούσει. Πίεσε τον αντίχειρα του στην οθόνη και από το κινητό ακούστηκε η μελωδία.

“Ας ερχόσουν για λίγο μονάχα για ένα βράδυ, να γεμίσεις με φως το φριχτό μου σκοτάδι. Και στα δυο σου τα χέρια να με σφίξεις ζεστά, ας ερχόσουν για λίγο και ας χανόσουν μετά.”

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η Γυναίκα του 1010

Χρίστος Κόζιαρης

«Θέλω να μάθω τα πάντα για την γυναίκα του 1010» είπε αποφασιστικά ο αστυνόμος Διάκος μπαίνοντας βιαστικά στο ξενοδοχείο, από την συρόμενη γυάλινη πόρτα με τον αισθητήρα κίνησης, που άνοιξε αυτόματα προλαβαίνοντας τον βηματισμό του. Δύο βήματα πίσω του, τον ακολούθησε μια καμαριέρα του ξενοδοχείου, η οποία τον προσπέρασε με γοργό βήμα. Κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της 1-2 διπλωμένα λευκά σεντόνια, και εμφανώς ταραγμένη και νευρική, περπάτησε βιαστικά προς τις σκάλες, πίσω από τον γκισέ της ρεσεψιόν.

«Σε ευχαριστώ κυρία Λίτσα ...», είπε ο ρεσεψιονίστ στραμμένος προς την καμαριέρα και στη συνέχεια γύρισε το βλέμμα του προς στον αστυνόμο, ο οποίος πλέον στεκόταν ακριβώς απέναντί του. «Τι εννοείτε τα πάντα;» τον ρώτησε απορημένος.

«Εννοώ τα πάντα από την ώρα που η κυρία πέρασε την είσοδο του ξενοδοχείου και στάθηκε εμπρός από αυτόν τον γκισέ, όπως ακριβώς στέκομαι κι εγώ», είπε επίμονα με έντονο ύφος ο αστυνόμος δείχνοντας την διαδρομή με τον δείκτη του. «Ακόμη και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Πότε έφτασε στο ξενοδοχείο; Τι φορούσε; Ήταν μόνη της, ή μήπως μαζί με κάποιον; Τι έφαγε, τι ήπιε;».

«Κατάλαβα» απάντησε συγκαταβατικά και λίγο ενοχλημένος ο ρεσεψιονίστ και γύρισε το βλέμμα του στον υπολογιστή εμπρός του. «Όπως βλέπω και από το σύστημα, η άφιξη της καταγράφηκε πριν μερικές ώρες, στις έντεκα το βράδυ. Η βάρδια μου ξεκινά στις έντεκα και μισή, αλλά πάντα έρχομαι περίπου μισή ώρα νωρίτερα. Σήμερα ήλθα 40 λεπτά πιο νωρίς και ήμουν παρών όταν έκανε check in. Στεκόμουν πίσω από τη ρεσεψιόν αλλά δεν είχα αναλάβει ακόμη τα καθήκοντά μου. Είχα τον χρόνο και την παρατήρησα. Εντυπωσιακή γυναίκα. Όχι μόνο στην όψη, αλλά και στη κίνησή της και στην ομιλία της. Θα τολμούσα να πω, κρίνοντας εκ των υστέρων φυσικά, ακόμη και στη σκέψη της. Αδύνατον να περάσει απαρατήρητη. Είναι από τις γυναίκες που τις θυμάσαι για καιρό.»

«Αυτό το τελευταίο μπορώ να στο επιβεβαιώσω κι εγώ...» είπε ο αστυνόμος αιγιματικά, ίσως κυνικά, και ξεφυσώντας έβγαλε από την τσέπη της καμπαρντίνας του ένα πακέτο τσιγάρα Sante. «Μπορώ να καπνίσω;» ρώτησε τον ρεσεψιονίστ.

«Αστυνόμε, γνωρίζετε καλά ότι δεν επιτρέπεται, αλλά μπορούμε νομίζω να κάνουμε μια εξαίρεση, λόγω της ώρας αλλά και της περίπτωσης», απάντησε ο ρεσεψιονίστ νιώθοντας μια ικανοποίηση για την επαναφορά της ισορροπία στους ρόλους μεταξύ τους.

Ο αστυνόμος τον κοίταξε για τρία-τέσσερα δευτερόλεπτα και δεν απάντησε. Άνοιξε το πακέτο και άπλωσε το χέρι του με το πακέτο προς τον ρεσεψιονίστ, προσφέροντας του τσιγάρο και κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

«Ευχαριστώ, δεν καπνίζω», αποκρίθηκε ο άλλος.

Ο αστυνόμος Διάκος έβγαλε ένα τσιγάρο από το πακέτο και το έβαλε ανάμεσα στα χείλη του με αργές κινήσεις. Το άναψε και, μετά την πρώτη ρουφηξιά, φύσηξε τον καπνό ίσως με μια δόση ανακούφισης προς

τα πάνω. Το επανέλαβε για δεύτερη φορά. Ήταν ένα τελετουργικό που κρατούσε αρκετά δευτερόλεπτα, και φαίνεται ότι, όπως και τώρα, τον ηρεμούσε σε δύσκολες στιγμές και τον βοηθούσε πολύ να συγκεντρωθεί. Μετά την τρίτη ρουφηξιά, φαινόταν πολύ πιο ήρεμος και έδειχνε να έχει ανακτήσει την ψυχραιμία και τον αυτοέλεγχο του. Κρατώντας το τσιγάρο ανάμεσα στα δάκτυλά του, έκλεισε τα μάτια και έτριψε κυκλικά τον κρόταφό του, προσπαθώντας να ανακουφιστεί από τον έντονο πονοκέφαλο. Μετά από ένα λεπτό άνοιξε τα μάτια του, εστίασε το βλέμμα του για λίγο στο ταμπελάκι στο στήθος του ρεσεψιονίστ, στη συνέχεια τον κοίταξε στα μάτια και του είπε: «Δώστε μου περισσότερες λεπτομέρειες, κύριε Αδαμόπουλε. Μπορείτε να περιγράψετε πως ήταν όταν έφτασε;»

«Είχε μια ευχάριστη διάθεση, αστυνόμε, και ένα πλατύ χαμόγελο. Καλοντυμένη, πολύ προσεγμένη γενικά, με καστανό βαμμένο, καλοχτενισμένο μαλλί, διακριτικό μείκ απ στο πρόσωπο, κατάλευκα δόντια, περιποιημένα χέρια και νύχια, με εξαιρετική άρθρωση στο λόγο και πολύ ευγενική. Θα έλεγα έξυπνη και κρίνοντας από τον λόγο της μάλλον καλλιεργημένη. Φορούσε απλά, καθημερινά ρούχα, ένα τζιν φθαρμένο, κόκκινο δερμάτινο μεσάτο μπουφάν και κόκκινες γόβες με τακούνια. Έτυχε και είδα το διαβατήριό της: Γαλλική υπηκοότητα, Βασιλική Φράγκου, 38 ετών. Κρίνοντας από το όνομά της και τα Ελληνικά της πρόκειται μάλλον για Ελληνογαλλίδα. Είμαι βέβαιος ότι δεν είχε ξαναμείνει στο ξενοδοχείο, γιατί θα την θυμόμουν σίγουρα.»

«Είστε εξαιρετικά παρατηρητικός, κύριε Αδαμόπουλε», είπε ο αστυνόμος εντυπωσιασμένος.

«Είναι στο χαρακτήρα μου αλλά το απαιτεί και η φύση της εργασίας μας. Έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους και καλούμαστε συνεχώς να τους εξυπηρετούμε με τον καλύτερο τρόπο, αφού τους παρατηρήσουμε και τους κατανοήσουμε πρώτα.» απάντησε ο ρεσεψιονίστ.

«Κατάλαβα. Βασιλική Φράγκου λοιπόν, 38. Πόσα χρόνια εργάζεστε στο ξενοδοχείο;» ρώτησε ο αστυνόμος, περνώντας τα δάκτυλά του από τα μαλλιά του αμήχανα.

«Εργάζομαι 12 χρόνια σε αυτή τη θέση».

«Μόνη ήλθε ή μήπως συνοδευόταν;», συνέχισε ο αστυνόμος.

«Μόνη της. Δεν είχε κάνει κράτηση. Ζήτησε ένα δίκλινο στον ψηλότερο όροφο με μπαλκόνι στην πρόσοψη του ξενοδοχείου για ένα βράδυ. Είναι συνηθισμένη επιλογή των πελατών, γιατί αυτά τα δωμάτια έχουν θέα στην Ακρόπολη και είναι κοντά στο καφέ μπαρ που λειτουργεί στο roof garden στον 11ο. Έτσι της δόθηκε το δωμάτιο 1010 στον 10ο όροφο, που ήταν διαθέσιμο. Είχε μαζί της μια μικρή χειραποσκευή. Επειδή ήταν σχετικά αργά, ζήτησε να της φέρουμε βραδινό στο δωμάτιο μαζί με ένα καλό κρασί που επέλεξε, και μάλιστα ζήτησε να πληρώσει για όλα εκείνη τη στιγμή, επειδή μας είπε ότι θα έφευγε πολύ νωρίς το πρωί. Πλήρωσε με μετρητά. Διάλεξε το Château Montrose του 2006 από τον κατάλογο των κρασιών. Είναι το πιο ακριβό από τον κατάλόγο του εστιατορίου μας, και ...»

Εκείνη τη στιγμή διέκοψε τη συζήτηση ο χαρακτηριστικός ήχος της αυτόματης πόρτας του ανελκυστήρα που άνοιξε. Ο αστυνόμος και ο ρεσεψιονίστ γύρισαν τα κεφάλια τους προς τα εκεί. Ένας ένστολος αστυνομικός βγήκε ορμητικά, πλησίασε τον αστυνόμο Διάκο λέγοντας: «Αστυνόμε, συγγνώμη που σας διακόπτω. Ερεύνησα το δωμάτιο 1010 και εντόπισα ενδιαφέροντα στοιχεία. Βρήκα ένα δίσκο με δύο πιάτα,

ένα με φαγητό και το άλλο με σαλάτα, ένα μπουκάλι κρασί και δύο ποτήρια. Μισοτελειωμένο το φαγητό αλλά το μπουκάλι του κρασιού άδειο. Όπως φαίνεται είχε κάνει μπάνιο, και πρέπει να φόρεσε καθαρά εσώρουχα και ρούχα γιατί βρήκα τα φορεμένα της, προσεκτικά διπλωμένα, δίπλα στην αποσκευή της.»

«Δύο ποτήρια, εεε...», μονολόγησε ο αστυνόμος.

«Αστυνόμε, είναι παράξενο αλλά δεν νομίζω ότι έπινε κάποιος μαζί της. Δεν υπάρχουν τέτοιες ενδείξεις. Το δεύτερο ποτήρι ήταν γεμάτο και δεν διαπίστωσα ότι είχε πιει κάποιος από αυτό. Δίπλα στο ποτήρι βρήκα αυτή την επιστολή.» Ο αρχιφύλακας έδωσε τα διπλωμένα επιστολόχαρτα στον αστυνόμο.

Το lobby του ξενοδοχείου φωτίστηκε ξαφνικά από το μπλε φως ενός περιστρεφόμενου φάρου. Και οι τρεις, σχεδόν τρέχοντας, ξεχύθηκαν στον πεζοδρόμιο, εμπρός από το ξενοδοχείο. Ήταν σχεδόν 06:20 και ο συννεφιασμένος ουρανός μόλις άρχιζε να φωτίζεται αχνά και η πόλη να χρωματίζεται. Δεν φυσούσε, αλλά η θερμοκρασία ήταν τόσο χαμηλή που η παγωνιά έκανε το χνώτο να διαγράφεται σε μικρά συννεφάκια από κάθε ανάσα.

Έξω από την είσοδο του ξενοδοχείου, τρεις ένστολοι αστυνομικοί προσπαθούσαν με παραινέσεις να κρατήσουν μακριά τους περιέργους περαστικούς που μαζεύονταν γύρω από τη σκηνή του περιστατικού. Μόλις είχε φθάσει το ασθενοφόρο και οι δύο τραυματιοφορείς κοιτούσαν το άψυχο σώμα που ήταν ξαπλωμένο στον δρόμο, ανάμεσα σε αυτούς και τον αστυνόμο που στεκόταν στο πεζοδρόμιο. Ήταν σκεπασμένο με ένα λευκό σεντόνι που είχε ποτιστεί με τεράστιους κόκκινους λεκέδες από αίμα. Άχνιζε ζεστό ακόμη στην παγωνιά. Το σώμα κάτω από το σεντόνι διαγραφόταν καθαρά και φαινόταν να είχε σπάσει σε αρκετά σημεία αφού χέρι και πόδι διπλωμένα, είχαν στρίψει σε αφύσικη στάση.

Ρουφώντας για τελευταία φορά το τσιγάρο του, ο αστυνόμος το πέταξε μακριά και ξεφυσώντας τον καπνό, κοιτούσε το άψυχο κορμί κάτω από το σεντόνι. Έτριψε τον κρόταφό του για αρκετή ώρα με τα δάκτυλά του. Η σύσπαση στο πρόσωπό του φανέρωνε ότι υπέφερε από έντονο πονοκέφαλο.

Θυμήθηκε τα λόγια του γιατρού και σκέφτηκε για το νόημα της ζωής - ποιας ζωής; Το νόημα της ζωής πριν ή μετά το θάνατο;

«Έξι μήνες, ένα χρόνος το πολύ, Κωνσταντίνε. Εγώ προτείνω επέμβαση και θεραπεία και το ξαναβλέπουμε. Διαφορετικά ... », του είχε πει ο γιατρός πριν 2 εβδομάδες. «Κωνσταντίνε, αγαπημένε μου φίλε, θα πρέπει να αλλάξεις την καθημερινότητά σου, τη ζωή σου. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από μένα, γιατί βλέπεις σε ξέρω πολύ καλά και καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον τόσα χρόνια. Γνωρίζω πόση αφοσίωση έχεις στο αστυνομικό σώμα και στο έργο σου, αλλά εδώ έχεις φτάσει στο τέλος. Θα πρέπει να επιλέξεις ή μια απλή οικογενειακή γαλήνια ζωή ή ένα ένδοξο παρασημοφορημένο τέλος.»

«Εγώ βλέπω ότι η μοναχικότητα και η πολύτιμη ελευθερία σου, είχε μεταβληθεί σε αφόρητη μοναξιά και εγκλεισμό. Ξοδεύεις τον ελεύθερο χρόνο σου σε ευκαιριακές ηδονές και πρόσκαιρους έρωτες και παραμένεις κενός. Αυτό βλέπω. Βλέπω τον Κωνσταντίνο χωρίς νόημα ζωής. Εάν θέλεις να μοιραστείς τη ζωή σου με μια γυναίκα, τότε αυτή είναι για σένα.»

Ο αστυνόμος ξεδίπλωσε την επιστολή, την ξεφύλλισε νευρικά και διάβασε βιαστικά, τις τελευταίες αράδες:

«... έχω πάρει απόφαση εδώ και μήνες, ότι δεν μπορούμε να είμαστε μαζί. Όμως μου είναι αδύνατο να συνεχίσω τη ζωή μου χωρίς εσένα. Δεν βρίσκω νόημα η ζωή μου. Μου είναι καθημερινά αβάσταχτο. Δεν αντέχω άλλο και αποφάσισα να δώσω ένα τέλος. Είναι δική μου η απόφαση και δεν θα πρέπει να αναζητηθούν αίτια αλλού.

Δεν κατάφερα να ζήσω χωρίς εσένα στη ζωή μου.

Σε αγαπώ,

Βασιλική»

Οι τραυματιοφορείς ξεσκέπασαν με αργές κινήσεις το σώμα μιας γυναίκας κάτω από το σεντόνι, για να το μεταφέρουν στο φορείο. Στο δεξί χέρι, είχε στο καρπό της περασμένο με ένα λαστιχάκι για τα μαλλιά το μπρελόκ του δωματίου 1010. Ο ρεσεψιονίστ δείχνοντας το μπρελόκ στον αστυνόμο, του σιγοψιθύρισε: «Το έκανε για μένα. Για να γνωρίζω από ποιο δωμάτιο είναι. Για να μην ενοχλήσω τους υπόλοιπους πελάτες τέτοια ώρα.»

Ο αστυνόμος δεν κατάφερε να συγκρατήσει τη συγκίνησή του. Είχε βουρκώσει και δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Αισθανόταν ότι ο αέρας έφτανε στα πνευμόνια του με δυσκολία. Πνιγόταν. Δίπλωσε την επιστολή προσεκτικά με τρεμάμενα χέρια. Στην πίσω πλευρά του επιστολόχαρτου με καλλιγραφικά γράμματα έγραφε «Προς Αστυνόμο Κωνσταντίνο Διάκο». Είχαν χωρίσει με τη Βασιλική πριν από ένα χρόνο και δεν είχαν ξαναμιλήσει ποτέ από τότε. Καθώς σήκωναν οι τραυματιοφορείς τη γυναίκα, διέκρινε στο χέρι της το δαχτυλίδι που της είχε χαρίσει την ημέρα που χώρισαν. Σήκωσε το κεφάλι του προς τον ουρανό, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά του αλλά και να ρουφήξει καθαρό αέρα. Ένοιωθε να πνίγεται. Ένοιωθε τα μηνίγγια του να χτυπούν σαν σφυριά το κεφάλι του, σε κάθε παλμό. Τα ρουθούνια του μύριζαν το άρωμά της.

Ξημέρωνε πρωτοχρονιά, και μόλις είχαν ξεκινήσει να πέφτουν νιφάδες χιονιού απαλά στο κέντρο της Αθήνας.

Φυγή

Θοδωρής Τσάφης

Πρέπει να φύγω. Για ακόμα μια φορά με βρήκαν, εντοπίστηκα. Αυτήν τη φορά όμως τους πήρε αξιοσημείωτα περισσότερο χρόνο για να με βρουν. Ίσως φταίει που έγινα κι εγώ καλύτερος στο να κρύβω τα ίχνη μου, πιο προσεχτικός. Έμαθα τα κόλπα και τις μεθόδους τους. Δεν πειράζει, καλό ήταν όσο κράτησε – ώρα για δράση.

Συνέβη σήμερα καθώς γυρνούσα σπίτι μετά τη δουλειά και ενώ διέσχιζα το μικρό παρκάκι ανάμεσα στο μεγάλο λογιστικό γραφείο και στο σπίτι μου, μια διαδρομή που κάνω σχεδόν καθημερινά. Ένα μικρό κοριτσάκι ήρθε και μου μίλησε. Σηκώθηκε από το παγκάκι, άφησε για λίγο τη μητέρα της που καθόταν, με πλησίασε αργά, στάθηκε ακριβώς μπροστά μου και διατηρώντας το ίδιο παραξενεμένο βλέμμα είπε: «Ωραίο σεντόνι έχεις».

Αυτό ήταν. Μπορούσε να με δει πραγματικά. Πέρα από την κάλυψη μου κάτω από του σακάκι μου. Άφησα το σαστισμένο κοριτσάκι και ψύχραιμα συνέχισα για το σπίτι μου. Είχα λίγο χρόνο μέχρι να λάβουν το σήμα της, ίσα ίσα να πάρω κάποια πράγματα και να κατευθυνθώ προς τη θάλασσα.

Άλλαξα διαδρομή λοιπόν για να αποφύγω τις δεκατέσσερις κάμερες, τις δυο κεραιές κινητής τηλεφωνίας, τα πενήντα οχτώ καπάκια υπονόμων, το ανθοπωλείο, την κυρία που βγάζει βόλτα εκείνη των ώρα το σκύλο της και τις τρεις καφετέριες με τους νεαρούς και τα κινητά τους. Περπάτησα σιωπηλός και βιαστικός μέχρι το σπίτι, που ίσως θα το έβλεπα για τελευταία φορά.

Μπήκα μέσα. Χαιρέτησα τη γυναίκα και την κόρη μου ενώ το μωρό κοιμόταν. Φυσικά δε γνώριζαν τίποτα για μένα. Για αυτούς ήμουν, θα έλεγα, ένας τυπικός σύζυγος. Εδώ και δέκα χρόνια ένας ήσυχος, κάπως αδιάφορος σύζυγος, με το ωράριο του, τη λογιστική δουλειά του, τις βόλτες, τις παρέες του, το περίεργο χόμπι (πλέξιμο) μα περιέργως χωρίς δικούς μου γονείς. Η μικρή όλα αυτά τα χρόνια είχε έναν ήρεμο, δεκτικό πατέρα. Όσο για το μωρό... αυτό είχε περισσότερες πιθανότητες να μην είναι πράγματι δικό μου παιδί.

Αναρωτήθηκα αν η τηλεόραση θα παίξει τη φωτογραφία μου κάτω από τον τίτλο «Εξαφάνιση Ενηλίκου». Η ανάγκη όμως της φυγής μου ήταν επιτακτική. Υπήρχε ζήτημα ζωής και θανάτου, κάτι πολύ πάνω από την ανθρώπινη κατανόηση και αδύνατο να εξηγηθεί με τα ανθρώπινα δεδομένα. Οι μικρές ζωές τους, εξάλλου, κινούνται μέσα στην πλήρη άγνοια του σύμπαντος και των διαστάσεων του, είναι ένας από τους λόγους που διάλεξα να κρυφτώ εδώ, ανάμεσα τους.

Οι επόμενες κινήσεις μου ήταν μελετημένες. Με τον χρόνο να μετρά εις βάρος μου έπρεπε να τους καθυστερήσω όσο μπορώ. Παράτησα το κινητό μου στο τραπέζι και αντί να καθίσω μπροστά στο σερβιρισμένο φαΐ σηκώθηκα αμίλητος και πήγα στο μπάνιο. Έβγαλα όλα τα ρούχα μου και έκανα ένα ντους με κρύο νερό για να μπλοκάρω τις εκπομπές μου. Μπήκα και στον πειρασμό να πάρω τη μάλλινη πετσέτα, ως γνωστό το πιο χρήσιμο πράγμα για οτοστόπ, άλλα τελικά δεν το έκανα.

Μέσα στο δωμάτιο με περίμεναν οι τρεις γάτες μου που έπαιζαν ανάμεσα στα κουβάρια. Πήγα στη

Δεν έχουν μόνο οι τοίχοι... αυτιά!!!

Ευρυδίκη Δεληγιάννη

Έτρεξε κι ήρθε απέναντί μου, και με κοιτούσε κατάματα για αρκετή ώρα. Ένα πάλλευκο σαν το χιόνι πρόσωπο χωρίς ίχνος ρόδινου χρώματος, με μάτια αμυγδαλωτά, μαύρα σαν τον έβενο. Χείλη καλλίγραμμα κι ένα φαρδύ μέτωπο που το στεφάνωνε χείμαρρος από κατάξανθα μαλλιά. Νόμιζα ότι έβλεπα τη βασίλισσα του χιονιού προσωποποιημένη. Τη στιγμή που με κοίταζε έκανε μορφασμούς. Φρύδια ζάρωναν, μάτια γούρλωναν αποκαλύπτοντας την ομορφιά τους, τονίζοντας την ακόμα περισσότερο. Χοντρές στάλες ιδρώτα κυλούσαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα από το μέτωπο μέχρι τον λαιμό, συνεχίζοντας τη διαδρομή τους προς τους ώμους και φτάνοντας μετά στα λεπτά μπράτσα όπου οι ξανθές τρίχες ήταν ανορθωμένες. Πανικός στο βλέμμα της. Δε θα περνούσε απαρατήρητος ούτε από τον πιο απρόσεκτο. Τα χέρια παγωμένα, πεσμένα προς τα κάτω, έτρεμαν, ανίκανα προς στιγμήν για την παραμικρή κίνηση. Πήρε πολλές, γρήγορες και κοφτές αναπνοές, σε σημείο που νόμιζες ότι θα πνιγεί. Ήταν φανερή η προσπάθειά της να μην ακουστεί ούτε καν η αναπνοή της.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, ακούστηκε το κινητό της να την καλεί, σπάζοντας με τον διαπεραστικό ήχο τη σιωπή που προσπαθούσε να επιβάλλει στον εαυτό της. Σαν να συνήλθε κι αμέσως κινητοποιήθηκαν τα χέρια της. Με αγωνία χώθηκαν μέσα στη μεγάλη τσάντα της (αρκετά μεγάλη για το λεπτοκαμωμένο ανάστημά της) και ψαχούλευαν για το κινητό, ενώ παράλληλα δεν έπαιρνε τα μάτια της από εμένα – τα χέρια της σαν να έκαναν ανασκαφή στα έγκατα της γης, πράγμα το οποίο επιδείνωνε την αγωνία. Στο τέλος το βρήκαν και το έβγαλαν αστραπιαία. Τότε για πρώτη φορά έστρεψε το βλέμμα της προς την οθόνη του κινητού και χωρίς δεύτερη σκέψη απέρριψε την κλήση, απενεργοποιώντας μάλιστα και τον ήχο των κλήσεων. Μετά ήταν σαν να έψαχνε να βρει στο κινητό της κάτι μανιωδώς και με την αγωνία να χτυπά στο κόκκινο. Κάτι τρομερό συνέβαινε αλλά δεν μπορούσα να το προσδιορίσω.

Έκανε ένα γύρο με ρυθμικό, αθόρυβο βηματισμό κι εστιάζοντας το βλέμμα της προς εμένα, από πάνω προς τα κάτω, έβγαλε έναν αθόρυβο αναστεναγμό απογοήτευσης. «Θεέ μου σε παρακαλώ να τελειώσει γρήγορα αυτή η ιστορία!» η φράση που σχημάτιζαν τα χείλη της.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στον χώρο κι άλλο άτομο. Να ήταν το άλλο πρόσωπο ο λόγος πανικού; Όχι, από την αντίδραση της κοπέλας κρίνω ότι ήταν γνώριμο, οικείο άτομο. Μια άλλη κοπέλα συνομήλικη της, καστανομάλλα, με αντίστοιχα προσόντα, μπήκε μέσα στον χώρο και φαινόταν ότι συνέπασχε, συμμετείχε στην αγωνία της. Θα έλεγες όμορφο το νεανικό της πρόσωπο, με χαρακτηριστικά αλλοιωμένα από τον φόβο, μα με μια νότα ελπίδας ζωγραφισμένη. Σαν να τις συνέδεε κάτι πολύ σημαντικό εκείνη τη στιγμή. Δε με κοίταξε καν στα μάτια και ήταν ως να προσπαθούσε ακριβώς ν' αποφύγει να με κοιτάξει κατάματα. «Τζούλια μου μη φοβάσαι όλα θα πάνε καλά και σύντομα μπορεί να το ξεχάσουμε!» ψιθύρισε. Το έλεγε σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό της, καθώς ήταν ξεκάθαρο το πόσο χλωμή ήταν: ούτε εκείνη είχε ίχνος ρόδινου χρώματος.

Η Τζούλια που τόση ώρα με κοιτούσε, γύρισε προς το μέρος της απότομα και σε ετοιμότητα: ενώ αρχικά της κόπηκε η ανάσα, μόλις αντιλήφθηκε ότι ήταν η φίλη της, σαν να της έφυγε κάποιο μέρος από τον φόβο. «Αχ, Πωλίνα μου! Πάντα αισιόδοξη, ακόμα και τώρα... Μακάρι να πιάσει αυτήν τη φορά».

«Απλά μην το σκέφτεσαι... Πήρες τηλέφωνο τους γονείς σου να τους καθησυχάσεις;»

«Όχι ούτε κατά διάνοια! Φοβάμαι μην ακουστώ καθώς δεν ελέγχω τη φωνή μου σε τέτοια περίπτωση, αλίμονό μας...»

«Στείλε τους ένα μήνυμα τουλάχιστον! Εγώ έστειλα στους δικούς μου ως να μη συνέβαινε τίποτε ιδιαίτερο, να τους πω ότι τους αγαπώ κι ότι είμαι καλά.»

«Σε παρακαλώ μη μου ξαναμιλήσεις γι' αυτό, εξάλλου δε συνηθίζω να τους στέλνω μήνυμα και θα αρχίσουν να με παίρνουν και θα αγχωθώ χειρότερα!»

«Καλά κορίτσι μου δεν επιμένω... Μου κρατάς το χέρι;»

Ένας συνηθισμένος, κοινός διάλογος μεταξύ δυο φίλων, όμως τώρα ήταν σαν να ειπώθηκε στην πιο ακατάλληλη στιγμή... Η Πωλίνα ήθελε να προσποιηθεί ότι όλα ήταν εντάξει όπως χτες, προχτές και κάθε άλλη μέρα του χρόνου. Τα δυο κορίτσια τότε σφίχτηκαν αγκαλιά και μαζεύτηκαν σε μια γωνία καθισμένες. Έβλεπα τις πλάτες τους και τα πλούσια μαλλιά τους να πέφτουν κυματιστά. Το καφέ και το ξανθό ανακατευόταν και γίνονταν ένα. Είχαν ελαχιστοποιήσει τις κινήσεις τους, μόνο ανέπνεαν κι έσφιγγε η μια το χέρι της άλλης. Πού και πού σταυροκοπούνταν κιάλας. Τις άκουσα να ψιθυρίζουν.

«Πωλίνα πες μου κάτι... Το πιστεύεις πραγματικά ότι θα πάνε όλα καλά;» «Ναι, εάν κάτσουμε εδώ και δεν κουνηθούμε, το πιθανότερο είναι να μη μας πάρουνε χαμπάρι».

Το τι επακολούθησε δεν περιγράφεται. Ακούστηκαν πνιχτές φωνές από μακριά. Οι φωνές αυτές πλησίαζαν προς εμάς βαθμιαία και με μεγάλη ταχύτητα. Δυνάμωναν ολοένα και περισσότερο και κορυφώνονταν σε κραυγές. Φωνές θριαμβευτών-νικητών (αν υπήρχαν νικητές) και φωνές ηττημένων είχαν αναμειχθεί σε μια φωνή. Οι μεν αποφασισμένες, οι δε τρομαγμένες. Αλλά δεν ήταν μόνο ανθρώπινες φωνές! Κατά διαστήματα, αρχικά αραιά, αργότερα πιο πυκνά, ακούγονταν κάτι εκκωφαντικοί ήχοι από μακριά... που έτρεχαν ανεμπόδιστα και προσγειώνονταν στο έδαφος με τεράστιο κρότο. Νόμιζα ότι τέτοιοι πρωτάκουστοι ήχοι έχουν τη δύναμη να εξουδετερώσουν ό, τι έβρισκαν στο πέρασμά τους. Κυριολεκτικά να σαρώσουν τα πάντα. Σίγουρα η μάνα γη θα υπέφερε από τέτοια ακούσματα. Τέτοια ηχορύπανση θα τη ζήλευε κι η μεγαλύτερη των μεγαλουπόλεων!

Τα κορίτσια κοιτάζονταν ανήσυχα μεταξύ τους – αν και δεν έβλεπα τα πρόσωπά τους μπορώ να πω με σιγουριά ότι τέτοιο σοκ, τέτοια δόση τρομάρας δεν είχαν ξαναπάρει ποτέ στη ζωή τους. Καθόλου συνηθισμένες σε τέτοιες καταστάσεις.

Πάντως διέκρινα ορισμένα λόγια μέσα στον πανικό που πρέπει να επικρατούσε έξω, μακριά ή κοντά δεν μπορώ να πω με σιγουριά γιατί οι φωνές ακούγονταν από παντού.

«Θάνατος σε εσάς!» αντρικές φωνές ακούγονταν να κραυγάζουν με αβυσσαλέο μίσος από μακριά, αν και μάλλον όχι αρκετά μακριά για να μην αποτελούν πιθανή απειλή.

«Βοήθεια!»

«Εσείς φταίτε για όλα τα δεινά, εσείς θα πληρώσετε!»

Μπαμ, μπαμ!

Δε μου είναι εύκολο να το περιγράψω... Εκείνη τη στιγμή, άνθρωποι να σκοτώνουν ανθρώπους εν ψυχρώ, χωρίς ίχνος οίκτου... άνθρωποι να πυροβολούν στα τυφλά... Ήταν άραγε προσωπικές υποθέσεις που έπρεπε να λυθούν ή κάτι ακόμα χειρότερο;

Τα δυο κορίτσια πετάχτηκαν όρθια. Οι επανειλημμένοι πυροβολισμοί ακούγονταν σαν σφυριά που χτυπούσαν στους κροτάφους. Συνειδητοποίησα ότι το αίμα τους είχε παγώσει. Το τι ταχυκαρδία, τι κρύος ιδρώτας τις έλουσε εκείνη τη στιγμή δε λέγεται. Το αντιλαμβανόμουν. Η Τζούλια, η λιγότερο ψυχραιμη, άρχισε να φωνάζει ανεξέλεγκτα σαν να είχε χάσει τα λογικά της.

«Δεν είμαστε ασφαλείς στο μικρό αυτό καταφύγιο, θα μπούνε μέσα! Τρέμωω!»

Η Πωλίνα να προσπαθεί να τη λογικέψει. «Σταμάτα! Θα μας προδώσεις κι είμαστε χαμένες!» Η άλλη να έχει πάθει κρίση πανικού, ένα παραλήρημα, να μην μπορεί να συγκρατήσει τη φωνή της που έβγαινε μόνη της, ανεξέλεγκτα. Το κορμί της έτρεμε, πήγαινε μια μπροστά μια έκανε μεταβολή και κοιτούσε πότε προς εμένα πότε προς την Πωλίνα – που πλέον είχε αρχίσει επίσης να χάνει την ψυχραιμία της. Έκανε όμως τιτάνιες προσπάθειες να παραμείνει ήρεμη για το δικό της καλό αλλά και για το καλό της φίλης της. Η Τζούλια όμως να μην ακούει τίποτα.

Εν τω μεταξύ οι φωνές από έξω πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Ήταν όλα ζήτημα λίγων λεπτών – Όχι! Ζήτημα δευτερολέπτων! Η αγωνία είχε φτάσει στο ζενίθ.

Το χειρότερο; Προς μεγάλη μου έκπληξη, η Τζούλια άνοιξε την πορτούλα που προστάτευε το μικρό καταφύγιο μας... «Δεν μπορώ να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια μέχρι να με βρουνε εδώ. Με πιάνει κι η κλειστοφοβία ώρες ώρες.» «Τζούλια! Μην το κάνεις!» πήγε η φίλη της να την αδράξει από το μπράτσο. Χωρίς αποτέλεσμα όμως, εκείνη είχε πάρει την απόφασή της. Απελευθέρωσε το μπράτσο της και με ένα σάλτο κινήθηκε μπροστά. «Δε θέλω να πεθάνω, ακούς;» τόνισε κάθε λέξη με έμφαση. Ακούστηκε ο γδούπος της πόρτας καθώς την έκλεινε. Έτρεξε με τα κατάξανθα μαλλιά ανακατεμένα, να ανεμίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις... Ο δρόμος προς τη διαφυγή... ή μήπως προς το χάος, την καταστροφή; Από τότε δεν την ξαναείδα...

«Τζούλιαα! Αχ Τζούλια μου, δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό...» Καταβεβλημένη πλέον έπεσε κάτω στο πάτωμα κι άρχισε να κλαίει με πνιχτά αναφιλητά η Πωλίνα, και θεωρώ πως ανησυχούσε τόσο για τη φίλη της όσο και για την ίδια, καθώς δεν ήξερε για πόσο θα παρέμενε ασφαλής εδώ. Ήταν τέτοια η έντασή της ώστε για πρώτη φορά γύρισε το πρόσωπο προς το μέρος μου και, αφού με κοίταξε για λίγο – σαν να αναζητούσε τη μαγική λύση από εμένα... – απογοητευμένη, απεγνωσμένη άρχισε να ρίχνει γροθιές πάνω μου. Μου ράγισε την καρδιά, ποτέ δεν είχα λάβει τέτοια μεταχείριση. Δες κι έφταιγα.

Η Τζούλια πάντως επέλεξε τον δρόμο της. Τα ρίσκαρε όλα για όλα.

Η Πωλίνα επίσης τον δικό της. Θεώρησε καλύτερο να περιμένει κλεισμένη, κοντά σε εμένα. Προς μεγάλη της τύχη, εν μέσω του πανικού στάθηκε αδύνατο κάποιος να την αντιληφθεί. Κι όταν όλα είχαν τελειώσει, ήρθαν και τη βρήκαν... άνθρωποι της ασφάλειας. Όλα καλά πρέπει να τελείωσαν για την Πωλίνα. Η Τζούλια όμως;

Η επόμενη μέρα δεν ήταν μια συνηθισμένη μέρα. Συνήθως ήταν πολυσύχναστη η περιοχή, αυτήν τη φορά όμως λίγοι άνθρωποι τόλμησαν να περάσουν έξω από το “μικρό καταφύγιο”. Τους άκουγα να μιλάνε με ανησυχία για τα χτεσινά επεισόδια που είχαν διαδραματιστεί. Έστησα αυτί να μάθω. Για τρομοκρατία άκουγα και τζιχαντιστές. Μα οι πληροφορίες ήταν σκόρπιες και δεν μπόρεσα να βγάλω ολοκληρωμένο νόημα. Μέχρι που ένα χέρι άνοιξε την πορτούλα του καταφυγίου και μπήκε ένας γραβατωμένος κύριος με στριφογυριστό μουστάκι και καπέλο. Ανέκφραστο, παγωμένο το βλέμμα του.

Παρατήρησα ότι με το άλλο χέρι κρατούσε μια εφημερίδα κι ένα παντελόνι όπου αναγραφόταν η τιμή του. Τότε πρόσεξα και τους τίτλους της εφημερίδας στο πρωτοσέλιδο: «Πρωτόγνωρο μακελειό στο Παρίσι», «129 νεκροί και αρκετοί αγνοούνται!» «Στους αγνοούμενους φοιτήτρια της Σορβόννης». Κοίταξα και τις εικόνες και τα ‘χασα... Στους αγνοούμενους ήταν κι η φωτογραφία ενός ξανθού κοριτσιού... της Τζούλιας! Παρακάτω ο τίτλος: «Επιζήσαντες μάρτυρες που δεν μπορούν να μιλήσουν από το σοκ». Εκείνη τη στιγμή ήξερα τι είχε γίνει, και αυτό με ράγισε ακόμα περισσότερο. Με σιγουριά το λέω, η Πωλίνα ζει αλλά έχει χάσει τη φωνή της. Αχ, αν είχα φωνή να περιγράψω όσα άκουσα την προηγούμενη μέρα, θα ήταν πολύτιμη η μαρτυρία μου... Αλλά κάτι με εμπόδιζε κι εμένα.

Ο κύριος άφησε την εφημερίδα χάμω και, έχοντας την πλάτη του γυρισμένη, έβγαλε αμέριμνα το παντελόνι του κι έβαλε το καινούριο παντελόνι. Γυρνώντας μετά προς το μέρος μου με περιεργάστηκε από πάνω προς τα κάτω, με βαρεμάρα. Με κοιτούσε, έκανε μορφασμούς. Φρύδια ζάρωναν, μάτια γούρλωναν από απορία, αποκαλύπτοντας τα χοντροκομμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του, τονίζοντας τα ακόμα περισσότερο. Ύστερα άνοιξε την πόρτα και φώναξε: «Ελάτε εδώ να σας πω!» Τρέχει μια μεσόκοπη κυρία και μπαίνει στο μικρό καταφύγιο μου. «Τι θα θέλατε παρακαλώ;»

Με έδειξε με το χοντρό και τριχωτό δάχτυλό του. «Τον βλέπετε αυτόν τον παλιό... καθρέφτη; Οφείλω να σας πω ότι κάποιος πρέπει να παραβίασε το μαγαζί σας χωρίς να το καταλάβετε, έφτασε μέχρι το τελευταίο δοκιμαστήριο και τον έσπασε! Χρειάζεται αντικατάσταση».

Το παραπάνω διήγημα το αφιερώνω στα θύματα και τραυματίες της τρομοκρατική επίθεσης στο Παρίσι, 13-11-2015, τον καιρό που σπούδαζα στην πόλη του φωτός. Μεταξύ των θυμάτων και μια φοιτήτρια από το ίδιο Παν/ιο... Το αφιερώνω και σε όλους όσους τουλάχιστον την επόμενη μέρα δεν προσπέρασαν με αδιαφορία το γεγονός.

Η Κληρονομιά

Γεώργιος Τσιβελέκος

Από τότε που έχασαν τον πατέρα τους έγιναν άλλοι άνθρωποι ή απλώς αποκάλυψαν το αληθινό τους πρόσωπο που το έκρυβαν καλά μέχρι τότε. Μάλλον το δεύτερο. Όσο ήταν ζωντανός, κρατούσε εκείνος τις ισορροπίες μέσα στην οικογένεια. Μετά το θάνατό του, δεν ήταν κανείς πρόθυμος να συνεχίσει το έργο του και να κρατήσει τα προσχήματα, και έτσι ανατράπηκαν εντελώς όλες οι σχέσεις και οι μάσκες έπεσαν. Ούτε για να αποτίσουν φόρο τιμής στη μνήμη του δεν έκαναν προσπάθεια να παραμείνουν φιλιωμένοι. Ούτε καν σεβάστηκαν την κατάσταση της μητέρας τους.

Στην κηδεία, μόλις είδε να βάζουν τον άνθρωπο της ζωής της μέσα στο χώμα και συνειδητοποιώντας πως ήταν η τελευταία φορά που τον έβλεπε, δεν άντεξε άλλο τον αφόρητο πόνο στα στήθη και έπαθε ένα βαρύ εγκεφαλικό. Τελευταία στιγμή πρόλαβαν να την κρατήσουν στη ζωή οι γιατροί. Έμεινε παράλυτη όλη η δεξιά της πλευρά. Από το κεφάλι μέχρι και τα δάχτυλα του ποδιού δεν κινούταν απολύτως τίποτα και μέχρι το τέλος της ζωής της θα παρέμενε καθηλωμένη σε αναπηρικό καρότσι.

Τα ανεξόφλητα δάνεια που κληρονόμησαν, και ήταν υπέρογκα, στάθηκαν δυνατότερα από την αγάπη και το δέσιμο τους. Τα χρήματα για άλλη μια φορά έγιναν η κινητήριος δύναμη όλων των πράξεων. Τοποθετήθηκαν στο θρόνο του βασιλείου του μίσους και υπηρετήθηκαν άψογα. Τα δύο αδέρφια έκαναν σκοπό της ζωής τους να καταστρέψουν ο ένας τον άλλο, και κατά συνέπεια και τη μητέρα τους, γι' αυτά. Αυτά τα καταραμένα χάρτινα σύμβολα.

«Τα περισσότερα δάνεια τα πήρε για εσένα! Εσύ πρέπει να αναλάβεις την αποπληρωμή του χρέους! Θα σε βοηθήσω και εγώ, αλλά μην περιμένεις πολλά», ξεκαθάρισε από την αρχή τη θέση του ο Αλέξανδρος.

«Μωρέ τι μας λες! Το αυτοκίνητο και τα έπιπλα που πήρες, εγώ θα τα πληρώσω; Για κορόιδο με περνάς;» αγανάκτησε ο Θοδωρής.

«Μα δεν έχω φράγκο! Ξεχνάς ότι ήμουν άνεργος για δύο χρόνια;»

«Πρόβλημά σου!»

«Θοδωρή, λογικέψου! Αν δεν το πάρεις πάνω σου, θα μου πάρουν το σπίτι που είναι υποθηκευμένο και θα μείνω στον δρόμο. Αυτό θες; Αφού σου λέω ότι θα σε βοηθήσω όποτε μπορέσω. Με την πρώτη ευκαιρία που θα μαζέψω ένα αρκετά μεγάλο ποσό, θα σου το δώσω. Σου το υπόσχομαι», προσπάθησε να τον συνετίσει ο Αλέξανδρος.

«Και μέχρι τότε θα έχω μείνει άφραγκος εγώ! Τα γεννάω εγώ νομίζεις; Τσίμα-τσίμα φτάνει ο μισθός μου για να πληρώνω το νοίκι, όλες τις άλλες υποχρεώσεις και να τρώμε».

«Να βάλεις να δουλέψει και η γυναίκα σου! Για ρώτησε την... Θα δεχτεί εύκολα πιστεύω να κάνει βίζιτα. Κάτι ξέρω...»

«Εσύ να πας να γίνεις ζιγκολό και να πηγαίνεις και με γυναίκες και με άντρες, να σου τα σκάνε και να πληρώσεις μόνος σου τα λεφτά που έφαγες!»

«Τι είπες ρε;!» άρχισε να χάνει την ψυχραιμία του ο Αλέξανδρος και ετοιμάστηκε να χτυπήσει τον αδερφό του.

«Αυτό που άκουσες! Τι; Θα με δείρεις κιόλας; Δεν φτάνει που έφαγες το σπίτι και με πετάξατε εμένα στο νοίκι, θα ξεπληρώσω κιόλας τα δάνεια που πήρε ο πατέρας για εσένα; Ας γελάσω! Χα χα χα!» του έκανε προκλητικά ο Θεοδωρής.

Ο Αλέξανδρος δεν κρατήθηκε άλλο και έριξε μια δυνατή μπουνιά στο πρόσωπο του Θεοδωρή που τον βρήκε στη μύτη. Δεν του την έσπασε, αλλά του την άνοιξε. Το αίμα έτρεξε και πιτσιλίστηκε την μπλεζ μπλούζα του, αλλά δεν αντέδρασε. Ούτε καν σκουπίστηκε. Τον κοίταξε μόνο με απεριόριστο μίσος.

«Ακόμα και τα μαύρα πέταξες από την πρώτη εβδομάδα! Ωραία πενθείς τον πατέρα μας!» θέλησε να πληγώσει κι άλλο τον Θεοδωρή ο Αλέξανδρος μιας και εκείνην τη στιγμή που κοίταξε το αίμα που έσταξε στην μπλούζα πρόσεξε το χρώμα της.

«Τον πενθώ με άλλους τρόπους! Είδαμε και εσένα που φοράς τα μαύρα, αλλά δεν τα σέβεσαι! Ντροπή σου! Σε σιχαινομαι! Έχε χάρη που είμαι πολιτισμένος, αλλιώς θα σε σάπιζα στο ξύλο! Θα έφτυνες το γάλα της μάνας σου και θα έτρωγε η μούρη σου χώμα!»

Είχαν γίνει έξω φρενών και οι δύο. Φώναζαν και τους πετάγονταν σάλια από το στόμα. Είχαν αφρίσει και τα πρόσωπά τους είχαν κοκκινίσει. Οι φλέβες τους φούσκωναν σε διάφορα σημεία και τόνιζαν περισσότερο την αγανάκτησή τους.

«Κότα είσαι! Ένας θρασύδειλος! Θεε να το παίζεις και πολιτισμένος, τρομάρα σου! Όταν ξεκοκάλιζες την περιουσία του πατέρα μας για να παίζεις τζόγο, είδαμε πόσο πολιτισμένος ήσουν! Ξεχνάς που είχες γίνει μέθυσος και έβγαζες το άχτι σου στην καημένη τη γυναίκα σου χτυπώντας την; Καλά σου κάνει και σε απατά! Θεε να σου θυμίσω πόσα έχασες, που θα μου πεις ότι μόνο εγώ τα έφαγα;! Τριάντα χιλιάδες παρακαλώ! Τριάντα! Ποτέ σου δεν κέρδισες, αποτυχημένε!»

Ο Θεοδωρής από το σημείο που άκουσε ότι τον απατάει η γυναίκα του και έπειτα δεν άκουσε τίποτα. Είχε χλομιάσει. Γι' αυτό του πετούσε υπονοούμενα συνέχεια για τη γυναίκα του;

«Δεν ξέρεις τι λες! Αυτό που θα σου κάνω θα το φυσάς και δε θα κρύνει με τίποτα!» αρνήθηκε να το δεχτεί και αρκέστηκε σε μια απειλή. Η υλοποίησή της είχε σχηματιστεί ήδη στο κεφάλι του. Γύρισε την πλάτη του και άφησε τον αδερφό του να συνεχίσει να τσακώνεται μόνος του.

«Εγώ να δεις! Θα σε καταστρέψω! Είσαι τόσο βαθιά νυχτωμένος που θα ξυπνήσεις τόσο απότομα ώστε δε θα το αντέξεις! Άχρηστε! Ανίκανε! Ανάθεμά σε!» φώναξε ο Αλέξανδρος και έδωσε μια κλοτσιά στον αέρα, αλλά δεν τον άκουγε κανείς πια.

Ακόμη και μερικοί γείτονες, ακούγοντας τις δυνατές φωνές και βγαίνοντας στα μπαλκόνια τους για να δουν τι συνέβαινε, αρνήθηκαν να πάρουν μέρος σε αυτήν τη φιλονικία και αποσύρθηκαν στα ιδιαίτερα τους, αφήνοντας μόνα τα δυο αδέρφια να ξεσπάσουν και ύστερα να τα βρουν, όπως τότε που ήταν μικρά. Μόνο που τώρα είχαν μεγαλώσει και μαζί τους είχε αναπτυχθεί και ο εγωισμός.

Το ίδιο βράδυ ο Αλέξανδρος παρακολούθησε τη γυναίκα του αδερφού του και, όπως το περίμενε, την

είδε να συναντιέται με τον εραστή της. Ο αδερφός του ήταν τόσο ευκολόπιστος που έχαβε κάθε πρόχειρη δικαιολογία που του πετούσε η γυναίκα του. Πολλές φορές ήταν και εκείνος μπροστά και είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή τι συνέβαινε πραγματικά. Δεν ήθελε και πολύ μυαλό.

Τη μια τάχα πήγαινε να συναντήσει τις φίλες της, την άλλη ήταν άρρωστη η μάνα της, την άλλη ο πατέρας της, μετά τη χρειαζόταν η αδερφή της και όλως τυχαίως έπρεπε να φεύγει – μέσα στη νύχτα πάντα. Φώναζε από μακριά το πράγμα. Με τις φωτογραφίες που θα τραβούσε θα το αποδείκνυε στον αδερφό του.

Το φανερά ερωτευμένο ζευγάρι έκατσε μπροστά στη τζαμαρία του εστιατορίου, επιτρέποντας στον Αλέξανδρο να τους φωτογραφίσει από απέναντι χωρίς να τον ψυλλιαστούν. Ήταν όλο χάδια, αγκαλιές και φιλιά. Οι ερωτευμένες πόζες τους στις φωτογραφίες δεν μπορούσαν να αμφισβητηθούν με τίποτα. Δεν θα αρκούταν όμως μόνο σε αυτό. Ήθελε να πληγώσει πολύ τον αδερφό του.

Μόλις τελείωσαν το δείπνο τους, τους ακολούθησε και στο ξενοδοχείο. Είδε ποιο δωμάτιο έκλεισαν και ζήτησε και εκείνος ένα όσο πιο κοντά γινόταν στο δικό τους. Για καλή του τύχη ήταν ελεύθερο το ακριβώς διπλανό. Μόλις πήρε το κλειδί στα χέρια του και μπήκε στο ασανσέρ για να πάει στον τρίτο όροφο, έτριψε τα χέρια του και ένα τεράστιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

Απέμενε άλλη μια εύνοια της τύχης και θα ολοκλήρωνε την ιδέα του με τον καλύτερο τρόπο. Επειδή ήταν αρχές καλοκαιριού και οι πρώτες ζέστες είχαν εμφανιστεί, είχαν ανοίξει την μπαλκονόπορτα του δωματίου τους. Τελικά, η τύχη ήταν με το μέρος του. Καβάλησε το διαχωριστικό κάγκελο με τη φωτογραφική μηχανή κρεμασμένη στον ώμο του και πήδηξε στο μπαλκονάκι τους.

Παρέμεινε για λίγο κρυμμένος και τους άκουσε να τσουγκρίζουν τις σαμπάνιες τους, να ανταλλάσουν μερικά ερωτόλογα και εν τέλει να περάσουν στο κυρίως θέμα που τον ενδιέφερε. Μόλις έφτασαν στα αυτιά του οι πρώτοι αναστεναγμοί ευχαρίστησης και τα πρώτα βογκητά ηδονής, παραμέρισε ελάχιστα την κουρτίνα και άρχισε να τραβάει τις πολυπόθητες και καταστροφικές φωτογραφίες. Δεν είχε βάλει το φλας και έτσι δεν τον πήραν είδηση. Του χάρισαν πλούσιο υλικό να έχει να δείξει στον αδερφό του. Για σιγουριά, τράβηξε και ένα βίντεο με το κινητό του. Δεν θα το γλύτωνε το έμφραγμα ο Θοδωρής. Έτριψε για άλλη μια φορά τα χέρια του.

Την ίδια ώρα, ο αδερφός του είχε στηθεί έξω από το σπίτι του Αλέξανδρου. Του είχε έρθει κουτί η έξοδος της γυναίκας του με τις παλιές συμμαθήτριές της, ώστε να μπορέσει να κάνει και εκείνος αυτό που είχε σχεδιάσει. Μα που ήταν ο αδερφός του; Τέτοια ώρα έπρεπε να βρίσκεται στο σπίτι και να κοιμάται. Δεν πείραζε. Θα περίμενε κρυμμένος κάπου εκεί μέχρι να επέστρεφε. Δεν άργησε πολύ. Ύστερα από λίγο γύρισε και πάκκαρε σε ένα στενό λίγο πιο κάτω από το σπίτι.

Μόλις μπήκε στο σπίτι, ο Θοδωρής, κρατώντας σφιχτά το κατσαβίδι που είχε πάρει μαζί του, κατευθύνθηκε στο καινούργιο αυτοκίνητο του Αλέξανδρου. Το ακούμπησε στο πλάι του αυτοκινήτου και πιέζοντας με δύναμη άρχισε να το σέρνει μέχρι το μπροστινό μέρος. Έκανε δύο βήματα πίσω και εξέτασε τη χαρακιά που είχε κάνει. Δεν ήταν αρκετή. Έκανε άλλες δύο και ύστερα γρατσούνισε και την άλλη πλευρά καθώς και το πορτμπαγκάζ και το καπό. Στο τέλος το κάρφωσε με δύναμη στο παρμπρίζ ανοίγοντας μια τρύπα σε εκείνο το σημείο και ραγίζοντας όλο το υπόλοιπο. Τώρα είχε μείνει πολύ ευχαριστημένος. Η ζημιά που είχε προξενήσει ήταν ικανοποιητική.

Αύριο θα ήταν μια μεγάλη μέρα για τον αδερφό του. Φέρνοντας στο μυαλό του το μορφασμό που θα σχηματιζόταν στο πρόσωπό του μόλις έβλεπε το αυτοκίνητό του έτσι, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Γέλια που θα του έβγαιναν ξινά, επειδή τον περίμενε και εκείνον μια μεγάλη έκπληξη.

Το επόμενο πρωί, πριν ακόμη σηκωθεί από το κρεβάτι ο Θοδωρής, κάποιος του χτύπησε την πόρτα. Όταν σηκώθηκε και πήγε για να ανοίξει είδε έναν λευκό φάκελο πεταμένο κάτω από την πόρτα του. Απ' έξω έγραφε «Καλύτερα γελάει όποιος γελάει τελευταίος. Μετά τσέκαρε και τα μηνύματά σου. Σε περιμένει ένα πολύ ενδιαφέρον βίντεο. Πάρε μαθήματα». Αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα. Ήταν του αδερφού του φυσικά.

Μόλις είδε τις φωτογραφίες πήγε στο υπνοδωμάτιό του και τις πέταξε στη μούρη της γυναίκας του, η οποία είχε επιστρέψει τα ξημερώματα στο κρεβάτι τους. Ξαφνιασμένη, άνοιξε τα μάτια της και πριν προλάβει να καταλάβει που βρίσκεται και τι γίνεται, ο Θοδωρής την άρπαξε από τα μαλλιά και την ταρακούνησε βρίζοντάς την και κολλώντας τη μούρη της στις φωτογραφίες που την έδειχναν ολόγυμνη να κάνει έρωτα με τον εραστή της.

Μόλις εκείνη είδε τις φωτογραφίες, δεν ήξερε που να κρυφτεί από ντροπή, ενοχές και τύψεις. Δεν πρόλαβε να πει κουβέντα για να δικαιολογηθεί. Ο άνδρας της έξαλλος, την πέταξε έξω από το σπίτι όπως ήταν με τις πιτζάμες και της είπε να μην ξαναπατήσει ποτέ. Ύστερα από λίγο μάζεψε και πέταξε έξω από το σπίτι και τα πράγματά της. Ήταν εκτός εαυτού.

Εκείνη που είχε μείνει εκεί και περίμενε λίγο να ηρεμήσει ο άνδρας της για να μπορέσει να μπει μέσα να αλλάξει και να πάρει λίγα χρήματα για να μπορέσει να πάει κάπου, μόλις της τα πέταξε και τον είδε έτσι κατάλαβε πως δεν είχε καμία ελπίδα και σηκώθηκε να φύγει όπως-όπως. Θα πήγαινε στον εραστή της – εξάλλου ούτε ο σύζυγος της είχε φερθεί με τον καλύτερο τρόπο. Η σχέση τους ήταν προβληματική προ πολλού.

Ο Θοδωρής, αφού είδε και το βίντεο, έχοντας νεκρώσει μέσα του και μη νιώθοντας τίποτα άλλο παρά αηδία για όλους, απάντησε στον αδερφό του «Όντως γελάει καλύτερα ο τελευταίος» και συγκέντρωσε τις φωτογραφίες και το βίντεο και τα πήγε σε δικηγόρο. Τον είχε στο χέρι. Θα τον έκλεινε στη φυλακή για κατασκοπεία, παραβίαση προσωπικών δεδομένων, λήψη βίντεο χωρίς συναίνεση και διάθεση πορνογραφικού υλικού. Έτσι και έγινε. Με την ύπαρξη αποδεικτικών στοιχείων και τις καταγγελίες και από το παράνομο ζευγάρι όλα ήταν εύκολα και κινήθηκαν πολύ γρήγορα. Ήταν καταπέλτης.

Όταν μπήκε στη φυλακή ο Αλέξανδρος, με συνοπτικές διαδικασίες, η μάνα τους έπαθε ανακοπή. Μόλις έμαθε το νέο μέσα από τη φυλακή ο Αλέξανδρος – που ήδη ένιωθε πάρα πολύ άσχημα και φοβισμένα εξαιτίας της φυλάκισης του και γιατί το μέλλον του είχε καταστραφεί και ήξερε τι τον περιμένει μέσα στη φυλακή καθώς και μετά από αυτήν – προμηθεύτηκε ένα μικρό σουγιά και τον έσυρε πάνω από τους καρπούς του, κόβοντας τις φλέβες του.

Για να σιγουρευτεί ότι δε θα προλάβαιναν να τον σώσουν, με τρεμάμενα χέρια από τον πόνο και την αιμορραγία, έκοψε και το λαιμό του. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η αφαίμαξη ολοκληρώθηκε και όταν τον είδαν οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι πλημμυρισμένο στο αίμα ήταν πάρα πολύ αργά.

«Τι κάναμε; Τι κάναμε αδερφέ μου; Το μόνο που καταφέραμε ήταν να καταστρέψουμε πρώτα από όλα τους

ίδιους μας τους εαυτούς! Ατιμάσαμε τον πατέρα μας και στείλαμε τη μάνα μας μια ώρα αρχύτερα να πάει να τον βρει! Τι έκανα; Τι σου έκανα! Συγχώρεσε με! Συγχώρεσε με που δεν έπεσα στην αγκαλιά σου και δεν σε έσφιξα με αδερφική αγάπη! Που δεν προσπάθησα να βρω μια λύση... Να συζητήσουμε ήρεμα... κι ακόμα και να μην τα βρίσκαμε ούτε τότε, έστω με βαριά την καρδιά να έκανα μια υποχώρηση εγώ και μια εσύ. Ενωμένοι θα τα καταφέρναμε τέλεια! Είμαι σίγουρος τώρα, αλλά πια είναι αργά. Πολύ αργά. Μας πήραν και το πατρικό σπίτι. Τί κατάλαβα; Τί κατάλαβες και εσύ;» άρχισε να μονολογεί και να μοιρολογεί ο Θεοδωρής μόλις τον βρήκε αυτό το μαντάτο.

Αποφάσισε να πάει να τον βρει με τον ίδιο τρόπο που έφυγε και εκείνος. Δεν τον κρατούσε τίποτα στη ζωή χωρίς γονείς, αδερφό ή γυναίκα και με απίστευτα χρέη στους ώμους του. Σκέφτηκε πως, και σε αυτήν την περίπτωση, ίσως είναι καλύτερα αργά παρά ποτέ. Θα έκαναν μια νέα αρχή στον παράδεισο ή στην κόλαση. Δεν είχε σημασία το μέρος. Μόνο το ότι θα ήταν μαζί και ενωμένοι αυτήν τη φορά. Αήττητοι.

Γέμισε την μπανιέρα μέχρι πάνω με νερό και με τα ρούχα του όπως ήταν μπήκε και ξάπλωσε βάζοντας και το κεφάλι του κάτω από το νερό. Η μετάνοια, ο πόνος και η απόγνωση τον έπνιξαν. Αυτά τον έπνιξαν πριν τον πνίξει το νερό...

Αυτή είναι η ιστορία του απέναντι σπιτιού, παιδιά μου. Σε λίγο καιρό που θα φύγω, δε θέλω να συμβεί κάτι παρόμοιο και σε εμάς. Υποσχεθείτε μου ότι δεν θα παίξετε ποτέ αυτό το μακάβριο παιχνίδι. Ότι θα παραμείνετε αγαπημένοι και δεμένοι σαν δυο ενωμένα χέρια που κρατιούνται σφιχτά. Ότι δεν θα πάρετε ποτέ μέρος σε αυτόν τον ανούσιο και άσκοπο ανταγωνισμό που έχει γίνει της κακιάς μόδας.

Γιατί αλλιώς αλίμονο σας! Αν πιάσει βροχή, να ξέρετε ότι θα είναι τα δάκρυά μου που θα προσπαθούν να σας ξεπλύνουν από τη βρωμιά του διαόλου, κι αν συνεχίσετε ακάθεκτοι τις διχόνοιες θα είναι τα σάλια μου που θα σας φτύνουν και θα σας καταριούνται...

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η τελευταία ανάμνηση

Χρήστος Μπακοστέργιος

Ένα λεπτό και 28 δευτερόλεπτα. Τόσο διήρκησε η τελευταία παράσταση που είδα στη ζωή μου. Και μετά η αυλαία έπεσε.

Χάος στο μυαλό μου και κενό στη ψυχή μου. Έτσι νιώθω τώρα πια και είμαι σίγουρος πως δεν αισθάνομαι μόνο εγώ έτσι σε αυτό το πλοίο που βρίσκομαι.

Ταξιδεύω μέρες για έναν άγνωστο προορισμό και με άγνωστους συνοδοιπόρους. Κάποια πρόσωπα μου είναι οικεία, κάποια άλλα παντελώς άγνωστα. Κανένας όμως δεν μου μίλησε ποτέ και ούτε εγώ σε κανέναν.

Τα νερά της θάλασσας είναι σκοτεινά και η ατμόσφαιρα γύρω μου βαριά σαν να με πιγεί. Το παλιό, σκουριασμένο τώρα πια πλοίο, τα σκίζει με μεγάλη ορμή και σιγουριά για τον εαυτό του, και η πορεία που χαράζει αισθάνομαι πως είναι μονόδρομος.

Όταν άρχισε το μυαλό μου να ξεθολώνει ,ερωτήματα βγήκαν στην επιφάνεια και μαζί με αυτά συναισθήματα που γέμισαν παροδικά τη ψυχή μου.

Ποιος ήμουν?

Δεν θυμόμουν καμία λεπτομέρεια για τον εαυτό μου, ούτε το όνομα μου, ούτε γιατί και πως βρέθηκα εδώ. Ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο κατάστρωμα του καραβιού διαπίστωσα πως δεν ήμουν ο μόνος. Όλοι έψαχναν στοιχεία για την ταυτότητα τους. Κανείς δεν είχε ιδέα πως βρέθηκε εδώ. Λες και υπήρχε μια ασθένεια λήθης στην ατμόσφαιρα και εξαπλωνόταν σε γρήγορους ρυθμούς.

Το θέμα της εμπιστοσύνης δεν άργησε να τεθεί στο παιχνίδι που παίζαμε, υπήρχε δυσπιστία, όχι μόνο στους άλλους αλλά και στους ίδιους μας τους εαυτούς.

Το πλοίο ξαφνικά άλλαξε ρότα και χαμήλωσε αισθητά την ταχύτητα του. Μετά από λίγα λεπτά φτάσαμε σε ένα εγκαταλελειμμένο λιμάνι και όλοι μαζί κατεβαίναμε τις σκάλες σαν υπνωτισμένοι. Η υγρασία που τρύπαγε τα κόκαλα μου παρά τη βαριά ενδυμασία μου και η νεκρική σιγή ήταν τα δυο κυριότερα χαρακτηριστικά που εντόπισα σχεδόν αμέσως.

Μετά την άφιξη μας, στο λιμάνι, οι πρώην συνεπιβάτες μου άρχισαν να χωρίζονται και να παίρνουν ο καθένας τον δικό τους δρόμο. Αν και δεν μίλησε ποτέ κανείς διέκρινα στα πρόσωπα τους μια σιγουριά για την πορεία της διαδρομής τους από εδώ και στο εξής. Σαν να γνώριζαν πια, που ανήκαν και ποιοι ήταν.

Η ώρα πέρασε και έμεινα μόνος μου, πιέζοντας τον εαυτό μου να βρω μια απάντηση ή έστω ένα στοιχείο που θα με βοηθούσε στο μονοπάτι που έπρεπε να πάρω. Γνέφοντας το κεφάλι μου προς τα πάνω αντίκρισα ένα φως το οποίο ξεπρόβαλε σιγά σιγά από την ομίχλη και ερχόταν προς τα εμένα.

Η φιγούρα που κράταγε την αναμμένη δάδα ήταν γυναικεία ωστόσο δεν μπόρεσα να διακρίνω περισσότερα χαρακτηριστικά καθώς φορούσε κουκούλα.

Με πλησίασε και κάθισε δίπλα μου στεριώνοντας τη δάδα ανάμεσα σε κάτι πέτρες. Το πρόσωπο της φάνηκε

και σχεδόν αμέσως ένιωσα ασφάλειά και την ανάγκη να την αγκαλιάσω παρόλο που δεν μπορούσα να θυμηθώ ποια είναι.

Το δέρμα σε πολλά μέρη του σώματος της φαινόταν καμένο και τη ρώτησα αν είναι καλά και αν χρειαζόταν κάποια βοήθεια.

Δεν μου απάντησε ποτέ στο ερώτημα μου. Με φίλησε στοργικά στο μέτωπο και μου είπε μόνο πως ήρθε η ώρα να γυρίσω πίσω.

Την αγκάλιασα τόσο σφιχτά που δάκρυα κυλούσαν από τα ματιά μου για ώρα. Έκλαιγα με λυγμούς και δεν μπορούσα να το εξηγήσω στον εαυτό μου. Ήξερα βαθιά μέσα μου πώς αυτή η γυναικά είχε θυσιαστεί για μένα και η αγάπη της θα μου έδινε το εισιτήριο της επιστροφής μου.

Στο σφύριγμα της άφιξης του πλοίου μου της επιστροφής, η μνήμη επανήλθε και αναγνώρισα μετά το πρόσωπο της.

Ήταν η μάνα μου.

Με φίλησε στο μέτωπο για μια τελευταία φορά και ύστερα ξύπνησα στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου με λίγα εγκαύματα στα χέρια μου, δάκρυα στα μάτια μου και την τελευταία ανάμνηση της στη ψυχή μου.

Σπάζοντας τον κύκλο

Παρασκευή Γιαμά

Φοβάμαι. Σε λίγο θα πεθάνω. Είμαι ολομόναχη μέσα στο κρύο και περπατάω μέσα στα σκοτεινά, υγρά, βρώμικα στενά της Αθήνας. Κρατάω το δηλητήριο στο χέρι μου. Δεν ξέρω τι περιμένω και δεν το κάνω ακόμα, ίσως ο φόβος ότι δεν έχω δει αρκετά, ίσως μια ελπίδα ότι κάποιος θα έρθει και θα με σώσει. Όμως, κανείς δεν μπορεί να το κάνει, εγώ πρέπει να σπάσω τον κύκλο. Μόνο εγώ μπορώ.

Περπατάω για ώρα και σκέφτομαι συνεχώς τη μητέρα μου. Η μητέρα μου, ένας αδύναμος χαρακτήρας, στηριζόταν πάντα στους άλλους για βοήθεια, ένα άβουλο πλάσμα που δεν είχε ποτέ δική της άποψη για τίποτα. Αφηνόταν, δίχως να φέρνει αντίσταση σε κανέναν και τίποτα. Ο καθένας μπορούσε να την εκμεταλλευτεί. Υπήρχε μόνο η στιγμή που ζούσε εκεί που ήθελε, που ήταν πάντα ευτυχισμένη, που είχε όλη τη δύναμη του κόσμου στα χέρια της και ήταν ταυτόχρονα η στιγμή που έμπηγε με μανία τη βελόνα στην πρησμένη φλέβα της. Πάντα μου έλεγε ιστορίες για τον πατέρα της, πόσο πολύ έμοιαζαν, πώς και εκείνος ήταν τρομαγμένος σε έναν «σκληρό εκεί έξω κόσμο» και πώς έβρισκε και αυτός τον δικό του κόσμο για να ξεφεύγει από όλους και από όλα.

Για έναν παράξενο λόγο δεν τη θυμάμαι πια. Πάνε δύο χρόνια από τον θάνατό της και ήδη την έχω σαν μια θολή ανάμνηση στο μυαλό μου. Σαν μια φωτογραφία πολυκαιρισμένη. Δεν μπορώ πλέον να εντοπίσω τα χαρακτηριστικά της, να θυμηθώ το γέλιο της ή να ακούσω τη φωνή της. Το μοναδικό πράγμα που ακούω να μου ψιθυρίζει ακόμα είναι “Σπάσε τον κύκλο, εσύ μπορείς”.

Όσο προχωράω στα άδυτα της νύχτας τριγυρίζει συνεχώς αυτή η φράση στο μυαλό μου. Μία δυνατή κραυγή σταμάτησε τις σκέψεις μου και με έφερε πίσω στην πραγματικότητα. Γρήγορα κοίταξα γύρω μου για να αντιληφθώ πού βρίσκομαι και από πού ήρθε αυτή η σπαρακτική κραυγή. Βρήκα τον εαυτό μου να κάθεται σε ένα βρεγμένο πεζούλι. Το μέρος δεν μου ήταν καθόλου οικείο, και δεν υπήρχε ίχνος ανθρώπινης ζωής κοντά. Θαρρείς σαν να έβγαλε ένα θηρίο άγνωστο αυτήν την κραυγή. Ένα αίσθημα τρόμου αλλά και γαλήνης με πλημμύρισε. Ίσως είχα καταφέρει να φύγω μακριά από όλα τα άσχημα και κάτι καινούριο να με περιμένει, κάτι διαφορετικό, ένας νέος κύκλος στη ζωή μου! Έπιασα τον εαυτό μου να χαμογελάει. Τα χέρια μου είχαν παγώσει από το κρύο κρατώντας το δηλητήριο όλη αυτήν την ώρα. Το πέταξα με μανία μακριά μου και φώναξα, ούρλιαξα με μανία “Έσπασα τον κύκλο!” Αρχισα να τρέχω, γρήγορα βγήκα από τα κακόφημα μαύρα στενά στη μέση του κεντρικού δρόμου. Είχε αρχίσει να ξημερώνει κι εγώ συνέχιζα να τρέχω. Ήμουν τρισευτυχισμένη, ήθελα να το φωνάξω σε όλους ότι εγώ κατάφερα το αδύνατο! Μπορούσα σιγά σιγά να διακρίνω χρώματα στον ουρανό, όλων των ειδών τα χρώματα που μπερδεύονταν όλα μαζί κι ήταν όλα τόσα ταιριαστά που το ένα συμπλήρωνε το άλλο, και όλα μαζί αποκάλυπταν το φως. Ένα λευκό φως που δεν μπορούσες να το αγνοήσεις. Το παρακολουθούσα σαν αποσβολωμένη να σχηματίζει την ελπίδα. Από μακριά είδα κάποιον να έρχεται με αργό και σταθερό βήμα. Μου φάνηκε γνώριμη φυσιογνωμία, όμως δεν μπορούσα να δω καθαρά, η φιγούρα ήταν θολή. Έκανα και εγώ λίγα βήματα μπροστά να την πλησιάσω και όσο πλησίαζα τόσο πιο οικεία μου φαινόταν. Μόλις την αναγνώρισα δάκρυα κύλησαν από τα μάτια μου, την αγκάλιασα και με όλη μου τη δύναμη είπα “Μαμά, εγώ έσπασα τον κύκλο!”.